

Giới thiệu Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!

Chào các bạn mình là rùa banaxiba, Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh! là bộ truyện tình yêu đầu tay của mình nên còn rất nhiều sai sót trong việc sử dụng ngôn từ, chính tả, tất tần tật.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ, have fun ^0^

Xin lỗi các bạn về thời gian up một chương truyện của mình -_- , tại vì năm nay là cuối cấp nên mình chỉ được sử dụng máy tính vào thứ bảy và chủ nhật thôi, mấy ngày còn lại thì mình viết ra vở rồi cop lại = máy tính, mong các bạn thông cảm.

Cảm ơn tất cả các bạn đã theo dõi truyện của mình. Thêm một tựa truyện cùng loại, mang tên Bang Chủ Là Nữ Quái của tác giả Bông, mời các bạn cùng đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Sân bay nhộn nhịp người qua lại, người lướt qua người thời gian cũng dần trôi chậm theo năm tháng.

Ở phía cửa sân bay xuất hiện một dáng người nhỏ nhắn, cái kính mát màu đen che lấp nửa khuôn mặt chỉ để lộ ra đôi môi đỏ hồng trông thật quyến rũ, mái tóc màu tím bạch uốn xoắn xỏa tự nhiên.

Cô diện một chiếc áo ren màu đen kết hợp với chiếc quần thun bó sát đen nốt, chiếc giày cao gót cao 3 phân cũng cùng màu => đen từ đầu tới chân.

Hiển nhiên mọi ánh mắt đều dồn về phía cô, không thể nào không nhìn được vì cô có một sức hấp dẫn đặc biệt, tất cả mọi người ở sân bay hiện giờ đều có chung một suy nghĩ là: “Cô ta là ai, từ đâu đến, hay phải chăng đó là một thiên thần ngự trị nào đó bay qua đây và bị lạc vào Trái Đất này?”

Nhưng nó vẫn không quan tâm cho lắm dù cho cả hàng nghìn con mắt đang nhòm nhòm lấy mình.

Nó dựng cái valise lên rồi móc điện thoại ở trong túi ra, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím.

- Tới rồi – Giọng nói sắc lạnh vang lên làm cho người ta lạnh cả sống lưng, nó chỉ nói gọn gọn như vậy rồi cúp máy, không chờ người bên kia kịp chào hỏi gì.

Nó bước ra nơi đón taxi đứng chờ, rồi rút từ trong valise cái MP3 nhỏ xinh màu đen sau đó gắn ear phone vào trong tai mình.

Tiếng ồn xung quanh bắt đầu biến mất từng dòng nhạc nhẹ nhàng bắt đầu vang lên, quanh quẩn trong đầu của nó.

Xung quanh từng đợt gió mát lạnh thổi qua lạnh đến thấu xương, có lẽ trời sắp mưa...trên bầu trời mây đen kéo đến ùn ùn.

Nó tháo chiếc kính xuống, đôi mắt màu tro hiện ra, chợt...nó nhắm mắt lại rồi mở nhanh ra, đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhấp nháy: “Xin Chào Việt Nam”

*****

Trong căn phòng tối tăm mập mờ của ánh đèn, có tiếng thở dốc...của phụ nữ.

Trên giường, hai thân thể trần trụi không một mảnh vải che thân đang quấn quýt lấy nhau.

Bỗng...

Điện thoại của ai đó reo lên từng hồi.

Người con trai bực bội ngừng lại rồi với lấy cái điện thoại ở trên bàn.

- Chuyện gì?

-.....

- Tiếp!

-.....

- Mẹ kiếp! Chúng mày là một lũ vô dụng!

-.....

- Xin lỗi được quái gì, rút mau.

-.....

Hắn bực bội tắt điện thoại, miệng không ngừng chửi rủa.

Cô gái bên cạnh tiến tới gần hắn ôm lấy eo của hắn về khiêu gợi.

Hắn vì lúc đang “làm chuyện đại sự” mà có người quấy rối lại khá tức giận, nên dục vọng của hắn trôi đi hết, chả còn hứng gì nữa, hắn mạnh giọng nói với cô gái:

- Tránh ra!

- Dạ????

- Tôi cho cô hai lựa chọn một là cuốn gói biến khỏi đây, hai là ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của cô.

Cô gái nghe vậy vừa hệt hắt vừa sợ hãi vội vàng thu xếp đồ đạc rồi lượn đi thật nhanh, kéo đi gặp ông bà tổ tiên sớm thì lại khổ.

Trong phòng giờ chỉ còn mình hắn, hắn lấy từ trong tủ bao thuốc rồi châm ngòi.

Mùi thuốc nồng nặc bao vây khắp căn phòng.

Hắn lại rút cái laptop làm cái gì đó, thao tác rất nhanh sau đó bước vào phòng tắm.

Trên bàn máy tính vẫn còn mở nguyên, màn hình có một dòng chữ đỏ chói – màu của máu: TTK

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Chiếc Audi màu đen trượt dài trên đường , nó thu hút mọi ánh nhìn.

Mọi người trong sân bay trầm trồ:

- Ồ, tôi chưa từng thấy chiếc Audi này xuất hiện trên thị trường, tại sao lại...

- Loại hiếm đây.

- Thật may mắn khi được tận mắt nhìn thấy chiếc xe này.

-.....

Trên xe, một người đàn ông trung niên bước xuống cúi đầu một cách thận trọng.

- Chào mừng tiểu thư đến với Việt Nam!

Nó bỏ qua lời chào hỏi không đáp lại, tai vẫn đeo chiếc ear phone nó bước vào trong xe, ông quản gia cất chiếc valise của nó vào trong cốp rồi cũng lên xe đi mất.

Chiếc xe phóng nhanh như bay, chỉ trong một thoáng mà đã đến nơi cần tới.

Nó bước xuống xe nhìn lên tòa nhà cao ngất.

* Công ty BKN *

- Ngài chủ tịch nói cần có việc gấp cô, nên tôi đưa tiểu thư tới đây rồi mới về nhà !

Nó không nói gì, gật đầu rồi bước vào công ty.

Nó tiến thẳng tới quầy tiếp tân, cô nhân viên khẽ cúi chào:

- Tôi có thể giúp gì cho cô ạ?

- Chủ tịch! – Giọng của nó vang lên khiến cho cô nhân viên thấy ớn lạnh.

- Sao ạ???

- Tôi muốn gặp chủ tịch!

- Cô có...

- Không – Chưa để cô nhân viên nói xong, nó đã nhảy vào miệng cổ ngồi khiến cho cô ta khó chịu.

- Nếu không có lịch hẹn thì cô không thể gặp chủ tịch đâu thưa cô!

-... Không có lịch thì không gặp được sao – Nó thoáng lưỡng lự rồi nói.

- Thưa cô, nếu không có chuyện gì quan trọng...

- Cha tôi gọi tôi đến đây, nó không quan trọng sao??

- Thưa cô, cô không thể nhận bừa được, tiểu thư của công ty chúng tôi hiện đang ở Mỹ chứ không hề ở Việt Nam nhất là đứng trước mặt tôi lúc này...

Rầm

Cô nhân viên chưa nói xong thì bị tiếng ồn chặn không, mà chủ nhân của tiếng ồn đó không ai khác ngoài nó.

Cô trở mắt lên vừa kinh ngạc vừa sợ hãi nhìn nó, nó đang dùng tay không...chỉ đơn thuần là tay không đập mạnh vào bàn có nền đá cứng, trên mặt bàn xuất hiện vài vết nứt, máu rỉ ra mơn man theo từng vết nứt của mặt bàn.

Cô nhân viên hoảng sợ túm lấy chiếc điện thoại bàn gọi cho bảo vệ.

Đôi mắt màu tro của kẻ xuất hiện vài vết máu màu xanh rêu, chỉ một thoáng rồi biến mất.

Vài giây sau, bảo vệ tới...một cách nhanh chóng.

- Có chuyện gì? – Một trong ba người bảo vệ hỏi cô nhân viên.

- Có...cô ta...

Cô nhân viên sợ hãi nhìn nó rồi nhìn xuống vết nứt ở trên bàn, máu đã nhiều hơn lúc này...

Ba người nhân viên nhìn theo hướng mắt của cô nhân viên rồi gật gật đầu, có lẽ ba người đã “tạm thời” biết được có chuyện gì đang xảy ra.

Hai người bảo vệ kéo hai tay nó ra khỏi quầy tiếp tân, nó bình tĩnh xoay người rồi đá một cước vào bụng hai tên kia...bằng giày cao gót.

Nó dùng chiêu bẻ tay vặn ngược hai tên bảo vệ làm cho chúng la oai oái lên, thật nhục nhã hai người con trai cao to mạnh mẽ mà không thể đánh lại một đứa con gái yếu đuối mỏng manh.

Tên bảo vệ thứ ba lập tức nhào tới, hai tay nó đang vướng bận hai tên kia nên không thể phản ứng kịp để trả đòn, nó đang cố gắng tìm cách để không bị đòn của tên kia thì...

- Có chuyện gì vậy?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, tên bảo vệ dừng lại, vội vàng cúi chào người đàn ông trước mặt.

- Xin chào, phó chủ tịch! – Nó thả hai tên bảo vệ kia ra, ngược mắt nhìn người mà tên kia gọi là “phó chủ tịch”

Phó chủ tịch gật đầu rồi tiến tới phía nó.

- Con tới rồi à, ba con đang chờ con trong phòng ấy, con đã biết phòng chủ tịch nằm ở đâu chưa? – Phó chủ tịch nói xong, mấy người kia liền trở mắt, ngái vừa nhắc đến “chủ tịch” không lẽ người con gái đứng trước mắt họ là...

...Đứa con gái cưng – người mà vị chủ tịch đáng kính thường xuyên nhắc đến.

P/s: vì một vài lý do nên mình up liền hai chương :) have fun.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- Đây...đây là...- Cô nhân viên ú ớ không nói nên lời...

- Đúng vậy – Phó chủ tịch như hiểu được ý cô.

Cô nhân viên vội vàng bước gần tới nó cúi đầu xin lỗi, ba tên kia cũng làm theo. Nó đứng nhìn, không tức giận không phản ứng quay đi, trước khi đi còn buông một câu:

- Có mắt như mù – Giọng nói lạnh giá lại vang lên khiến cho cô nhân viên một lần nữa cảm thấy ớn lạnh.

*****

Nó bước đi theo sau phó chủ tịch.

- Về Việt Nam thấy thế nào?

- Tốt!

- Có vẻ cháu vẫn kiêu lời như xưa nhỉ?

-...

- Đến rồi!

Nó ngoảnh mặt lên nhìn cái bảng hiệu phòng chủ tịch, khẽ cúi đầu chào bác nó rồi bước vào trong phòng, không cần gõ cửa nó biết là ba mình đang chờ.

- ...

- Con gái yêu – Ba thấy nó, không kìm được cảm xúc mà nhào tới ôm lấy nó, nó khó chịu đẩy ba ra.

- Có chuyện gì? – Nó đi thẳng vào vấn đề, không một lời hỏi thăm người cha đã điểm vài cọng tóc bạc.

- Ba muốn con kết hôn.

- Không – Nó từ chối một cách thẳng thừng khiến cho ba nó hụt hẫng.

- ... Con không muốn cũng được, nhưng...nếu không muốn kết hôn...thì con phải – Nói tới đây, mắt ba nó sáng lên – Làm trợ lý cho tổng giám đốc công ty đối tác.

- Ba muốn tổng giám đốc công ty BNK làm trợ lý cho tổng giám đốc công ty đối tác – Nó nhếch mép, dám coi nó nhẹ như vậy sao.

- Không phải đâu con, công ty đối tác mới thay tổng giám đốc, tiếc rằng đó lại là một thằng nhóc con vất mũi chưa sạch (chưa chắc nha ông già) ba muốn con làm trợ lý một phần là giúp thằng nhóc đó, một phần dễ quản lý bên công ty đối tác hơn...con nghĩ sao.

-...

-Giúp ba con nhé!

- Có lợi không?

- Rất lợi, nhất là công ty của mình.
- Máy người đó có biết con là...
- Đương nhiên có, nhưng chỉ một vài thành phần quan trọng, còn cậu nhóc và mấy nhân viên “tầm thường” khác đều không biết.

....

- Được – Nó sau một hồi im lặng cuối cùng cũng cất tiếng.

Ba nó mừng húm, đúng là cục vàng cục cung của ba mà, nhưng mà bao giờ nó mới bỏ được cái tính lạnh như băng thế kia chứ.

- Con sang bên đó nhớ để ý kĩ coi chừng có nội gián, nếu như công ty bên đó có trục trặc gì thì công ty ta cũng tanh bành thôi.

- ....

Nó rời khỏi phòng, vẫn không hề lên tiếng chào ba.

Nhìn cánh cửa khép lại, ba nó buồn rầu: - Con gái cưng à bao giờ con mới chịu nói “yêu ba” đây, ba chờ hai mươi năm rồi đấy.

Ông Lê với tay lấy cốc trà trên bàn làm việc, lòng nhẹ nhõm... vì đã gặp được cô con gái chưa bao giờ gặp, chỉ được nhìn qua ảnh chụp chung với mẹ nó, nhưng chẳng có bức hình nào nó cười cả.

Công ty BNK là công ty trang sức lớn nhất nhì thế giới, chủ tịch là Lê Bảo Hoàng, ông đảm nhận chức chủ tịch khi mới mười sáu tuổi vì...ba ông mất sớm, một tay ông gây dựng nên công ty thành đạt sau đó ông lấy vợ ở tuổi hai mươi, và năm năm sau vợ ông hạ sinh một đứa con gái, được đặt tên là – Lê Hoàng Bảo Trâm.

Cái ngày vợ sinh lại là cái ngày kinh khủng nhất đời ông, công ty ông bị một kẻ quản lý khôn khéo nào đó chôm lấy tiền và bỏ ra nước ngoài, ông đã cho người tìm nhưng vẫn không thấy cái bản mặt thôi tha của hắn đâu cả.

Chỉ vài tiếng sau vụ kinh hoàng đó, công ty ông lại bị hacker lộ hết thông tin ra bên ngoài, ông đã cố gắng khôi phục nhưng không được.

Trong khi ông bận rộn với việc của công ty thì vợ con ông nằm trong bệnh viện rất thoải mái, ông thậm chí phào vì đứa con gái bé bỏng không bị sao thì hai mẹ con nó mém nữa bị ám sát.

Vì quá sợ hãi nên ông đã đặt ngay một vé máy bay gấp sang Mỹ cho hai mẹ con – ngay đêm đó.

Cũng được hai mươi năm rồi, công ty đã được phục hồi lại như trước, ông cảm thấy may mắn khi công việc ở chi nhánh bên Mỹ đều được cô con gái bé bỏng lo liệu, nhờ vậy mà công việc của ông được giảm tải bớt, chứng đau nửa đầu cũng dần ít xuất hiện.

Một phần nào đó, ông cảm thấy có lỗi, bởi vì hai mươi năm trôi qua ông vẫn không hề có thời gian để bay sang Mỹ gặp hai mẹ con, mặc dù nói có đứa con gái hộ việc công ty nhưng nói trắng ra thì công ty bên Việt Nam cũng đủ để ông sống dờ chết dờ rồi.

Tách tách tách

Mưa rồi nhỉ, ông ngừng suy nghĩ đặt tách trà xuống bàn rồi tiếp tục với công việc đang dang dở.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

- Tiểu thư đã ra – Ông quản gia cúi đầu lễ phép, nó vẫn không nói gì leo thẳng lên xe.

Từng giọt mưa vẫn tí tách rơi.

Nó ngồi trong xe nhìn ra ngoài bầu trời mây đen kịt, ông mặt trời đã xách dép chạy đi mất, nó mới về mà ông trời chào đón thế này à, thật là buồn nha.

Điện thoại rung, nó giật mình, đang tập trung thế này mà...

- ...

- Em đã gửi mail cho chị, một chút thông tin về công ty đối tác, chị nên xem ngay bây giờ để còn kịp vì ngày mai chị đi làm rồi.

- Okay.

Nó cúp máy rồi mở email kiểm tra.

Hình ảnh, thông tin tất tần tít từ chủ tịch tới nhân viên được nó nhanh chóng thu nạp vào đầu, công ty này...không phải dạng vừa đâu.

Toàn bộ nhân viên ở đây đều có bằng loại A hoặc B, rất khá.

Mất nó bỗng dừng lại... ở phần nhân viên từ chức

Tổng giám đốc (cũ): Lâm Nhật Cường

Lý do: từ chức ngày 20/09/2015, không rõ lý do...

...

Cái tên này, nó đã nghe thấy ở đâu đó rồi, quen lắm.

- Thừa tiểu thư, tới rồi – Tiếng ông quản gia cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

Nó gạt đầu rồi bước xuống xe, cánh cửa chính mở rộng những người giúp việc đứng hàng loạt chào đón cô tiểu thư chưa hề gặp mặt.

Nó nhìn vào căn nhà rộng lớn, sao nó ... màu mè vậy, nhìn thật ngứa mắt.

Nó bước vào trong nhà lập tức cả đám giúp việc cúi rạp xuống, đồng thanh:

- Chào mừng tiểu thư đến với Việt Nam.

Nó dơ tay ra hiệu im lặng, rồi bước lên lầu theo sau là ông quản gia.

Tầng hai có sáu phòng, nó đi đến phòng nào là thuận tay đẩy cửa phòng đấy, nhưng không có phòng nào làm nó hài lòng cả...quá màu mè.

Đến phòng cuối cùng...

Cửa bật mở, nó nhìn chằm chằm căn phòng.

Được thiết kế với màu đen trắng làm chủ đạo, vị trí sắp xếp giường khá ổn – gần cửa sổ, tủ đồ khá rộng, phòng tắm cũng được, bàn làm việc màu trắng nhiều ngăn, cửa sổ 4 ô, rèm màu xám nhạt, trên thềm cửa sổ còn đặt thêm mấy chậu cây tí hon.

Nó gạt đầu hài lòng, đón nhận chiếc valise từ tay ông quản gia bước vào phòng.

- Tiểu thư tắm rửa rồi xuống ăn cơm luôn ạ!

Nó gạt đầu rồi đóng cửa, bước vào phòng tắm.

----- 1 tiếng sau -----

Nó bước ra từ phòng tắm, trên người chỉ diện vồn vện một cái khăn tắm mỏng, mái tóc được búi cao, từng giọt nước trên người vẫn không ngừng lăn xuống ... trông thật quyến rũ.

Bỗng..

Cửa bật mở...

Nó giật mình nhảy tót lên giường, lấy tấm chăn lớn che kín hết mình, đôi mắt hướng ra ngoài để xem người nào dám to gan mở phòng nó mà không mở cửa.

- Bảo Trâm cu cheo của tao đâu rồi, ra đây bầy bè ơi – Tiếng hót thanh thanh của một con chim nào đó vang vọng khắp phòng.

Nó thở phào, vắt tấm chăn khỏi mình, đứng dậy chỉnh sửa cái khăn trên người mình.

Nhỏ bạn bước vào từ phòng khách bên ngoài, trở mắt nhìn nó.

- Wow, sặc xỉ lấy đề – Nhỏ nhào tới ôm lấy nó...làm cho chiếc khăn quấn quanh người nó một chút nữa thì rớt xuống sàn.

- ... – Nó khó chịu đẩy nhỏ ra, lấy đồ rồi bước vào phòng tắm.

Vài thế kỉ sau, nó bước ra tóc vẫn búi cao, nó diện một cái áo giấu quần đi chân trần.

Bỏ mặc nhỏ bạn nhí nha nhí nhố đang “lục soát” căn phòng của mình.

Nó bước đến bên cái valise, lôi đồ ra xếp gọn vào tủ, sau đó đi lấy cái máy hút bụi dựng ở góc phòng...dọn vệ sinh.

Chỉ một nháy mắt, căn phòng đã sạch bóng, sạch đến nỗi một hạt bụi cũng không thể tìm ra được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nó hài lòng nhìn thành quả của mình rồi phúi phúi tay mở cửa bước xuống nhà.

- Ê ê chờ tao – Nhỏ bạn chạy theo í ới gọi tên nó – Bảo Trâm, Bảm Trao...

Nó bước xuống tầng, thấy đồ ăn đã được dọn sẵn *ngươi ngất luôn rồi*.

Nó bước tới cạnh bàn ăn, một người giúp việc kéo ghế cho nó ngồi.

- Đề tôi đi hâm lại thức ăn cho tiểu thư – Cô giúp việc tiến tới bàn đồ ăn của nó, nó vẫn chưa hé môi dơ tay hiệu dừng lại.

Mặc dù không muốn ăn thức ăn nguội vì nó không tốt cho sức khỏe, nhưng chịu thôi người ta đã lỡ dọn ra rồi, giờ phiền họ hâm nấu lại thì cũng mất thời gian nuốt trọn cho xong.

Đối với nó, một bữa ăn đủ chất và đảm bảo chất lượng là không thể thiếu.

Nó lấy cái muỗng nhắm nháp chén canh, vừa lúc đó con bạn chạy xuống.

- Mà làm gì chạy nhanh vậy? *chị ý đi mà* - Nhỏ nói rồi kéo ghế xuống ngồi đối diện với nó.

- ... – Nó vẫn ngồi thản nhiên thưởng thức chén canh nguội ngát trong vòng bàn tay của mình.

- Mà về mà không báo tao ra đón.

- ...

- Sống khỏe không? Mà định ở đây bao lâu?

- ....

- Di bên đó vẫn khỏe chứ mà?

- ....

-....blabla bla

- Nguyễn Ngọc Huyền Trang – Nó gần giọng, mấy người giúp việc lạnh sống lưng.

- Hờ – Trang ngệt mặt, nhỏ giật mình khi có người gọi cả họ lẫn tên nhỏ.

- Im lặng. – Bữa ăn rất quan trọng, thế mà nhỏ cứ huyền thuyên mất hết calor rồi.

- À ừ...

Công nhận lời nó nói có công hiệu, con chim chích chòe đã thôi hót, ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, vậy có phải ngoan không.

----- Phòng nó -----

- Tao nhớ mày lắm – Nhỏ nói, ngồi nhìn nó chăm chú vào cuốn sách quản lý chính trị kinh tế.

- ... – Nó đeo chiếc ear phone kết nối với cái điện thoại được đặt một bên.

- Nói chuyện với mày cứ như tự kỷ - Nhỏ giận dỗi ngồi nhìn.

Nguyễn Ngọc Huyền Trang là bạn thân duy nhất mà nó có, nó không có bạn chỉ có Trang mới hiểu được nó.

Nó quen Trang lúc bốn tuổi, mẹ Trang là bạn của mẹ nó, hai đứa gặp nhau dưới gốc cây cổ thụ to tướng sau nhà nó.

Một con bé thì nói chuyện luyên thuyên, còn con bé kia thì im im trên tai gắn chiếc ear phone nhưng nó vẫn nghe được những gì Trang nói.

Trang rất quan tâm tới nó, nhưng nhỏ lại buồn khi nó lại không biết quan tâm người khác, đối với nó được người khác quan tâm còn hơn là ép đặt bản thân mình quan tâm tới người khác.

- Đây, selfie với tao đi – Nhỏ nói rồi đưa cái điện thoại lên cao, chu môi phồng má đủ kiểu, nó không hề bận tâm chăm chú nhìn vào cuốn sách dày cộm, một bên tai vẫn đeo chiếc ear phone.

Nó thích nghe nhạc, nhạc giúp nó thư giãn hơn, có nhiều ý kiến cho rằng vừa làm việc vừa nghe nhạc thì rất dễ mất tập trung, nhưng nó lại khác khi nghe nhạc nó có thể tiếp nhận nhiều thông tin hơn cho bộ não hơn người.

***** Sáng hôm sau *****

Nó uể oải thức dậy nhìn vào cái đồng hồ.

Đã 5h rồi...

Nó bước vào toilet vệ sinh cá nhân.

----- 15 phút sau -----

Nó bước ra, trông nó có vẻ chững chạc trong bộ váy công sở, mái tóc tím bạc được buộc lệch đuôi ngựa, không khí lạnh vẫn vây xung quanh nó không có dấu hiệu ấm đi.

Nó lấy cái ear phone bluetooth gắn vào tai.

Bước xuống dưới nhà.

Cả đám giúp việc cúi gằm người chào nó, nó gật nhẹ đầu rồi tiến tới phòng bếp, lấy từ trong tủ lạnh ly nước cam nóc sạch.

- Tiểu thư ăn cơm rồi đi ạ!

- ... – Nó lắc lắc đầu rồi đi xuống gara lấy chiếc BWN phóng đi, hơi oi ngày đầu đi làm mà sao đi cái xe sang thế kia ai chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chương 6

***** Công ty TTK *****

Nó gài xe rồi bước vào công ty, công ty này cũng giống như công ty nó thôi, nhưng mà hình như có nhiều điều bí mật mà nó chưa biết.

Nó tiến thẳng lên phòng giám đốc mà không cần ai chỉ dẫn, nó cũng chả thèm đi tới quầy tiếp tân... nó ghét nơi đó sau sự cố lần trước.

Cốc cốc cốc

Cạch

Nó gõ cửa ba cái rồi mở cửa vào khi chưa có sự cho phép của ai đó phía trong căn phòng.

-...

Vẫn im lặng, nó nhìn cái ghế xoay trống trơn, căn phòng không một bóng người.

Thì ra cũng có người trẻ hơn nó.

*****

Hắn tỉnh dậy, đầu tóc bù xù mắt sưng húp lên, nhìn mặt ngó không chịu được.

Hắn nhìn xuống người con gái nằm bên cạnh khẽ nhăn mặt nhìn đồng hồ.

- Cô kia, ở đây mấy tiếng rồi, mau cuốn gói rời khỏi đây nhanh!

- ... Kìa... em còn mệt...hôm qua anh mạnh tay quá...cho em ngủ thêm xí đi.

- CÚT – Hắn gằn giọng, mắt đỏ bắn ra tia lửa, cô nàng vì sợ hãi quá chưa kịp mặc đồ vào mà đã cuốn gói lấy cái chân chạy vọt đi.

Hắn bực mình nhìn cô gái chạy đi rồi bước vào phòng tắm.

-----10 phút sau-----

Hắn bước ra trong bộ đồ vest lịch lãm, hắn đi xuống nhà.

- Chào cậu chủ - Bà quản gia nói với hắn.

- Ủ.

- Cậu chủ ăn gì đã rồi đi ạ?

- Không cần đâu, giờ tôi đi làm,...à đúng rồi, kêu người thay ga giường cho tôi!

- V....vâng – Bà quản gia nhìn theo dáng hắn bước đi, khẽ thở dài *chắc hôm qua lại đem ai về phòng rồi đây!!!*

*****

Nó ngồi yên trong phòng giám đốc, về mặt bực bội, nó đã ngồi chờ cả nửa tiếng đồng hồ rồi mà chả thấy mặt thằng cha giám đốc đâu cả, quản lý cũng không thấy, vậy ai chỉ việc làm cho cô bây giờ hazz.Chán nản, nó nằm xuống, sáng dậy sớm chả kịp ăn uống gì, giờ người nó mệt lả, bụng đói cồn cào, đầu óc choáng váng.

Nó lia mắt nhìn cái ghế sofa dài rộng như cái giường ở góc phòng gần cửa sổ, không chần chừ nó nhảy lên đó rồi “an giấc nghìn thu”, chìm vào một giấc ngủ sâu thật dài.

----- Một tiếng sau -----

Hắn có mặt tại công ty, miệng lẩm bẩm mặt nhăn nhó.

Nếu như hắn không dậy trễ thì đâu có đi làm muộn, chẹp lại bị ba cảm rằm cho coi.

Hôm nay nhìn mấy thằng cha nhân viên có vẻ tươi tắn nhỉ, không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Hắn vào phòng mình rồi tiến thẳng tới bàn làm việc, nghe nói là hắn đã có trợ lý mới nhưng sao bây giờ chưa thấy cô ta xuất hiện nhỉ.

Hắn cũng không để tâm đến con người đang “yên giấc” ở sofa mà cắm cúi vào làm việc ba giao.

----- Đến giữa trưa -----

Hắn ngừng bút, bẻ ngón tay kêu răng rắc, lắc lắc đầu vài cái cho đỡ mỏi cổ. Hắn nhìn đồng hồ, cũng hơn 12h rồi, cô trợ lý vẫn chưa xuất hiện, chán nhĩ hắn đang muốn xem ba chọn cho hắn cô trợ lý mặt mũi ra sao đây.

Bỗng..

Ở cuối phòng có tiếng động..

Là...

Tiếng thở nhẹ của phụ nữ, hần giật mình nhìn về phía góc phòng...sau đó đứng dậy tiến gần tới phía đó.

Đó người **

Trước mặt hần một thiên thần đang ngủ, lông mi dài vun vút đôi môi đỏ mọng nước, sóng mũi cao, những phần tóc mai rũ xuống che lấp gần nửa khuôn mặt.

- Cô ấy là ai? Cô ấy đến từ lúc nào? Tại sao mình lại không thể nhận ra có một thiên thần đang nằm trên chiếc sofa ưa thích của mình chứ? – Hần thắc mắc rồi tiếp tục nhìn cô gái.

Lạ thật, mỗi khi thấy “gái đẹp” là dục vọng của hần lại nổi lên cao, nhưng cô gái này thì khác hần có cảm giác yên bình khi ở gần ... cô ta.

Chương 7

Bỗng...

Hàng mi rung rung...

Đôi mắt từ từ mở ra nhìn thẳng vào mắt hần, hần khẽ giật mình : “đôi mắt màu tro đặc biệt”

- Em là ai? – Sau một hồi dờ như cây bơ, cuối cùng hần cũng mấp máy miếng nói được một câu.

- ... – Không trả lời.

- Em tên gì?

-.....

- Em đến đây làm gì?

- .... – Hần hỏi liên tục mấy câu mà vẫn chỉ nhận được sự im lặng.

Chợt...

Tay nó vén tóc lên rồi lấy xuống cái ear phone bluetooth nhỏ, hóa ra là nó không nghe những gì hần nói chứ không phải là không muốn trả lời.

- Em tên gì?

- ... – Nó vẫn nhìn hần không trả lời, hần khẽ thở dài nhưng lại thấy nó ngồi dậy lục lục cái gì đó ở trong túi xách đưa cho hần.

Hần cầm tấm thẻ nhân viên của nó trên tay, hóa ra nó là trợ lý mới của hần, ba đúng là có mắt nhìn người, chọn cho con trai cùng người con gái đẹp như thế kia, chắc là muốn hần không tập trung làm việc đây mà.

- Lê Hoàng Bảo Trâm – Hần gọi tên nó, nó khẽ nhướn mày nhìn lên hần, ánh mắt lạnh lùng trở lại không ấm áp như lúc ngủ - Đi ăn com nhé!

Hần cười, nó khẽ gật đầu, sau đó hai người tiến ra khỏi phòng làm việc đi thẳng xuống căn – tin.

----- Căn Tin -----

Cũng đã gần hết giờ nghỉ trưa nên ở đây ít người hần, cũng đỡ mắc công tranh nhau giành đồ ăn thì mệt nhưng mà ai dám giành đồ ăn với hần chứ, có khi còn nhường cơ.

Nó kéo ghế ngồi xuống một cái bàn gần cửa sổ, lật lật cuốn menu rồi chỉ tay vào món com gà rồi đẩy cái menu về phía hần.

Hần cười nhẹ rồi đưa cái menu cho phục vụ.

- Cho tôi hai phần com gà.

- Vâng, thưa tổng giám đốc.

Người phục vụ rời đi, nó ngồi nhìn ra cửa sổ, buổi trưa nhưng người đi đường vẫn không có dấu hiệu giảm vẫn đông đúc như mọi khi.

Hần ngồi nhìn về mặt tựa thiên thần của nó, tay chống cằm, tự hỏi: “Tại sao trên đời lại có người đẹp như thế này chứ?”

- Em thích nắng à? – Hần hỏi nó không trả lời chỉ lắc đầu – Sao anh thấy em thích ngồi gần cửa sổ thế?

Lúc này thì thấy nó nằm trên sofa gần cửa sổ, bây giờ cũng chọn bàn ngồi gần cửa sổ đầy nắng, không phải thích nắng chứ thích gì nữa.

-...

Hắn thờ dài, nó vẫn chưa nói gì với hắn.

- Thích ngắm cảnh – Giọng nói lạnh vang lên, tim hắn lệch một nhịp, đôi mắt trần trần nhìn người con gái trước mặt.

Nó cười nhẹ, không ngạc nhiên vì có nhiều người nghe nó nói xong thì có thái độ như hắn...chắc là cảm thấy ... lạnh.

Nhưng... nó đã sai.

Hắn thần thờ nhìn người con gái trước mặt, giọng nói của nó thật quyến rũ, sắc xảo, lời nói đó như con dao đâm thẳng vào trái tim nhuộm đầy máu đỏ tươi của hắn.

Người phục vụ bưng hai đĩa cơm gà ra và đặt xuống bàn nó và hắn.

Nó từ tốn cầm cái thìa xúc từng muỗng cơm cho vào miệng.

Hắn vẫn đờ ra đó...

Vài thế kỉ sau, cuối cùng hồn hắn đã nhập về với xác.

Hắn cầm cái muỗng lên chọc vào miếng thịt gà trên đĩa, khẽ nhếch mép.

“Bảo Trâm, làm sao đây, em đem trái tim anh cất ở đâu rồi???”

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Bỗng...

Hàng mi rung rung...

Đôi mắt từ từ mở ra nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn khẽ giật mình : “đôi mắt màu tro đặc biệt”

- Em là ai? – Sau một hồi đờ như cây bơ, cuối cùng hắn cũng mấp máy miếng nói được một câu.

- ... – Không trả lời.

- Em tên gì?

-.....

- Em đến đây làm gì?

- .... – Hắn hỏi liên tục mấy câu mà vẫn chỉ nhận được sự im lặng.

Chợt...

Tay nó vén tóc lên rồi lấy xuống cái ear phone bluetooth nhỏ, hóa ra là nó không nghe những gì hắn nói chứ không phải là không muốn trả lời.

- Em tên gì?

- ... – Nó vẫn nhìn hắn không trả lời, hắn khẽ thờ dài nhưng lại thấy nó ngồi dậy lục lục cái gì đó ở trong túi xách đưa cho hắn.

Hắn cầm tấm thẻ nhân viên của nó trên tay, hóa ra nó là trợ lý mới của hắn, ba đúng là có mắt nhìn người, chọn cho con trai cùng người con gái đẹp như thế kia, chắc là muốn hắn không tập trung làm việc đây mà.

- Lê Hoàng Bảo Trâm – Hấn gọi tên nó, nó khẽ nhường mày nhìn lên hấn, ánh mắt lạnh lùng trở lại không ấm áp như lúc ngủ - Đi ăn com nhé!

Hấn cười, nó khẽ gật đầu, sau đó hai người tiến ra khỏi phòng làm việc đi thẳng xuống căn – tin.

----- Căn Tin -----

Cũng đã gần hết giờ nghỉ trưa nên ở đây ít người hấn, cũng đỡ mắc công tranh nhau giành đồ ăn thì mệt nhưng mà ai dám giành đồ ăn với hấn chứ, có khi còn nhường cơ.

Nó kéo ghế ngồi xuống một cái bàn gần cửa sổ, lật lật cuốn menu rồi chỉ tay vào món com gà rồi đẩy cái menu về phía hấn.

Hấn cười nhẹ rồi đưa cái menu cho phục vụ.

- Cho tôi hai phần com gà.

- Vâng, thưa tổng giám đốc.

Người phục vụ rời đi, nó ngồi nhìn ra cửa sổ, buổi trưa nhưng người đi đường vẫn không có dấu hiệu giảm vẫn đông đúc như mọi khi.

Hấn ngồi nhìn về mặt tựa thiên thần của nó, tay chống cằm, tự hỏi: “Tại sao trên đời lại có người đẹp như thế này chứ?”

- Em thích nắng à? – Hấn hỏi nó không trả lời chỉ lắc đầu – Sao anh thấy em thích ngồi gần cửa sổ thế?

Lúc này thì thấy nó nằm trên sofa gần cửa sổ, bây giờ cũng chọn bàn ngồi gần cửa sổ đầy nắng, không phải thích nắng chứ thích gì nữa.

-...

Hấn thờ dài, nó vẫn chưa nói gì với hấn.

- Thích ngắm cảnh – Giọng nói lạnh vang lên, tim hấn lệch một nhịp, đôi mắt tròn tròn nhìn người con gái trước mắt.

Nó cười nhẹ, không ngạc nhiên vì có nhiều người nghe nó nói xong thì có thái độ như hấn...chắc là cảm thấy ... lạnh.

Nhưng... nó đã sai.

Hấn thần thờ nhìn người con gái trước mặt, giọng nói của nó thật quyến rũ, sắc xảo, lời nói đó như con dao đâm thẳng vào trái tim nhuộm đầy máu đỏ tươi của hấn.

Người phục vụ bưng hai đĩa com gà ra và đặt xuống bàn nó và hấn.

Nó từ tốn cầm cái thìa xúc từng muỗng com cho vào miệng.

Hấn vẫn đờ ra đó...

Vài thế kỉ sau, cuối cùng hồn hấn đã nhập về với xác.

Hấn cầm cái muỗng lên chọc vào miếng thịt gà trên đĩa, khẽ nhếch mép.

“Bảo Trâm, làm sao đây, em đem trái tim anh cất ở đâu rồi???”

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

- 12h: họp, 17h30: ăn com với chủ tịch công ty Trịnh Khang...

Nó cầm bảng danh sách đọc cho hấn nghe một loạt. *hic có cần đọc vắn tắt vậy không?*

Hấn nghe qua gật gù, hôm nay không bận lắm, 8h tối là có thể nghỉ ngơi.

Hazz cũng lâu rồi hẳn không được nghỉ ngơi, một tháng trôi qua ngày nào cũng phải vùi mặt vào một đồng giấy tờ ở trước mặt, hai con mắt của hẳn đã bị thâm quầng vì thức khuya quá nhiều, người hẳn bây giờ không còn gì ngoài khúc xương.

Hẳn rất gầy, thật sự rất gầy...thế mà cô trợ lý bé nhỏ của hẳn cũng không biết chăm sóc, quan tâm tới hẳn, thậm chí là pha cho sếp một ly sữa.

Nó đọc xong rồi quay trở về bàn làm việc của mình, gắn chiếc ear phone quen thuộc vào tai, lâu lâu lại lắc lư theo tiếng nhạc.

Hẳn nhìn nó khề lắc đầu, bộ trong cái mp3 có gì hay lắm sao, lúc nào cũng thấy nó nghe, nghe ngày nghe đêm, đi đâu cũng nghe.

Có lần đi gặp đối tác quan trọng, nó đứng sau hẳn vẫn gắn chiếc ear phone không có dấu hiệu bỏ ra, cũng may đối tác lần đó dễ tính nên không để ý lắm tới chuyện của nó, không thì bản hợp đồng béo bở của hẳn bay mất tiêu vì nó.

Cạch.

Cửa phòng mở, quản lý khu A bước vào cúi đầu chào hẳn, hẳn gật đầu.

Anh ta định mở miệng thì liếc qua nó rồi lại nhanh đánh mắt qua phía hẳn.

Hẳn hiểu ý, nhìn qua nó, thấy nó đã ngủ tự lúc nào liền gật đầu.

- Thưa giám đốc, chúng tôi đã tìm ra một số tung tích của Lâm Nhật Cường, hiện ông ta đang ở Mỹ, nhưng ở bang nào thì chúng tôi không rõ lắm,...

- Các người... một tháng mà chỉ có nhiều đó thôi sao?

- Thưa, ông ta được che giấu rất kĩ, dường như vẫn còn một người khác có quyền lực khá lớn đứng sau lưng ông ta...

Hẳn nhủ mày, xoa nhẹ hai bên thái dương.

- Được rồi, dù gì cũng cảm ơn anh.

- Vâng.

Quản lý rời đi, hẳn tiếp tục làm việc dù cho cái đầu đang nhức kinh khủng.

Còn nó...

Thực chất nó không ngủ như hẳn nghĩ, nó chỉ nằm yên không nhúc nhích thôi chứ mắt vẫn mở thao láo.

Và điều quan trọng là tất cả những gì hẳn nói với tay quản lý nó đều nghe được tất, không bỏ sót chữ nào.

“Lâm Chấn Cường, không phải ông ta mất rồi sao, tại sao tên quản lý lại bảo hẳn đang ở Mỹ...” Nó khề nhủ mày ghép lại những mảnh ghép còn dở dang.

Nó rút điện thoại ra nhắn tin cho ai đó: *Điều tra cho tôi về người có tên Lâm Chấn Cường.*

Xong, nó đứng dậy bước ra khỏi phòng làm việc.

*****10 phút sau*****

Nó quay lại phòng với cốc sữa nóng trên tay, đặt nhẹ xuống bàn hẳn.

Hẳn nghe tiếng động thì ngẩng mặt lên liền thấy được khuôn mặt thiên thần của nó, hẳn nhủ mày nhìn cốc sữa trên bàn rồi nhìn nó.

- Uống đi rồi nghỉ một chút, chỉ còn một tiếng nữa là họp rồi, hình như giám đốc chưa ăn trưa... – Nó nói một lèo, ...

Lời khẩn cầu của hẳn bây giờ trời mới nhận được thì phải, cuối cùng thì nó cũng chịu pha sữa cho hẳn và nói một câu dài dòng quan tâm đến hẳn thế kia, ôi cảm động đến chảy nước mắt mắt.

Hẳn cầm cốc sữa nóng lên nốc một hơi, chỉ một loáng mà cốc sữa đã loáng bóng, không còn một giọt.

Hẳn định tiếp tục làm việc nhưng cơ thể hẳn không cho phép, người hẳn mệt nhoài, mí mắt khép hờ...cảm giác thèm thường con ngủ ập đến liên tục.

Hẳn gục trên bàn làm việc.

Nó nhếch môi, sao làm tiếp được chứ, vì trong cốc sữa...có thuốc ngủ.

Nó tiến đến bàn làm việc của hẳn, lục lọi gì đó rồi lôi về bàn của mình, cặm cụi ghi chép gì đó.

Phải làm thật nhanh, nó chỉ có một tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Hắn mơ màng tỉnh dậy, cảm giác thật sáng khoái, hắn vừa mơ được đi du lịch cùng nó, cảm giác thật yên bình khi trên bờ biển chỉ có nó và hắn.

Bỗng...

Hắn chợt phát hiện trên bàn làm việc của hắn trống trơn, những tờ giấy quan trọng của công ty vừa mới nằm đây, không biết nó trôi đi đâu rồi.

Hắn bắt đầu lục tung mọi thứ lên để tìm kiếm mấy tờ giấy đó, nhưng vẫn không thấy.

Hắn thấy lo lắng tột độ.

Như nghĩ ra cái gì đó, hắn đánh mắt nhanh về phía nó thì thấy nó gục trên bàn với cả xấp giấy tờ chất cao như núi.

Hắn bước tới bàn làm việc của nó, đóng giấy tờ trên bàn đúng là những thứ hắn cần tìm.

Hắn cầm một tờ lên xem xét, rồi ánh mắt từ giận dữ dịu lại rồi chuyển thành ngạc nhiên.

Những tờ tài liệu trên bàn lúc này đã được nó hoàn thành gần hết, hắn vẫn không khỏi ngạc nhiên nhìn người con gái đang nằm gục dưới bàn.

Khẽ vuốt tóc nó: “Có lẽ tôi không nên xem nhẹ em rồi, trợ lý bé bỏng của tôi!”

Hắn lướt qua những tờ giấy đang cầm trên tay, khẽ nhíu mày.

Những mẫu thiết kế này, có khi còn giá trị gấp đôi những bản thiết kế của những nhân viên giỏi nhất trong công ty.

Thiết kế quý phái sang trọng, màu sắc hài hòa, mẫu thiết kế dây chuyền này phải được gửi tới công ty BNK ngay lập tức, không thể bỏ lỡ một thứ giá trị như vậy được.

Nói liền làm liền, hắn đi tới chiếc bàn làm việc của mình, nhấn số trên điện thoại để bàn.

Vài phút sau, tên quản lý khi nãy bước vào, hắn bỏ mẫu thiết kế vào bìa bọc cẩn thận rồi trao tay quản lý dặn dò đủ thứ, nhìn thoáng qua cũng biết thứ này đối với hắn rất quan trọng nên mới dặn anh quản lý cẩn thận như vậy.

Xong xuôi công việc, cũng gần tới lúc họp, hắn bước đến chiếc sofa *lúc này hắn bế nó sang đó* vuốt nhẹ mái tóc màu tím bạch của nó.

Nhận thấy có sự đụng chạm, nó từ từ hé mở mắt ra, đập vào mắt nó là khuôn mặt đẹp trai khó tả của hắn, bỗng dưng ... má nó ửng hồng... nó ngại ngừng cúi xuống chỉnh lại cái ear phone.

Hắn thấy thái độ của nó như vậy thì bật cười.

- Sao má đỏ thế?

- ... N...Nóng – Nó áp ứng, không nói thành lời, mặt chuyển từ ửng hồng thành đỏ.

- Vậy sao – Hắn cười nhẹ rồi lấy bàn tay to lớn của mình vẫy vẫy tạo ra gió để nó thấy dễ chịu hơn.

----- 16h30-----

Cuộc họp cổ đông kéo dài, suốt mấy tiếng đồng hồ phải đứng lên, ngồi xuống, nói đến rất cổ hòng bây giờ hắn cảm thấy mệt mỏi và khó chịu, chứng đau nửa đầu của hắn lại tái phát.

Về đến phòng, hắn ngã hẳn người xuống chiếc ghế xoay, hai tay xoa nhẹ hai bên thái dương, đôi mắt dáo dác tìm kiếm cô trợ lý của mình.

Cạch.

Cửa mở, nó bước vào một tay cầm cốc nước ấm, tay còn lại nắm chặt như đang cầm cái gì đó. Bước đến trước mặt hắn:

- Tay – Nó nói, giọng điệu nhẹ nhàng.

Hắn hiểu ý nó mở lòng bàn tay của mình ra, trong đầu vẫn chữ thể nghĩ ra nó định làm gì. Nó nghiêng bàn tay một góc nghiêng khoảng 45 độ, mở bàn tay nhỏ trắng trẻo ra, những viên thuốc tròn tròn màu trắng rơi vào tay hắn.

Hắn vẫn đang ngần ngại không biết đây là cái gì thì nó đã lên tiếng.

- Thuốc giảm đau đầu – Nó nhẹ nhàng đặt cốc nước xuống bàn làm việc.

Hắn cười rõ tươi, càng ngày nó càng quan tâm tới hắn rồi thì phải.

- 16h55 rồi! – Nó nhìn đồng hồ, sắp tới bữa hẹn ăn cơm tối với chủ tịch của công ty TTK.

Hắn vừa uống thuốc vừa nhướn mày.

- Ủ, em đi với anh không? – Đặt cốc nước xuống bàn, hắn nhìn nó bằng đôi mắt dịu dàng.

- Đi ... – Nó thoáng lưỡng lự rồi trả lời.

- Được, em chuẩn bị đi, anh đi chuẩn bị xe!

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

***** 20 phút sau *****

Dưới tầng gửi xe, hắn đứng dựa hẳn người vào chiếc BWN màu đen sang trọng, nhìn vào đồng hồ mà trong lòng sốt cả ruột, đã 17h15 rồi sao nó chưa xuống, hắn không muốn tới trễ, bình thường nó thao tác rất nhanh mà sao hôm nay lại chậm chạp thế kia.

Vừa nhắc là nó xuất hiện, sự xuất hiện đột ngột của nó khiến cho ai đó đơ trong vài giây.

Nó mặc một chiếc áo craptop màu trắng hở hai bên vai, chân váy màu đen phần dưới có ren, đôi giày cao 3 phân cũng đen nốt, mái tóc tím bạch được cột cao đuôi ngựa.

- Đi thôi – Nó mở cửa xe nhưng bị hắn ngăn lại, nó nhìn hắn bằng ánh mắt sắc lạnh – Chuyện gì?

- Em...e hèm... tính mắc như vậy đi sao? – Hắn nhìn nó một lượt từ đầu đến chân, đồ gì mà...hờ thể này, áo thiết kế sao mà hở hai bên vai vậy chứ, váy gì mà ngắn làm lộ đôi chân thon dài trắng nõn của nó * nói vậy chứ nãy tác giả thấy anh sịt máu mũi còn gì* không ổn không ổn, hờ...hờ quá nhiều, nó mà mặc thể này thì đối tác của hắn làm sao mà tập trung chú ý vào việc ăn cơm chứ, huống chi lão già hắn sắp gặp lại là một con sói già, dè xòm, hám gái,...

- Ủ - Nó nói xong, tiếp tục mở cửa xe rồi bước vào trong ngồi cạnh ghế lái.

Hắn lắc đầu thờ dãi chạy về phía bên kia mở cửa xe rồi phóng đi với vận tốc chóng mặt, trong lòng đầy thấp thòm lo lắng.

----- Restaurant star -----

- Xin chào ông – Hắn bắt tay ông Trịnh rồi kéo ghế cho nó ngồi, đúng như dự đoán của hắn ông ta nhìn nó với đôi mắt sáng như đèn pha oto.

- Ô dẫn theo một cô em xinh xắn như thế này cơ à – Ông ta nở nụ cười dâm dề.

- Làm sao xinh tươi bằng cô kế bên ngài chứ - Hắn cười nhẹ, liếc mắt nhìn cô nàng ngực khủng bên cạnh ông Trịnh.

- Ô, không dám, chẳng có thứ gì “của tôi” bằng “của cậu” cả - Ông ta nghiêm mặt – Thôi không bàn nhắc tới vấn đề này nữa, cậu gọi món đi, chúng tôi đã gọi hết rồi.

Hắn khẽ cảm ơn rồi với lấy cái menu, quay sang nó nhẹ nhàng hỏi:

- Em ăn gì?

- ...

- Cho tôi hai phần giống quý ngài bên kia nhé – Hấn nói với anh phục vụ rồi nhướn mày về phía ông Trịnh.

Bữa ăn diễn ra trong không khí ảm đạm, chỉ có tiếng hấn và ông Trịnh nói chuyện về công việc, còn cô trợ lý “ngực khủng” kia và nó chỉ ngồi im lặng ăn, ăn và ăn không hề lên tiếng.

- Cho hỏi cô em đây tên gì? – Ông Trịnh lia đôi mắt thêm thường về phía nó.

Nó nhẹ nhàng húp hết chén canh rồi lục trong túi xách một tờ giấy A4 và một cái bút viết viết gì đó rồi dơ lên cho ông Trịnh xem.

Ông Trịnh dơ ra còn hấn thì nháu mày, sau đó cười nhẹ, nó đúng thật là đáng yêu quá đi mà:

“ Xin lỗi tôi bị câm, đừng để ý tới tôi, hãy dùng thời gian quý báu của ngài để bàn chuyện công việc”

Bữa ăn kết thúc, công việc cũng được bàn giao xong, đương nhiên là hấn lại có được một bản hợp đồng béo bở ở trong tay.

Sau khi tạm biệt ông Trịnh, hấn nhanh chóng chạy đến nơi gửi xe nơi nó đang đứng chờ.

Hấn chờ nó về công ty lấy xe của nó thì chẳng thấy bảo vệ đâu, mọi nơi đều tối thui, cũng phải giờ đã khuya nên chắc bảo vệ đi về nhà hết rồi, ai bảo hấn cho bảo vệ nghỉ sớm làm gì cơ chứ.

- Hay để...anh đưa em về ...nhà em – Hấn áp ứng hỏi nó, hờ hờ dù gì thì hấn cũng sắp biết nhà nó nằm ở chỗ nào rồi.

- Đưa tôi về nhà anh – Nó quét một lượt tòa nhà lớn rồi liếc sang hấn, lặng lẽ bước lên xe.

- Ồ... – Nụ cười trên môi hấn dập tắt thay vào đó là sự ngạc nhiên, dám qua đêm nhà hấn sao, nó cũng có gan hùm đấy chứ.

----- Biệt thự Hoa Hồng -----

Bà Giang háo hức chạy ra đón cậu chủ khi thấy chiếc BWN của hấn lấp ló trước cổng, khuôn mặt già nua đang vui vẻ bỗng dưng trở nên xám xịt khi thấy nó bước ra từ trong xe.

“ haizz, lại gái gú “ – Bà Giang thở dài, bà không thích hấn ba hoa như vậy, chỉ giỏi làm khổ con gái người ta thôi.

- Mừng cậu chủ trở về, xin chào tiểu thư – Bà cúi đầu chào lễ phép, nó không đáp chỉ cười nhẹ rồi cúi chào, sau đó bước thẳng vào nhà tự nhiên như nhà mình.

- Khuya rồi, bác với mấy chị đi nghỉ đi! – Hấn đứng ở bậc tam cấp nói vọng vào.

- Vâng – Bà Giang đáp rồi quay về phòng của mình, không gian hiện tại chỉ có nó và hấn, yên tĩnh đến đáng sợ.

- Em... ăn gì không? – Hấn áp ứng nói, mặt đỏ cả lên vì nó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Hấn đang ăn thì thấy điện thoại mình đổ chuông, là một số lạ gọi đến, hấn bắt máy trong lòng đầy thắc mắc rằng ai mà gọi vào giờ này.

- Alo.

- E hèm – Là giọng của nó, không phải nó ở trên nhà sao gọi cho hấn làm gì, mà sao số nó mà hấn không lưu.

Hấn tồn tên thì chợt nhớ ra, hấn chưa xin số điện thoại của nó, lúc nào hai người cũng kè kè gần nhau thì cần gì đến điện thoại, mà tại sao nó lại có được số điện thoại của hấn nhỉ.

- À ... ừm – Giọng nói của nó cắt ngang suy nghĩ của hắn.

- Em nói đi.

- Không có đồ.

- Ha ha ha.

Thấy hắn cười như vậy, nó tắt máy, mặt đỏ ửng lên.

Còn về phía hắn khi nghe nó nói vậy thì cười lớn rồi về phòng mình kiểm tra cho nó bộ đồ để mặc.

Cốc cốc cốc.

Nó đang ngồi trong phòng tắm, không biết làm như thế nào để ra ngoài thì có tiếng gõ cửa.

- A...i...Ai

- Anh đây.

Nghe được giọng của hắn nó thờ phào nhẹ nhõm.

- Ra lấy đồ này.

- Không...không được – Nó nhìn mình từ trên xuống dưới rồi trả lời ấp úng, trên người nó không có gì cả thậm chí là một cái khăn, đồ của nó thì đang yên vị trong máy giặt rồi.

- Ok...anh nhắm mắt rồi... và lại em đâu cần ra ngoài hắn đâu, thò tay ra lấy là được rồi mà – Hắn vừa nói vừa cười thầm, nó ngại cơ đấy, thật là đáng yêu quá mà.

Hắn nói rồi nhắm mắt lại, có chút hiệu quả thật, nó thò tay mình ra rồi chộp lấy bộ quần áo trên tay hắn.

----- Vài thế kỉ sau *à không chỉ một vài giây thôi, tác giả chém týt ấy mà*-----

- Quần??? – Tiếng nó vọng ra trong nhà tắm.

- Chỉ có áo thôi, quần anh sao em mặc vừa.

- ...

Nó bước ra ngoài, khoác trên người chỉ có cái áo sơ mi trắng mỏng của hắn.

Ôi cảnh tượng thật khiến hắn xị máu mũi.

- Ngủ???

- Em ngủ ở đây...hay là muốn ngủ với anh – Hắn làm mặt dâm ghê sát nó, nó ngay lập tức lấy tay đẩy hắn ra, khuôn mặt đỏ cả lên.

- Hâm

***** Sáng hôm sau *****

Nó mệt mỏi bước từ trên bậc thềm xuống rồi tiến thẳng vào nhà bếp, mấy cô giúp việc đã chuẩn bị sẵn mấy món ăn bốc mùi thơm phức ở trên bàn.

- Em ngồi đi – Nó kéo ghế, ngồi đối diện với hắn, không thèm để ý đến hắn, gắn cái ear phone bluetooth rồi cầm dao nĩa bắt đầu bữa ăn.

“Tôm, mực “ – Nó nhui mày khi thấy tôm và mực trong đĩa com nhưng vẫn mặc kệ gạt sang một bên rồi cầm cùi ăn.

Hắn thấy nó như vậy liền nhanh tay vớt tôm và mực sang đĩa cho nó, rồi bỏ miếng thịt bò thơm phưng phức vào đĩa com của nó.

- C...Cảm...ơ...on – Nó ấp úng, nhẹ nhàng cảm ơn hắn.

- Dị ứng hải sản à? – Hắn nhìn nó bằng ánh mắt triu mến.

Nó *gật gật* rồi tiếp tục ăn.

Hắn cười nhẹ, chắc hắn nó không thích cái kiểu vừa ăn vừa nói chuyện nhiều.

Ăn xong, hần bảo nó lên phòng thay đồ, còn mình thì ở lại thu dọn chén đĩa.

Choáng,

- Aizzz

Đang bỏ chén đĩa vào bồn thì hần nghe tiếng vỡ đồ vọng từ trên phòng của nó. Hần vội vàng chạy lên phòng xem thử có chuyện gì xảy ra, vừa mở cửa thì thấy nó ngồi bệt dưới sàn ôm lấy cánh tay, thủy tinh rơi rải khắp nơi, máu chảy loang lổ xung quanh nơi nó ngồi, nhưng điều khiến hần ngạc nhiên vẫn là... những giọt máu màu đen.

Thôi hoang mang và suy nghĩ vẩn vơ về máu của nó, hần không ngại những mảnh thủy tinh đang nằm dưới đất, đôi chân trần nhẹ nhàng đến bên nó rồi dùng bàn tay rắn chắc nhắc bổng nó lên, bế đến bên giường đặt nó xuống, sau đó thì vội vàng đi tìm hộp băng cứu thương.

Nó vẫn ngồi đó, không la hét không khóc về mặt thần nhiên đến bình thường, đôi mắt chăm chú nhìn vào cánh tay đầy máu đen của mình.

Lúc hần mang hộp cứu thương đến cho nó, nó bỗng ngược đầu lên nhìn chăm chăm vào hần rồi lại cúi xuống nhìn vào cánh tay của mình sau đó ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Hần thấy nó ngất đi hốt hoảng bế nó xuống xe rồi phóng thẳng tới bệnh viện, trong lòng rạo rức không biết nó bị cái gì.

Chỉ vài phút sau, trước cửa bệnh viện J_K xuất hiện chiếc BWN màu đen.

Hần bước xuống xe, vội vã bế nó vào bệnh viện.

Cánh tay đầy máu vẫn chảy không có dấu hiệu dừng lại, thế là ở sảnh bệnh viện xuất hiện một vệt dài màu đen.

Sau khi bác sĩ chuyển nó vào phòng cấp cứu, hần khựng xuống dựa lưng vào cửa phòng, chứng đau nửa đầu lại tái phát.

----- 2 tiếng sau -----

Ting

Cửa phòng mở, bác sĩ cùng mấy cô y tá bước ra ngoài, cúi đầu thỏ dài về hồi lỗi, hần thấy mọi người như vậy thì nổi lo lắng trong lòng ngày càng dâng lên nhưng bề ngoài vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh.

- Cô ấy sao rồi? – Hần bỏ hai tay vào túi quần, nét mặt nghiêm nghị nhìn bác sĩ.

- Chúng tôi xin lỗi ...

- Huh, tại sao lại xin lỗi? Bộ không cứu được cô ấy sao? Bệnh viện năm sao đây à! Dị ứng thôi mà không cứu được sao... – Hần la làng một tràng dài khiến cho ông bác sĩ choáng váng, còn mấy cô y tá thì bụm miệng lại cười không hiểu nguyên do.

- E hèm, chúng tôi xin lỗi vì đã cố gắng hết sức để cô ấy có thể tỉnh lại trong thời gian sớm nhưng không thể, hiện cô ấy đã kiệt sức vì mất nhiều máu, cần nghỉ ngơi, hai giờ sau cô ấy sẽ tỉnh lại – Ông bác sĩ nói nhanh như thể sợ hần cướp lời.

- Tôi có thể vào thăm cô ấy được không?

- Được nhưng phải giữ im lặng tuyệt đối, bệnh nhân cần không gian yên tĩnh nghỉ ngơi để dưỡng sức.

- Hiểu rồi – Nói rồi hần lấy tay kéo cửa phòng thì bị ông bác sĩ ngăn lại.

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Nói.

- Về việc này thì không khó nhưng nếu để nó xảy ra thì rất nguy hiểm.

- Việc gì?

- Trong thời gian tới, cậu phải quan sát cô ấy nếu có biểu hiện gì bất thường thì phải báo ngay cho tôi, còn nữa, đặc biệt là không cho cô ấy ăn hải sản, dù chỉ là chạm vào cũng không được.

- ...

- Da và các bộ phận tiêu hóa của cô ấy rất mỏng, hơn nữa lại dị ứng với hải sản, nên khi cô ấy ăn hải sản sẽ gây ra tình trạng nghiêm trọng không giống người bình thường chỉ nổi mẩn đỏ mà có thể tử vong hoặc nhiều tình trạng nghiêm trọng khác.

- Máu màu đen thì sao?

- Máu màu đen thì không sao, theo tôi biết thì lượng máu đó không phải máu độc, chỉ là do chuyển hóa của cơ thể tạo nên, nó chỉ xuất hiện chập chòn sau đó biến mất hẳn, còn nữa chuyện cô ấy ngất xỉu hoàn toàn không liên quan gì đến máu đen, vì nó không có chức năng làm suy nhược cơ thể, chắc có thể do quá sợ hãi khi thấy máu nên cô ta mới ngất đi ...

- Ồ ờ... *ngắn tò te* cảm ơn bác sĩ – Hấn chỉ biết gật đầu, cũng chẳng biết được này giờ ông bác sĩ đang nói cái gì, thâu tóm lại vấn đề chỉ cần hấn không cho nó chạm đến hải sản là Ok chứ gì, đơn giản.

- Được rồi, bây giờ cậu có thể vào thăm cô ấy nhớ là phải tuyệt đối giữ im lặng, à...anh nên cho cô ấy ăn nhiều thức ăn có chứa đạm và vitamin C để máu trong cơ thể được lưu thông, hạn chế đồ ăn chứa nhiều dầu mỡ.

- Vâng! Cảm ơn.

Như chỉ chờ có như thế, hấn vận nắm cửa rồi bước vào trong phòng, nó đang nằm đó, khuôn mặt ngủ say tựa thiên thần, khung cảnh hiện giờ làm hấn nhớ đến lần đầu tiên hấn gặp nó cũng là lúc nó đang ngủ và vô tình cướp đi trái tim của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hấn ngồi lên chiếc ghế được đặt sẵn ở giường bệnh rồi khẽ nắm lấy tay nó, nắm thật chặt, tưởng chừng như không thể nào buông.

Nhìn thấy khuôn mặt baby của nó làm cho tính “dê” của hấn nổi lên, đôi môi mấp máy tiến sát lại gần nó (tha cho hấn đi, dù gì hấn cũng là con trai mà hức).

Nhích nhích lại nhích, chỉ còn vài mi li mét nữa là môi hấn chạm môi nó, thế mà vào cái lúc trời yên biển lặng này, điện thoại trong túi lại rung lên bần bật, mất hết cả hứng.

Hấn bực bội ra mặt, móc cái điện thoại chết tiệt từ trong túi, ánh mắt hiện rõ sự ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại cầm trên tay.

- Điện thoại ai mà nhìn lạ vậy trời, đây không phải điện thoại của mình – Hấn lầm bầm, rồi a lên một tiếng, lúc này đi vội quá nên cầm nhầm điện thoại của nó, hèn chi.

- H.T là gì ý nhi - Hấn chăm chú nhìn vào cái tên hiển thị trên màn hình điện thoại – A lô * ái ya, tại sao anh lại tự tiện bắt máy như vậy chứ, oầy chắc thời gian sống của anh dài quá rồi nhĩ ^^ *

- Bảo Trâm, shopping không, tao cần chuẩn bị đồ để đi dự sinh nhật chị dâu tương lai, hic mà tao lục cái tủ đồ không có cái gì mặc hết tron á, đi nhớ nhớ nhớ nhớ... – Giọng con chim vàng anh hót bên kia điện thoại – Nhô nhô nhô, có ai bên kia không, đồng chí có nghe tôi nói gì không, hú hú ... hic Trâm à, mấy đúng đắn tao thành con tự kỉ nữa được không, hu hu hu

- E hèm – Hấn hắng giọng để ngăn con chim bên kia đầu dây ngừng hót, phần cũng là vì đảm bảo tương lai tốt đẹp cho cái mạng nhĩ.

- Oầy, ai đấy.

- Tôi là giám đốc công ty BNK và cũng là cấp trên của Bảo Trâm, cho hỏi cô là...

- Bạn thân của nó, mà sao anh lại cầm điện thoại của nó chứ, chẳng phải nó ghét người lạ đụng vào đồ của nó sao, tại sao...

- Cô ấy đang ở trong bệnh viện.

- Haaaaaaaaaaaaa

----- 10 phút sau -----

Với tốc độ nhanh nhất có thể, cuối cùng Huyền Trang cũng tới được bệnh viện, hiện giờ chị ý đang kêu la gào thét khủng khiếp cạnh giường bệnh của nó.

- Hu hu hu, Trâm sao mày bỏ tao, Trâm à, sao đi sớm quá vậy, ở cái tuổi thanh xuân này mà mày lại từ bỏ sao, hu hu Trâm ơi là Trâm, mày còn chưa trả tao bộ váy xanh dương mà.

- Stop – Hấn la lên – Cô ấy chưa chết, cô có bị chấp không, đúng thật là, rõ khủng điên hết sức.

- Ái, này giờ lộn kịch bản – Nghe hấn nói vậy, cô liền lau lau nước mắt, ánh mắt từ đau buồn chuyển nhanh sang cảm xúc tỉnh như người say – Hey Trâm, dậy mày, ngủ quái à, bla bla bla bla...

- Bớt bớt – Hấn hết kiên nhẫn đứng dậy nắm lấy cổ áo cô – Một là im lặng và ngồi ở đây chăm sóc cho cô ấy, hai là tôi sẽ cho cô vĩnh viễn không xuất hiện trên thế gian này một lần nào nữa.

Huyền Trang trở mắt nhìn hấn, người con trai đứng trước mặt cô là tổng giám đốc của nó sao, wow trông đẹp trai phết đấy chứ, nếu hấn không thích nó thì cô đã bắt hấn rồi.

- Trước khi cho tôi biến mất “vĩnh viễn”, tôi có một lời khuyên cho anh – Cô nói, vấn đề cho hấn nắm lấy cổ áo mình, đôi mắt lia xuống tay hấn – bàn tay nắm chặt điện thoại của nó.

- Nói đi – Hấn thả lỏng cổ áo, nói cho hải hùng vậy thôi chứ hấn làm gì với tôi được cái tội danh giết bạn thân của “bạn gái” (^0^) mình cơ chứ.

- Thả cái điện thoại đó ra đi, Bảo Trâm nó không thích người lạ đụng vào đồ của mình đâu – Nói rồi làm giùm bạn, cô giật lấy chiếc điện thoại từ trong tay hấn.

Còn hấn thì đứng trơ ra, cô ta vừa nói gì chứ, hấn với nó mà là người xa lạ sao, có lộn cái gì không vậy, suốt một tháng qua hấn với nó như hình với bóng, đi đâu cũng dính lấy nhau như sam, làm gì cũng có nhau thể mà một cô gái mới xuất hiện với chức danh là bạn thân nó lại bảo rằng hấn với nó là người lạ sao, ai da thật là làm tổn thương trái tim mỏng manh dễ vỡ của hấn quá mà, đau lòng thiệt chứ.

- Cô là bạn thân của Trâm thiệt sao? – Hấn nhấn mạnh từng câu từng chữ để khẳng định điều cô nói lúc này là sự thật.

- Đúng, chính xác 100%, còn anh là sếp sao,... – Cô ngừng một chút, đứng dậy tiến lại gần phía cửa sổ - Haizz, ở bên con mèo nhỏ này, chắc anh khó lắm nhỉ?

- Những điều cô nói hoàn toàn... – Cô mở miệng cười thầm, làm gì có ai mà kiên nhẫn chịu đựng được cái tình kỳ cục khó gần của nó cả - hoàn toàn sai.

Cô khựng lại, nụ cười trên môi cứng đờ đi.

- S...sao – Đôi môi cô khẽ mấp máy, cô quay người lại nhìn khuôn mặt điển trai của hấn, vẻ mặt chứa đựng đầy sự ngạc nhiên.

- Suốt một tháng qua, cô ấy luôn là người ở bên tôi, giúp đỡ tôi, chăm sóc tôi,... cô ấy rất tốt, tôi cảm thấy dễ chịu khi ở bên cô ấy chứ không khổ như cô nói – Hấn cười, từng đoạn bằng ký ức trải qua suốt một tháng với nó chạy từ từ trong đầu.

Cô cười, đôi với cô nó là một người lạnh lùng ít nói rất khó gần, nhưng sao qua lời nói của hấn, cô lại thấy nó như là một con người hoàn toàn khác.

Haizz, xem ra mối quan hệ giữa hấn và nó còn tốt hơn nó và cô rồi, đúng là đau lòng thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thay Đổi Kỳ Lạ

- Thật là, ... - Cô cười, xem ra phải chỉnh lại con bạn rồi, ai đòi lại đi thân với hấn mà bỏ rơi cô kia chứ, được lắm, hãy đợi đấy.

- Hơn nữa,... – Hấn tiếp chuyện, nếu đã là bạn thân của nó thì hấn nghĩ cô nên biết chuyện này – Tôi là người đã và đang theo đuổi cô ấy.

- Hờ...ờ, anh nói gì cơ – Cô ngoáy ngoáy lỗ tai như thể là mình đang nghe lầm.

- Tôi nói là tôi đang theo đuổi bạn thân của cô, Lê Hoàng Bảo Trâm, những điều cô nghe này giờ hoàn toàn chính xác 100%, có cần phải làm thái độ như vậy không? – Hấn không kiềm chế được hét to lên, giờ có cho mười quả cà chua thì vẫn không thể so sánh với khuôn mặt đỏ ửng của hấn bây giờ.

- Hê hê hê, thật vậy sao... – Cô cười gian xảo .

- Đúng – Hấn ngửi thấy mùi nguy hiểm ở quanh đây.

- Ahihi, * vậy là phải trải qua bài sát hạch của tôi rồi* hô hô hô.

Ngay và luôn, chị Trang kéo ghế ngồi đối diện với hấn, hỏi từ câu này tới câu khác, từ sở thích tới sự ghét, từ mùi thơm tới tính cách, cứ thế mà chỉ cứ hỏi xoay tròn hấn thì đáp xoay.

- Phù ghế gớm quá, sao cái gì anh cũng biết hết trơn vậy, thời gian ở bên nó của anh còn ít hơn tôi, thế sao anh còn hiểu rõ nó hơn tôi thế, haizz. . .

- Có lẽ chỉ số IQ của tôi cao hơn cô nên cũng tiếp thu nhanh hơn cô – Hấn cười hi hi giải thích.

Rồi hai anh chị ngồi trò chuyện đến thân lúc nào cũng không hay, Trang cười cười kể chuyện lúc bé rồi còn khoe ảnh khi nhỏ của nó cho hấn coi, nhìn bức hình cô cầm trên tay, hấn ngỡ ngàng, cô gái trong bức ảnh hình như có chút quen thuộc thì phải.

- Cho tôi nhé, làm kỉ niệm – Hấn dơ dơ bức ảnh trước mặt cô.

- Không được, đây là tấm ảnh duy nhất lúc còn bé của nó đấy hic, cho anh tôi lấy gì làm kỉ niệm đây – Cô thút thút như con nít.

- Ủầy, chán thế cơ chứ - Lắm bả rồi hấn tìm cái điện thoại của mình để chụp lại bức ảnh “kỷ niệm” đó, nào ngờ “người tính không bằng trời tính” hấn quên bồng mất là lúc đưa nó tới bệnh viện vì lo lắng quá nên cầm nhầm điện thoại của nó, còn điện thoại mình thì vứt ở một xó nào đó rồi không biết.

- N...ư...ớ...c... – Giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt của ai đó vang lên cắt đứt suy nghĩ của hấn.

- Ôi Trâm ơi mày tỉnh lại rồi à – Huyền Trang lộ bộ chạy tới giường bệnh.

- Nước – Nó nhìn Huyền Trang rồi nhìn hấn đang đứng ở gần bình nước.

Hấn hiểu ý rút nhanh ly nước cho nó rồi trao ly cho Huyền Trang, cô cũng nhanh tay đón lấy ly nước, tay kia chỉnh lại cái gối cho nó ngồi được thoải mái.

Nó ngẩng cao đầu lên, đón lấy ly nước đang kề gần môi mình, dòng nước mát lạnh chảy qua cổ họng làm cho nó thoải mái hơn, nó sáng khoái à một tiếng tự nhiên khiến Huyền Trang há hốc mồm ngạc nhiên.

- Khụ khụ - Nó ho nhẹ vài tiếng rồi chỉnh lại tư thế nửa ngồi nửa nằm, đôi mắt màu tro khói nhìn con bạn, lần này khi hấn nhìn vào đôi mắt kia thì không còn cảm nhận thấy sự xa cách lạnh lùng như trước kia nữa, thay vào đó là một chút gì vui vui một chút gì đó gọi là ấm áp – Sao mày ở đây?

Lại một lần nữa, nó làm cho cô ngạc nhiên đến nỗi miệng mở rộng đến mang tai, nó phì cười rồi lấy tay “chỉnh” miệng lại cho cô, tay còn vỗ bôm bốp vào đầu trâu chọc.

- Con điên bị gì mà hả mồm ghê thế.

- B...ả...o...Bảo...Trâm...m, mày phải B...ảo...Trâm...m không vậy? – Cô nhìn con bạn, ắp a ắp ứng.

- Hmm, chắc không, tao không phải Bảo Trâm mà là Bảo Bảo...

Nó nói đến đây bỗng dung thấy hai con mắt của bạn mình ướt ướt, cô bắt đầu rú lên rồi ôm lấy nó khóc thảm thiết.

- Hu hu, Bảo Trâm, con ma nào nhập vào mày rồi, hic hic ẽ con ma kia ra ngay ra không thì bảo, trả Bảo Trâm lại cho tao hu hu hu – Cô làm um sùm lên, hấn đứng ở cạnh cũng thấy khá là... khó chịu, từ bao giờ mà nó nói nhiều tới vậy chứ.

- Ờ, hay là anh cho nó ăn bùa mê thuốc lú gì rồi – Cô bắt đầu quay sang hấn, chỉ trỏ đủ thứ.

- Không, cô đồ oan cho tôi rồi, đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy ... * nhìn sang nó * - hấn bả chữa cho mình, nhưng nó như vậy không phải tốt hơn sao, đỡ hơn là nó lúc trước cứ lảm là lảm lì ít nói thì ai chịu cho được.

- Hai người bị gì ấy, thăm thì nói xấu tôi đấy à, a có trái cây nè, ẽ Trang gọt cho tao trái táo đi – Mỏ nó luyên thuyên, xem ra có chuyện hấp dẫn xem rồi đây.

Chương 16

Nó định cư trong bệnh viện vài ngày để kiểm tra tình hình sức khỏe, hôm nay là ngày nó xuất viện.

Hắn vừa bước vào phòng bệnh thì bất gặp cái cảnh nó vừa hát la la vừa xếp quần áo trông nhí nhảnh đáng yêu cực, thú thực mấy hôm nay hắn có chút không quen khi thấy con người nó thay đổi như vậy, hắn vẫn thích nó là con người trước kia hơn.

Nhưng kệ, dù cho nó có nói nhiều hay trầm lặng ít nói thì có một điều vẫn không thay đổi: Nó là người hắn yêu.

- Chuẩn bị đồ à – Hắn nhẹ nhàng tiến tới phía nó.

- Ủ, về thôi tôi chán cảnh bệnh viện rồi là la la – Nó nhìn hắn, cười rõ tươi, dúm cái valise vào tay hắn rồi nhảy chân sáo đi ra ngoài.

Hắn chỉ biết lắc đầu nhìn theo nó, tay cầm valise rời khỏi phòng.

Trên xe, hắn cầm lái, nó vẫn ngồi hát, hát rất nhiều nhưng điều đặc biệt là hắn nghe không hiểu gì cả, ngôn ngữ của bài hát rất lạ nghe cứ như mấy bé trong phim minions hát ý.

Kitssssssssssssssssssssss

Bụp

- Ấc, sao thảng gặp vậy – Nó xoa xoa cục u trên đầu rồi nhìn qua hắn.

- Tôi chưa biết nhà em.

- Trời sao không nói sớm, địa chỉ này – Nói rồi hắn lục đưa cho hắn một mảnh giấy nhỏ ghi địa chỉ nhà.

Chiếc BWN dừng trước cửa căn biệt thự, nó bước xuống xe nhìn vào trong cửa kính.

- Vào nhà chơi tý không?

- C...có – Hắn bỡ ngỡ, nhà của cô trợ lý đây sao, nó to gần bằng nhà hắn đấy chứ.

Hắn hoài nghi rút điện thoại nhắn tin cho ai đó rồi bước vào nhà cùng nó.

Căn biệt thự mang hai màu chủ đạo đen và trắng, thiết kế đơn giản, nhẹ nhàng thoáng mát, phòng khách, phòng bếp, phòng ngủ đều có đầy đủ tiện nghi không hề kém nhà hắn.

Trợ lý của hắn... giàu thật.

- Trà này, anh có đói không – Nó đặt tách trà hồng đào trước mặt hắn mùi tỏa ra thơm nức mũi.

- Em biết nấu ăn sao - Hắn cười nhẹ, tay nâng cốc trà thưởng thức vị đắng chát của nó.

- Cũng tạm thôi, thế có ăn không thì bảo – Nó xắn tay nhăn mặt.

- Được được, tôi muốn thử tay nghề của em – Hắn dơ hai tay xin tha, mặt trông rõ rạng rỡ.

Nó đeo tạp dề, đứng ở cạnh bếp, một tay chống hông một tay cầm đôi đũa trộn đều mấy thứ trong chảo.

Trông nó lúc này cứ như là đang nấu ăn cho chồng ý, hắn ước gì hắn có thể biến thành người chồng đó và chạy tới bên nó, ôm nó từ phía sau, hôn lên trán nó rồi sau đó phụ giúp nó nấu ăn chỉ nghĩ có thể thôi cũng đủ làm hắn lên tận chín tầng mây.

Đang mơ màng mà không biết rằng người đẹp đang đứng ngay trước mặt mình.

- uây uây , nghĩ cái gì mà trông mặt đàn cả ra thế - Nó huơ huơ tay trước mặt hắn.

- O, đầu nghĩ gì đâu, hi trông em giống vợ lắm, còn tôi là chồng, hay chúng ta làm vợ chồng nhé – Hắn đùa, nhưng ai đó tưởng thật mặt đỏ cả lên.

- Chỉ giỏi suy nghĩ bậy bạ - Nói rồi nó quay về phía căn bếp của mình.

Một lát sau, những món ngon được bày biện tinh tươm ngay trước mắt hắn, mùi thức ăn bốc lên thơm lừng cả một căn phòng rộng lớn.

Nó và hấn trải qua bữa trưa dài, hai người vừa ăn vừa nói chuyện thảnh thơi hấn lại trêu nó khiến mặt nó cứ tự nhiên mà đỏ lên làm cho tim ai đó lệch nhịp mãi.

Người ngoài nhìn vào thì họ chẳng khác vợ chồng son là mấy.

***** Ngày hôm sau tại công ty TTK *****

- Anh là... – Hấn nhìn người con trai đứng trước mặt mình.

Anh ta có vóc dáng cao, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng bum mịn màng như em bé, nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời.

- Trịnh Trọng Khang – Anh ta cười tươi, nói to rõ ràng.

- À ... – Hấn à một tiếng tỏ vẻ đã hiểu.

Đây chẳng phải là đứa con cưng của chủ tịch Trịnh sao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Em Có Chạy Đàng Giời!

Chuyện con trai cưng của chủ tịch Trịnh xin vào làm ở công ty mình cũng không làm hấn bất ngờ cho lắm, thật ra chuyện này lúc trước ông Trịnh có nói trước với hấn rồi.

Nghe đâu, anh này mới ra trường, còn non nớt chưa biết gì nên “gửi gắm” vào công ty của hấn để học hỏi, tất nhiên đã nhờ thì làm sao hấn nỡ từ chối.

Nhưng có lẽ trong thời gian tới vẫn phải cẩn thận hơn, dù gì giữa hấn và ông Trịnh cũng có “mâu thuẫn ngầm” nên không nên sơ suất, phải cảnh giác, nhờ đâu ông ta điều con trai sang đây để hãm hại công ty hấn cũng nên.

- Được rồi, anh hãy nộp hồ sơ xin việc cho cô trợ lý xinh đẹp ở đằng kia... - Hấn ngừng một chút – Anh muốn làm việc vào lúc nào?

- Ngay bây giờ - Anh ta lại cười sau đó tiến tới phía bàn làm việc của nó, đặt tập hồ sơ lên bàn nó rồi cất tiếng chào hỏi.

- Xin chào cô, tôi là nhân viên mới của công ty, tôi làm bên phòng thiết kế hấn hạnh làm quen – Anh ta đặt hồ sơ xin việc lên đồng giấy tờ chất cao như núi trên bàn nó.

Nó không trả lời, yên lặng, đôi tay nhỏ nhắn chỉnh sửa đồng giấy tờ trên bàn, vài phút sau nó mới với tay lấy cái hồ sơ của anh, xem qua thông tin cơ bản về anh mà vẫn không hề ngẩng mặt lên xem mặt anh tròn méo ra sao dù cho anh đang đứng trước mặt nó.

“Ấn tượng rồi đấy cô gái” – Anh cười thầm suy nghĩ.

Đôi môi nó khẽ mấp máy:

- Học lực A: đạt, tội án: không có, du học: Mỹ, ... anh được nhận vào công ty, xin chúc mừng.

Ngắn gọn, xúc tích.

Thú thực khi nghe giọng nói của nó anh nổi cả da gà, lạnh cả sống lưng, cả người tê tê như điện giật. Sau vài phút đơ người cuối cùng hồn anh cũng trở về với xác, anh khẽ nói lời cảm ơn rồi rời khỏi phòng.

Hấn cười nhẹ: “ Lại nghe nhạc rồi ”

Phải rồi, nãy giờ nó nghe nhạc nên có nghe anh ta nói cái quái gì đâu hờ hờ nó mà như thế này miết thì hấn không phải lo nhiều rồi.

Tình hình công ty một tháng qua ngày càng căng thẳng khiến hấn phải tăng ca liên tục, mấy ngày gần đây hấn còn thuê luôn chiếc giường đặt luôn ở phòng giám đốc để tiện cho việc ngủ lại qua đêm.

Nó thì đương nhiên luôn bên cạnh hấn giúp đỡ hoàn thành mấy cái hồ sơ dự án công ty con trong nước cũng như bên nước ngoài, tối đến lại lúi lúi mấy thứ bên công ty mình ra giải quyết, tính ra thì nó còn mệt hơn hấn, một mình xử lý công việc ở hai công ty, cũng may là cùng lĩnh vực chứ mà khác lĩnh vực

chắc nó bù đầu bù cổ xỉu lên xỉu xuống.

Sau khi hoàn thành xong gần hết đồng giấy tờ lộn xộn, hần hơi ngã người ra phía sau, sau đó đứng dậy vận người, xoay cổ, xoay tay, uốn éo đủ kiểu cho đỡ mỏi người, đôi mắt hần lia nhanh về phía nó, nó đang ngồi chăm chú vào đồng giấy tờ đặt ở trên bàn, tai nó vẫn đeo cái ear phone nhỏ quen thuộc.

Nhanh chân bước tới phía nó, hần cúi người nhìn vào đồng giấy trên bàn khẽ nhủ mày, nó ngước lên nhìn hần, hai ánh mắt chạm nhau, khuôn mặt của hần và nó chỉ cách nhau có mấy mi li mét, hần chỉ việc nhích người một phát là môi chạm môi với nó.

Quả thật, tính thú của hần nổi rần rần trong người, hần nhường người lên phía trước còn nó thì lùi lùi và lùi cho đến khi đầu nó đụng vào tường không thể lùi được nữa, nó vẫn nhìn hần nuốt nước bọt cái ực.

Mắt hần lóe lên: “Em có chạy đằng giờ”

*****

Chin chào các bạn độc giả chin chép của mình ^^, cảm ơn các bạn trong suốt thời gian qua đã theo dõi và ủng hộ truyện " Anh sẽ khiến em nói: em yêu anh" của mình ^0^.

Xin lỗi các bạn vì lịch up truyện của mình ...hơi bị thất thường ^^, có nhiều bạn hỏi rằng " Lịch up như thế nào?" mình xin trả lời: " mình cũng không biết nữa -_-". Do lịch học của mình hơi kín nên cũng ít thời gian để viết truyện, viết xong một chương là mình up lên luôn ^^.

Vì thời gian up nó khá lâu nên độc giả của mình hơi ít, nhưng mà thấy mấy bạn comment mình lại thấy vui, rồi lại cố ra chap mới thật nhanh để mấy bạn ý đọc ^^.

Trong thời gian nghỉ Tết này, mình sẽ cố gắng viết nhiều chap hơn để phục vụ các bạn độc giả, bồi thường cho một khoảng thời gian "bỏ bẻ" truyện của mình.

Và cuối cùng là: HAPPY NEW YEAR .*:.*

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chú Còn Non Lắm!

Về phía nó, không biết hần bị cái gì mà cứ ghé sát mặt hần vào mặt nó.

“Mặt mình dính gì à, anh ta định lau mặt dùng mình sao” – Nó thầm nghĩ * uôi chị ngây thơ quá*

- Ô...òmm...um... trễ rồi đi ăn thôi – Thấy tình hình có vẻ không ổn, nó lên tiếng đẩy hần ra rồi chạy ào vào nhà vệ sinh, không quên để lại một câu cho hần – Đi vệ sinh lát.

Hần bỏ hai tay vào túi, cười mẫn nguyện nhìn theo bóng của nó: Đây là lần đầu tiên nó rù hần đi ăn.

**** Trong nhà vệ sinh****

Nó trầm mặc nhìn vào gương, sau đó vẻ mặt hoảng hốt la lên:

- Uôi, ai xinh gái thế này – Nói xong nó xả nước rửa tay, vừa rửa vừa hát.

- Bớt tự sướng đi cô.

- Ôi giật cả mình, quái, sao ở đây – Nó giật mình quay lại thì thấy hần đang khoanh tay đứng dựa lưng vào tường, miệng cười gian xảo.

“Hic mất hình tượng dễ sợ” – Nó thầm nghĩ.

- Nhà vệ sinh nữ đó ba, ra ra lệ giùm cái – Nó chề môi.

- Tội đời em

- Được rồi đi thôi, đồ biến thái – Nó sậy tay rồi cầm cái giỏ đi ra ngoài.

Hắn cười tươi rồi vòng tay qua eo nó.

- Bỏ ra coi – Nó nhăn mặt gỡ tay hắn ra, đúng là đồ biến thái mà.
- Không bỏ hihi.
- Đúng là biến thái mà grrrr – Nó giận dỗi bước ra ngoài thì gặp Khang. Anh ta thấy nó thì mắt sáng hẳn lên.
- Chào cô.
- Xin chào anh là...
- Tôi là Trịnh Trọng Khang, không lẽ cô không nhớ tôi – Anh ta nhũn mày, vẻ mặt có vẻ hơi khó chịu.
- Ồ, xin lỗi nhưng... tôi với anh có quen sao.
- Không quen nhưng rồi sẽ quen, cô tên gì? – Anh có hơi thất vọng khi nó chẳng có chút ấn tượng gì về anh.
- Lê Hoàng Bảo Trâm

Nó nói rồi bắt tay anh ta, không ngờ cánh tay đó lại bị hắn bắt gặp, máu ghen trong hắn nổi lên.

- Hai người có thân mật tới như vậy không? – Hắn nói, thái độ ghen tuông thấy rõ.

Khang đã nhận thấy điều đó, anh ta chỉ cười cho qua rồi hỏi:

- Sao hai người còn ở đây, trễ rồi mà.
  - Ch...
  - Chúng tôi tăng ca, còn anh sao lại ở đây giữa đêm khuya thanh vắng như thế này – Nó chưa kịp nói thì hắn đã nhảy vào hòng nó ngồi, vừa nói vừa kéo nó đứng ra phía sau mình.
  - Tôi cũng tăng ca, trùng hợp quá nhỉ, hai người đã ăn chưa?
  - Chúng...
  - Chưa ăn, thôi cậu về đi, tạm biệt – Nói rồi hắn kéo nó đi bỏ lại anh ta một mình đứng ở hành lang, nhưng ai đó đâu chịu thua.
- Anh ta chạy theo hắn và nó, tay còn vẫy vẫy, miệng cười tươi (không hiểu sao hắn lại thấy ghét nụ cười này)
- Cho tôi theo với, đi ăn chung cho vui!
  - Em thấy sao – Hắn lườm Khang rồi quay qua nó, mặc dù hỏi như vậy nhưng thật ra trong lòng hắn đang ngấm ngầm câu trả lời của nó là: “Không”.
  - Được đó, càng đông càng vui mà – Nhưng có lẽ ông trời không chấp nhận lời cầu nguyện của hắn như mọi khi rồi.

----- Tại nhà hàng -----

Hắn chọn một nhà hàng truyền thống Ý, nhà hàng này mới mở nhưng lại rất có tiếng, đi đâu cũng nghe ai bàn tán về nhà hàng này: Đồ ăn vừa ngon, vừa rẻ, đảm bảo chất lượng, đúng chuẩn perfect.

Mấy lần đi gặp mặt, đối tác của hắn cũng thường nhắc đến nhà hàng này, nay có dịp nên ghé vào thử, để có dịp chứng kiến “nhà hàng perfect” mà mọi người thường nói.

Nhưng có lẽ bữa ăn hôm nay không được ngon cho lắm, vì tự dưng có con kì đà ở đâu nhảy ra phá hoại khung cảnh “lãng mạn” của hắn và nó, thật là đáng chết.

- Các vị dùng gì ạ? – Nhân viên nhà hàng trong bộ váy dài, xòe bông bành họa tiết trên váy được thêu tinh tế, màu sắc nổi bật đậm chất truyền thống của Ý.
- Uhm... Cho tôi ba phần lẩu hải sản – Hơ hơ, ai cho anh ta cái quyền tự gọi đồ ăn vậy.
- Khoan, cho tôi một phần bít tết cho tôi, một phần spaghetti cho cô ấy và một phần lẩu hải sản cho anh kia – Hắn nhếch mép, thấy anh ta muốn cãi, hắn lại chêm vào một câu – Cô ấy bị dị ứng với hải sản.

Nói rồi hắn cười đều đều như: “Muốn đấu với tôi sao, chú còn non lắm!”

Anh ta nghe xong thì tái mặt, mới lần đầu đi ăn mà phạm phải sai lầm đáng trách rồi, biết gì hỏi trước khi gọi món thì không bị mất điểm rồi, aizzz tức quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bị Bắt Cóc

Ăn xong, hấn và nó không về nhà vội mà quay trở lại công ty, còn rất nhiều việc chưa hoàn thành nên không thể nghỉ sớm được.

Hấn gửi xe, rồi lên phòng, nó thì mới xuống xe đã lặn đi đâu mất tiêu, hấn không nghĩ nhiều vì đoán rằng chắc nó đi vệ sinh một chút rồi quay lại ngay.

Thế nhưng..

10 phút...

20 phút...

Rồi 30 phút trôi qua...

Mà bóng dáng của nó thì chẳng thấy đâu.

Hấn bắt đầu cảm thấy lo lắng, đứng ngồi không yên, trong lòng rạo rực, hai tay đan chéo nhau (biểu hiện của việc hấn nói dối, lo lắng, mất tập trung...), trên trán nổi lên rõ rệt từng đường gân xanh.

Hấn chạy xuống nhà vệ sinh tầng một.

Không có.

Tầng hai.

Cũng không có...

Rồi tầng ba, tầng bốn...

Hấn đã kiểm tra tất cả các phòng vệ sinh nhưng không thấy nó ở đâu cả.

Một ý nghĩ xấu thoáng qua đầu hấn: “ Có khi nào cô ấy bị bắt cóc không”

Nhưng rồi hấn lắc lắc đầu, bỏ cái ý nghĩ xấu xa đó ra đầu.

Hấn rút điện thoại, tay lướt nhanh trên bàn phím bấm dòng số quen thuộc.

“ Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

“ Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

“ Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

“ Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

Gọi ba bốn lần mà vẫn nghe câu nói này khiến hấn tức điên, muốn đập luôn cái điện thoại, nó ở đâu có chứ.

- Alo.

- Quản lý Trần, mau tìm người – Hấn nói, giọng có vẻ hốt hải.

Quản lý Trần tuyệt nhiên không dám từ chối, ông ta chạy ngay đến công ty.

- Tìm người này cho tôi – Hấn ném bức hình cho quản lý Trần, sau đó hắng giọng – Dù có lật tung cả Việt Nam này, cũng phải tìm được cô ấy cho tôi.

- Vàng

Quản lý Trần rời đi, hấn gục xuống, nằm lên cái sofa mà nó hay nằm ngủ, mùi hương của nó... vẫn tràn ngập nơi đây, cơ sao người đã biến đi đâu mất.

- Bảo Trâm, hư quá đấy, em đi đâu sao không báo anh – Hấn nhắm mắt, nở nụ cười chế nhạo rồi thiếp đi.

*****

Reng Reng Reng

- Sao rồi – Nghe tiếng chuông điện thoại hấn giật mình tỉnh dậy, thấy người gọi là quản lý Trần hấn vội vàng bắt máy.

- Thừa tổng giám đốc, tôi đã huy động hết lực lượng nhưng không tìm thấy cô ấy, bây giờ chúng tôi có nên mở rộng tìm kiếm sang khu vực ở nước ngoài không ạ?

- Được, các người làm gì thì làm, miễn sao “rình” được cô ấy về đây cho tôi – Hấn nói với giọng điệu tức giận rồi cúp máy.

Choang

Chiếc ly rơi xuống đất rồi tạo nên tiếng vỡ bẽ khó chịu.

Hấn ngồi đó, cạnh chiếc sofa, ngira người ra sau, hấn cười, cười như điên dại nhưng nước mắt lại rơi xuống là chảy.

Một tuần rồi.

Đã một tuần trôi qua vậy mà chẳng có tin tức gì của nó, vùng quê không, tỉnh thành lớn không, nước ngoài cũng không, kiểm tra thông tin của các chuyến bay cũng không hề xuất hiện tên của nó, rốt cuộc nó đang ở đâu, đang làm gì, rốt cuộc bây giờ nó có nhớ tới hấn không.

Bỗng...

Cái ý nghĩ xấu xa mà hấn rũ bỏ từ lâu bây giờ lại xuất hiện, hấn run run cầm cái điện thoại của mình lên, ấn số của quản lý Trần.

- Quản lý Trần – Giọng hấn khản đặc đi vì rượu.

- Vàng, có chuyện gì không Tổng giám đốc – Quản lý Trần biết là hấn rất lo cho nó, nhưng có cần gọi điện thoại cho ông nhiều như vậy không?

- C...Có khi nào...cô ấy... bị ... bắt cóc không? – Nói tới đây hấn nghẹn giọng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tìm Người Giúp

- B...bắt cóc – Đúng rồi, tại sao ông lại không suy nghĩ về vấn đề này ngay từ đầu cơ chứ - Chắc ... Chắc không có chuyện đó đâu thừa tổng giám đốc.

Đoán cũng chỉ là đoán, chưa thể nói được gì, ông đành lấp liếm tránh nhắc đến vấn đề đó với hấn.

Nhưng hấn đâu phải con nít, hấn thừa biết chuyện gì đã diễn ra.

Được thôi, nếu trợ lý Trần kiếm không được, thì hấn sẽ đi tìm cô ấy và chính tay hấn sẽ đem nó về đây.

- Chuẩn bị xe – Hấn mấp máy, khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ - Bảo Trâm, em nghĩ em trốn được tôi sao.

*****

Trợ lý Trần chở hấn đến sân bay, hấn kéo cái valise rồi đặt một chuyến bay sớm nhất bay đến Úc.

Sau khi làm thủ tục và yên vị trên máy bay.

Hấn ngồi cô đơn ở đó, xung quanh đều có không khí không được tốt, không khí cừ sự hiu quạnh, cô đơn.

Hắn lẳng lặng rút điện thoại của mình ra, mở album ảnh, ở trong đó đều là hình của nó: hình lúc nó ăn, lúc nó ngủ, lúc nó làm việc... tất cả đều là chụp lên.

Suốt tuần qua, hắn nhớ khuôn mặt này biết bao, chỉ muốn chạm nhẹ vào làn da trắng mịn ấy, muốn được ôm nó vào lòng, muốn được ăn com với nó, muốn được nó chăm sóc mỗi khi hắn bị đau đầu,...

Từng kỉ niệm thoáng vụt qua, hắn lướt nhẹ điện thoại, vuốt ve những bức ảnh.

Tong..

Một giọt nước lặng lẽ rơi xuống.

*****

----- Quán cafe Panda -----

- Fuck – Lời nói không đẹp lắm được anh chàng ngoại quốc thốt ra, anh ta có mái tóc màu vàng đậm chất tây, đôi mắt xanh lục, mũi cao,... khuôn mặt điển trai của anh làm bao cô gái trong quán ngất ngây, thậm chí là lúc anh tức giận.

- Công ty như sh*t, có chút chuyện giải quyết cũng không xong – Anh ta ném điện thoại lên bàn, miệng văng tục, khuôn mặt hiện rõ vẻ tức giận.

Anh ta chồm người uống ngụm nước để hạ hỏa, sau khi cảm thấy nhiệt độ trong người mình đã hạ xuống, anh mới ngã người ra ghế, gác chéo chân, đôi mắt hướng ra cửa chờ đợi người bạn lâu năm không gặp.

Không biết có chuyện gì gấp mà anh ta lại hẹn anh ra đây, lâu rồi không gặp, cũng chả biết mặt mũi anh ta như thế nào, chắc vẫn đẹp trai như xưa nhưng chắc chắn có một điều không thay đổi... đó là nhan sắc của anh ta vẫn thua kém anh ahihi (#ngungtusuong)

Ding dong

Tiếng chuông gió phát ra, theo phản xạ anh quay đầu hướng ra cửa rồi nhòe miệng cười:

- Tới rồi.

Bóp.

Hắn nắm tay anh, vỗ vai với người bạn lâu năm.

- Chưa chết sao Bob? – Hắn hỏi, miệng cười lạnh, cậu kia cứng đờ nhưng vẫn đáp lại.

- Tớ chờ cậu chết chung.

Rồi hai người cười lớn.

- Uống gì, vẫn cafe đen nhì?? – Bob cười híp mắt.

- Không, cho tớ ly sữa – Hắn nói làm Bob trở mắt.

- Ai thay đổi sở thích của cậu rồi!!

- Người yêu tớ...

Bob thề rằng nếu anh đang uống nước thì anh sẽ không ngần ngại mà phun thẳng vào mặt hắn.

- N...Người...yêu – Bob lắp ba lắp bắp.

- Nói chính xác là người tớ yêu, tớ chưa có ý định tỏ tình, cứ sống đã - Hắn cười trù trước phản ứng của anh bạn.

- Quào, Hàn Thiên của chúng ta biết yêu sao ?? – Bob ngẩn người, vì cứ tưởng cậu bạn này của mình cứ sống mãi với “kiếp qua đường” chứ.

- Tớ cũng là con người, cũng có trái tim như cậu mà.

- Cậu mà người gì, quý thì có – Bob bừa môi rồi gọi cho hắn ly sữa tươi – Nào, cho xem ảnh đi, tớ phải lọc lại mới được.

Bob nhe răng rồi móc đầu ra cái kính đeo lên trông vẻ tri thức lắm.

Hắn cười rồi quảng cho Bob tấm hình.

Anh nhìn vào bức hình rồi vội vàng tháo kính ra, vẻ mặt hoảng hốt thốt lên:

- Người này... người này ... !!

- C...Cậu quen cô ấy sao? Hắn thấy thái độ của Bob thì nghi ngờ.

- Ủ nhìn quen quen, hình như chưa gặp bao giờ - Bob lại cười, thò thể như này mà anh ta còn cười được sao.

Sau khi phục vụ mang cho hắn cốc sữa, hắn mới chậm rãi kể chuyện của hắn cho Bob nghe.

- Thế bây giờ... Bob nhủ mầy, chắc anh cũng đoán được hắn muốn anh làm gì.

- Đúng, tớ muốn cậu giúp tớ tìm cô ấy, tớ hơi lo.

- Được rồi, Bob là ai chứ, tớ sẽ giúp cậu, yên tâm bà xã của cậu sẽ trở về với cậu mà không hề bị sút mẻ, cứ tin vào Bob này – Bob vỗ vai hắn như để anh ủi anh bạn, anh cũng chẳng ngờ có một ngày cậu bạn của mình rơi vào lưới tình sâu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thực Hay Hư ?

Hôm đó, hắn và Bob ngồi tán gẫu suốt mấy tiếng đồng hồ, gánh nặng trong lòng hắn cũng được trút đi vài phần.

- Tiếp theo cậu định làm gì? – Bob nhấp ngụm cafe, tay gõ đều nhịp trên bàn.

- Tới nay, tớ sẽ bay sang Mỹ, ở đây chắc phải giao cho cậu rồi – Hắn từ tốn trả lời.

- Không thành vấn đề, nhưng liệu có cần đi nhanh như vậy không? Sao không qua đêm rồi hẵng đi – Bob khuyên cậu bạn của mình mọi cách chân thành, anh thấy yêu thì yêu nhưng cũng phải giữ gìn sức khỏe chứ, nếu yêu mà con người ta ra thể này chắc anh phải “bó bột” với kiếp FA thôi.

- Cũng muốn nghỉ, nhưng tớ lại muốn nhanh tìm được cô ấy...

- Hiểu rồi...

***** 21h30 *****

Tại sân bay Melbourne.

Dòng người nhộn nhịp qua lại, đông vui như thế này mà sao trong lòng ai đó lại đầy nỗi buồn bực.

Hắn nhớ nó quá rồi, nhớ đến phát điên, nhớ điên cuồng... tại sao nó đưa hắn vào cái bẫy “yêu” này chứ, bây giờ hắn không biết phải tìm lối thoát ở đâu nữa, hắn bị tình yêu làm mờ mắt rồi.

- Đi mạnh khỏe, anh bạn – Bob vẫy vẫy tay nhiệt tình, anh ta khiến cho mấy cô trong sân bay phải ngẩng lên ngả xuống.

Hắn vẫy tay rồi quay vào trong.

----- Mỹ -----

Hắn lang thang trên thành phố New York của Mỹ.

Dòng người đi lại trên đường rất đông đúc sao hắn cảm thấy cô đơn quá, đã hai ngày, vẫn chưa có tin tức gì của nó, anh bạn Bob cũng cố gắng hết sức để giúp hắn... nhưng kết quả vẫn vậy, vẫn không hề có một chút tin tức gì của nó.

Hắn ngồi trên chiếc ghế đá trong công viên, hôm nay hắn đã gọi cho Mike – một cậu bạn làm công việc nghiên cứu ở Châu Phi và đã nhờ cậu ta tìm kiếm tin tức của nó hộ hắn, thật may Mike cũng là một anh chàng nhiệt tình giống Bob, anh ta nhận lời ngay.

Mấy Châu lục trên Trái Đất cũng tìm kiếm gần hết, vậy mà bóng dáng của nó ở đâu vẫn chẳng thấy xuất hiện.

Hắn đang ngồi thẩn thờ thì có một bà cụ bán bông bước đến, bà ta nhoèn nụ cười hiền hậu, trên người vận bộ đầm dài che phủ cả chân, mái tóc bạc gần hết đầu, bà đẩy giỏ hoa về phía hắn.

- Cháu mua hoa không?

Hắn nhìn bà rồi nhìn vào giỏ hoa, cười nhẹ.

- Cháu mua hết.

- Cảm ơn cháu.

Rồi bà cụ đưa cho hắn giỏ hoa, sau đó ngồi cạnh hắn.

- Bà ngồi được chứ?

- Vâng ạ.

- Cháu đang buồn à, nhìn sắc mặt cháu không được tốt lắm!

Hắn cười nhẹ, khuôn mặt hắn biểu lộ cảm xúc rõ đến như thế sao, đến một người lạ không quen biết đến hắn cũng nhận ra là hắn đang có chuyện buồn.

- Vâng, sao bà biết.

- Ai mà chả biết, ta tuy kém mắt nhưng xung quanh cháu tỏa “sát khí” nhiều đến kinh khủng thế cơ – Rồi bà cười nhẹ - Ai đi qua đây cũng nhìn cháu cả.

- Vậy sao – Thì ra vậy, hóa ra hắn biểu lộ rõ như vậy.

- Chắc là gặp chuyện gì đó trong tình yêu nhỉ?

- ... D...Dạ - Lần này thì hắn ngạc nhiên thật, là do hắn biểu lộ quá rõ hay do bà lão nhìn thấu được tâm tư của con người.

- Cô gái đó bỏ đi rồi hả ?? – Lần này bà lão cười thành tiếng.

- Bà... b...bà... là ... tiên ạ ??? – Miệng hắn buông ra một câu ngớ ngẩn, nhưng rõ ràng là bà lão nói đúng những điều mà hắn bận tâm suốt hai tuần qua còn gì.

- Không, nhưng ta nghĩ ta có thể giúp con.

- G...Giúp – Hắn mấp máy môi, lắp ba lắp bắp.

- Đúng – Bà bật cười, chắc do thấy thái độ áp úng của hắn đây mà – Nghe ta, đừng lo lắng nữa và quay về Việt Nam đi, đến thời điểm đó cô ấy sẽ tự khắc quay về bên cháu thôi.

Hắn ngêch mặt ra, chả hiểu gì sếch, sao nãy tin tưởng còn bây giờ cái độ tin tưởng nó tụt xuống mức số không rồi.

Có lẽ nào bà lão này là lừa đảo à, nhưng không bà ta làm vậy có ích gì chứ, đâu có cướp tiền của hắn được. Hơn nữa, bà ta có vẻ rất rõ về hắn... và cả nó nữa, chả nhẽ là người quen.

Rốt cuộc chuyện này là sao đây.

Có nên tin vào... người lạ.

- B...bà...ơ – Hắn quay qua định hỏi thực hư danh tính của bà lão thì chẳng thấy bà đâu cả.

Tự nhiên... tìm hắn đập thành thịch, cả người bắt đầu nóng hần lên.

Cái cảm giác này... lâu rồi mới cảm nhận được.

Mà cái cảm giác này, chỉ khi bên nó mới có thôi.

Phải chăng... nó đang ở đây.

Hắn bắt đầu nhìn xung quanh để tìm kiếm cái bóng đáng bé nhỏ mà mình trông chờ bấy lâu này.

Một chút đâu đó trong trái tim hi vọng rằng, hắn sẽ thấy nó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Có Duyên Ắt Sẽ Gặp Lại!

Hắn nhìn xung quanh, hi vọng rằng mình sẽ nhìn thấy được bóng dáng bé nhỏ của nó.

Lọt vào tầm nhìn của hắn là một cô gái đang mang chiếc váy màu xanh dương, cô ấy có vóc dáng giống y hệt như nó, cô ấy đang cầm một giỏ hoa bước ra từ trong cửa hàng đối diện với công viên.

Không ngần ngại suy nghĩ, hắn chạy vọt về phía bên đó.

Nhưng...

Cô ấy đã lên taxi và chạy đi mất.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, hắn không thể phản ứng kịp.

Nếu như hắn nhanh một bước thì liệu nó có quay trở về bên hắn không.

Hắn mỉm cười ngẩng mặt lên trời.

- Về thôi.

Nếu có duyên ắt hẳn rằng sẽ gặp lại.

*****

- Tổng giám đốc – Quản lý Trần đẩy cho hắn đồng giấy tờ quan trọng, ông rất vui khi thấy hắn phấn chấn trở lại làm việc sau khi từ Mỹ trở về, mặc dù không biết tình trạng của nó bây giờ ra sao nhưng theo phán đoán của ông thì chắc sẽ không có điều gì xấu xảy ra.

Tình hình công ty đã không ổn định thế mà hắn lại bỏ bê công ty những hai tuần, bây giờ các chi nhánh con ở trong nước đang có nguy cơ phá sản, dù một phút lơ là của hắn thôi cũng khiến công ty nợ thốn thất mấy trăm tỷ đồng.

Mà tình hình công ty càng nghiêm trọng, công việc cần xử lý càng nhiều, hắn rất chi là rối rắm nhất là khi không có nó ở bên cạnh giúp đỡ.

Công việc lúc trước đã nhiều, giờ chỉ có mình hắn lại nhiều gấp đôi, bây giờ đến thời gian ăn cũng không có hưởng chỉ là ngủ.

----- Hai tuần sau -----

Đã một tháng trôi qua, vẫn chưa hề có tin tức gì của nó.

Hắn mệt mỏi dựa người vào sofa, hắn mới đi họp hội đồng quản trị về, công ty đã ổn, tất cả mọi thứ đều được khôi phục và đang phát triển.

Cũng đều do công sức của các anh em trong công ty, suốt thời gian qua mọi người đều dốc hết sức mình để cứu lấy những công ty đang nằm trên bờ vực phá sản, chắc hẳn cuối tháng nay hắn phải thưởng lớn cho mọi người.

- Cậu chủ, uống miếng nước cho khỏe người ă!!! – Cô Anh – giúp việc mới của nhà hắn, được chính tay bà Giang tuyển chọn, cô này có vóc dáng gầy, ốm nhom nhưng làm việc rất tốt, ai nói gì cũng nghe lời răm rắp (cô này nhỏ tuổi nhất nhà)

- Để đó lát tôi uống – Hắn nói rồi nằm xuống sofa, rút từ trong ví ra một bức hình, hắn lặng yên nhìn vào bức hình đó, một nỗi buồn xâm chiếm lấy đôi mắt của hắn.

Nước mắt lại rơi... không hiểu sao, mỗi khi nhìn thấy bức ảnh này, là nước mắt hắn không tự chủ mà rơi xuống, tìm thất lại, cảm xúc nghẹn ngào khó tả.

Ding dong! Ding dong! Ding dong!

Tiếng chuông cửa vang lên.

Hắn lau vội nước mắt nhìn đồng hồ rồi tặc lưỡi:

- Ai đến giờ này thế không biết !!

- Để em mở cửa thưa cậu chủ!

Hắn thấy Anh khuất bóng rồi mới tiếp tục ngã người xuống sofa, mắt nhắm người, khoảng trời xung quanh bắt đầu tối dần, hắn chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, hắn thấy nó, thấy nó đang vuốt má mình, cảm giác ấm nóng ở khuôn mặt khiến cho khung cảnh như thực, khiến cho hắn không hề muốn tỉnh lại mà cứ muốn mơ mãi thôi.

...

Hắn mở choàng mắt, đảo mắt nhìn xung quanh sau đó thở phào.

- Hóa ra là mơ sao?? – Hắn đờm buồn, với tay lấy cốc nước thì thấy nó đã hết từ lúc nào.

Hắn vào bếp lấy nước, vừa mở cửa lấy nước hắn đã không khỏi ngạc nhiên.

Chỉ mới có một tháng mà cái tính cẩn thận của bà Giang tăng lên rồi, trong tủ lạnh đầy ắp đồ ăn, không thiếu thứ gì, từ trái cây, rau quả, thịt...cho đến sữa đều có đầy đủ.

Khoan...

Sữa sao??? Hắn đâu thích uống sữa, trong nhà cũng không có ai uống sữa cả, hay đây là của cô Anh nhi???

Hắn thôi nghĩ ngợi lung tung, lấy nước đổ đầy cốc.

Một bóng người từ nhà vệ sinh bước ra.

Phụtttttttt

Hắn phun nước ra ngoài * bắn quá >0< * lấp ba lấp báp nhìn người đứng trước mặt mình.

- E... Em... Em...

- Tôi chứ có phải ma đâu, có cần phải ... như vậy không???

Bạn đang đọc truyện *Anh Sỡ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đùa Nhau À!

- Ngâm cái họng đầy nước của anh lại đi, tởm quá, biết gì tôi về thằng nhà khôi ghé làm gì, đúng là ... – Nó chưa nói hết câu thì bị hắn ôm chầm lấy.

Hắn ôm nó, ôm thật chặt để nó không chạy đi đâu được nữa, để nó có thể ở bên hắn ... mãi mãi.

Nó hơi ngạc nhiên nhưng cũng đáp lại cái ôm nhiệt tình của hắn.

- Nói, một tháng qua em đi đâu – Hắn đột ngột buông nó ra, nắm chặt lấy hai vai nó, đôi mắt nhìn nó đầy sự giận dữ.

Nó khẽ “à” một tiếng vì hắn nắm chặt quá, đau gần chết nhưng vẫn cắn răng.

- Về thăm mẫu hậu – Nó bấu môi nhìn hắn, chỉ có một tháng thôi mà hắn thành ra như thế này, sợ chết được.

- Mẫu hậu??? – Hắn thả hắn người nó ra, miệng lấp báp, mẫu hậu có phải là mẹ nó không nhỉ?

- Đúng, mẫu hậu bảo rằng tôi đi mấy tháng rồi mà không về, mẫu hậu nhớ, thế là ba tôi cấp tốc “tổng” tôi sang Mỹ - Nó như được giải thoát, ngồi phịch xuống sofa, mở tivi xem tự nhiên như nhà mình.

- Mỹ sao? – Hắn lại lấp báp rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, hắn chồm lên phía trước, mặt đối mặt với nó – Có phải ngày này hai tuần trước em đi mua hoa.

- Ồ... ừm... hình như vậy – Nó thoáng suy nghĩ rồi trả lời.

- C...Có phải em mặc chiếc đầm màu xanh dương không ?? – Hắn lại liên tục nói, “nước” bắn không ngừng vào mặt nó.

Nó lấy tay che mặt sau đó ậm ừ.

- Sao anh biết? – Nó thắc mắc, bộ hán cũng ở đó sao.

- Không, đoán thôi mà!

- Đoán gì ghê thế, trúng phóc luôn ý – Nó vỗ tay cái đét, vừa cười vừa nghĩ chắc hán nên đổi nghề, ngày mai cuốn chiếu ra chợ làm thầy bói.

- Lần sau... em đi đâu... thì phải nói cho anh biết nhé! – Hán ngáp ngừng, mặt đỏ ửng, yêu cầu này hơi quá, hán có là gì của nó đâu, chắc nó không muốn hán quản nó như vậy.

- Được thôi, móc ngoéo nhé! – Nó mỉm cười, hán hơi bất ngờ, nhưng cũng cười tươi dơ ngón út của mình ra “kỷ hiệp ước” với nó.

*****

- Em đói không, ăn gì không, à mà em xuống sân bay khi nào? – Hán lại liên tiếp “đột” những câu hỏi vào mặt nó.

- Có đói gần chết luôn, ngồi máy bay ê ẩm cả người, tôi mới xuống sân bay lúc này, vừa xuống là tới đây thăm anh luôn – Nó kiên nhẫn trả lời hán.

- Sao, vừa mới xuống máy bay là đến đây luôn,... bộ nhớ anh à! – Hán lấy tay nâng cằm nó lên, mặt cười đều gian xảo ứ chịu nổi.

- L...àm... gì ... có chứ! Hứ! Biết như này thì lúc này về thẳng nhà cho khỏe – Nó ngượng ngừng quay mặt đi chỗ khác, cái tính ngang như cua nổi lên (cái tính này của chị ý xuất hiện khi chị xuất viện).

- Đùa chút mà, đừng giận anh – Hán cười xòa giảng hòa, nó đáng yêu thế cơ – Nhân dịp em về nước, hôm nay tại lúc này, ngay nhà anh, chính anh sẽ bước vào bếp và nấu cho em một bữa ăn hoành tá tràng.

- Ô hơ hơ, hoành tráng cái kiểu nổi đen cơm cháy ấy à – Nó nhếch mép cười khinh, máu huyết thăng trong người hán trời dậy, được thôi, hán sẽ cho nó biết là nó không nên coi thường hán, cứ đợi đấy.

Hán nghĩ ngợi xem nên làm món “son hào hải vị” nào để cho nó thưởng thức và ý tưởng ngay lập tức lóe lên trong đầu hán.

Hán bắt đầu lục tung cái bếp, nó ngồi ngoài nhà mà thấy nóng trong người.

- Bộ anh ta không thể làm nhẹ nhàng hơn được sao ??? – Nó chép miệng rồi chuyển kênh.

----- 30’ sau -----

Đã nấu xong, hán gọi nó vào bếp còn mình thì trang trí cho món ăn.

Nó hí ha hí hửng chạy vào bếp, ngồi xuống bàn, hai tay đan chéo nhìn cái tô hán đang đẩy về phía mình.

Nó mừng rỡ, nhưng khi nhìn vào tô, mặt nó biến sắc hán, nó thốt lên.

- Gì đây, đùa nhau à !!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nó ngậm miệng nhìn vào bát cháo, đây là son hào hải vị cơ á!

- Ăn cháo trắng đi, khuya rồi nên ăn cháo cho dễ tiêu hóa – Hán cười cười như đọc được ý nghĩ của nó.

- Tôi không thích ăn cháo – Nó le lưỡi rồi dùng thìa vục vào tô cháo.

- Không thích cũng phải ăn, 100% em chưa ăn gì khi ở trên máy bay !

Bị hán nói trúng tim đen, nó đỏ mặt, đúng là nó chưa ăn gì thật, bụng đói meo suốt mười mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay ê ẩm hết cả người, giờ nó mệt lã người, nhìn vào tô cháo nó còn muốn “lã” hơn.

Kể cũng lạ, người ta nói là khi đói ăn gì cũng ngon, nhưng giờ nó lại không muốn ăn là như nào, hic.

- Nào ăn thử một miếng thôi cũng được – Hấn dờ giọng năn nỉ, khuôn mặt cực cute – Công của anh nấu đấy!

Mặt nó lại đỏ ửng lên khi nhìn thấy biểu cảm của hấn, đôi mắt lúng túng nhìn xung quanh, nó ngập ngừng múc cháo rồi bỏ vào miệng.

...

Nói sao nhỉ, cái vị này sao khác lạ quá vậy, nó từng ăn cháo do mẹ nó nấu nhưng không có mùi vị đặc biệt như thế này.

Mặc dù chỉ có cháo trắng nhưng thật sự rất ngon, sau khi nó ăn hết tô cháo, mùi vị vẫn còn lơ lửng trong miệng nó.

- Một tô nữa – Nó cười híp mắt nhìn hấn.

Hấn cũng không mấy ngạc nhiên cho lắm, gì chứ cháo trắng thì dễ ẹc ấy mà, lúc nhỏ bà hấn bị bệnh hấn cũng từng làm cho bà của hấn ăn rồi, sau này thấy hay quá nên tham gia luôn một lớp học nấu... cháo trắng, với một nguyên vọng cực kì lớn lao là sau này vợ có bệnh thì nấu cho vợ ăn ^0^.

Nên trình độ nấu cháo của hấn bây giờ đạt đến mức perfect rồi ahihi, nhìn nó như vậy hấn hạnh phúc lắm, chỉ muốn chồm tới phía trước nhéo lấy đôi má đáng yêu đang đỏ ửng lên của nó...

- Ô, tưởng có ai bảo không thích cháo trắng cơ mà – Hấn hạnh họa nhìn lên trời rồi lại nhìn xuống đất, miệng lắp bắp chế giễu (yêu).

- Hứ không cho thì thôi – Nó giận dỗi xách valise lên phòng.

Lúc chỉ còn hấn một mình trong bếp, hấn không kiềm nổi mà ôm bụng cười: “ Cũng biết giận cơ đấy!”

- Bác ơi cho cháu ngủ nhờ một đêm ạ! – Tiếng của nó từ ngoài phòng khách vọng vào, chắc là đang nói chuyện với bà Giang.

- Cháu cứ tự nhiên... à mà khoan – Lúc đầu thì bà Giang tỏ vẻ rất tự nhiên, nhưng lúc sau như nghĩ ra điều gì đó, bà Giang kéo nó ngồi xuống cái ghế ở phòng khách, rót cho nó cốc nước rồi bảo chờ một chút, còn bà thì chạy biến lên lầu.

Vài phút sau, bà Giang có mặt tại phòng khách, miệng thở phì phò vì chạy quá nhanh.

- Hồng rồi, nhà mình mới có giúp việc nên hết phòng, phù phù – Bà Giang vừa thở vừa nói.

- Thôi để cháu ra khách sạn thuê phòng cũng được ạ - Nó thở dài rồi nói.

Hấn vừa nghe nó nói xong thì chỉ muốn chạy ra kéo nó ở lại, gì mà hết phòng chứ, dù cho cái nhà này có thuê thêm vài chục người giúp việc thì nhà hấn đủ rộng để “chứa” nó mà. (Nhà hấn chia làm hai khu: khu I dành cho hấn và khách, khu II dành cho người giúp việc)

Bà Giang liếc vào bếp thấy hấn định chạy ra thì nhanh chóng nói.

- Ấy, làm như vậy chỉ cho tốn kém hả con, còn phòng cậu chủ mà – Bà Giang nói rồi nháy mắt với hấn (đương nhiên là nó ngu ngơ không biết gì sất).

Tới đây, hấn như hiểu được ý đồ của bà Giang, đúng là “già mà gân”, bà có một ý tưởng ghê gớm thật.

- Thôi ạ, phiền lắm để cháu...

- Phiền gì chứ, giờ cháu có đi thuê khách sạn cũng không có ai cho thuê đâu, khách sạn chật hết rồi con ạ, mùa này là mùa du lịch mà – Không để nó phản kháng, bà Giang đẩy nó lên phòng hấn.

Nó thở dài, thôi thì nghe lời bà Giang vậy, không nghĩ ngợi nhiều, nó bước vào phòng tắm.

- Bà đĩnh thật – Hấn nắm cả bàn tay rồi dơ ngón tay cái lên (like ý).

- Tội mà nì, thôi sướng nhớ, hôm nay được ngủ với người đẹp, nhờ tôi cả đấy – Bà Giang bữu môi nhìn hấn.

Hấn bật cười, ôm lấy bụng bà Giang.

- Ui, thương bà ghê cơ – Hấn nựng nịu.

Bà Giang vỗ cái đét vào lưng thẳng cháu đức tôn của mình.

- Cậu là cậu ghê lắm cơ, thôi vào nhanh kéo người ta chờ! – Bà Giang nháy mắt.

Hấn gật gật đầu hiểu ý rồi chạy biến lên phòng.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Ào...

Nó xả nước vào bồn tắm, hơi nước ẩm bốc lên làm cho căn phòng trở nên nóng và ẩm ướt.

Nó trút bộ quần áo trên người xuống, nhẹ nhàng bước vào bồn tắm, làn nước nóng ảm chạm vào làn da mịn màng của nó, cảm giác thật dễ chịu.

***** Hối tương *****

- Con gái!!! Con có thể thu xếp công việc một chút rồi về Mỹ một thời gian được không? – Ông Hoàng nói, mồ hôi túa ra ướt đầm cả cái áo đang mặc.

- Có chuyện gì sao ba? Công ty bên đó không ổn à? Con kiểm tra thấy vẫn bình thường mà!

Ông Hoàng ngạc nhiên, lẩm bầm đếm thầm.

1, 2, 3, ..., 19, 20.

Nó vừa nói 20 chữ, là 20 chữ đó.

- C...Con bị ốm hả? Có sao không? Đã đi khám chưa? Đã uống thuốc chưa – Ông Hoàng lo lắng hỏi đứa con gái yêu của mình.

- Bà nói gì kì thế, con vẫn khỏe như trâu mà, không có bệnh gì đâu ba. – Nó trả lời, lòng thầm thắc mắc là tại sao dạo này gặp ai cũng bảo nó nói nhiều hơn bình thường.

-... Ông Hoàng lắng thính – “ Có khi nào con mình nó làm việc quá sức rồi bị stress, thần kinh không được ổn định không ta hu hu “

- Con gái à, nghe ta nói, có làm gì cũng đừng làm quá sức nghe con, để thời gian mà nghỉ ngơi, đi đâu đó chơi, hay con về Mỹ đi coi như đi du lịch luôn, đi một tháng hằng về, hơn cũng được, miễn là con thấy thích.

- Không cần nghĩ ngợi đâu ba.

- ... – Hết cách ông đành dùng biện pháp cuối cùng – Hu hu, con không vì ta cũng vì mẹ con chứ!

- Mẹ ... Mẹ sao? – Ngạc nhiên – Chuyện này thì liên quan gì đến mẹ chứ?

- Có liên quan đấy – Ông Hoàng dở khóc dở cười nghĩ lại chuyện của 30 phút trước.

----- 30 phút trước khi gọi điện cho nó -----

Ông Hoàng ngồi chễm chệ trên ghế, một tay lật tài liệu, tay kia cầm tách cafe nhâm nhi trông rất “sang chảnh”.

Bỗng điện thoại reo lên, hai chữ “Vợ yêu” hiện trên màn hình.

- Alo, phu nhân gọi tôi có chuyện gì không ? – Ông Hoàng giở giọng bông đùa.

- Hôm nay ta có chuyện quan trọng muốn nói với người – Nụ cười trên môi của ông Hoàng tắt ngấm khi nghe thấy giọng điệu “lạnh lùng” của phu nhân, chắc hẳn nàng đang bức chuyện gì đó.

- V...Vâng - *lạnh sống lưng*

- CON GÁI CỦA TA ĐÂUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU – Phu nhân nhấn mạnh từng chữ, hét lớn bên đầu kia của điện thoại, nó sang Việt Nam đã được mấy tháng rồi. vậy mà một cuộc điện thoại gọi hỏi thăm bà cũng không có. thật tức chết mà.

- Con gái ... Con gái ... Bảo Trâm sao? – Ông Hoàng lặp lại vài từ “con gái”.

- Đứng, Bảo Trâm, con gái tôi đâu haaaaaaaaaaaaa! Hừ nó quên tôi rồi! Cũng tai ông, tai ông bắt nó sang Việt Nam! Tai ông đó, đồ ông già đáng chết,

ông dám chia cắt tình cảm của mẹ con tôi, đáng ghét, đồ đáng ghéttttttttttttttt – Phu nhân nổi nóng.

Ông Hoàng xoa xoa cái lỗ tai tội nghiệp của mình, vội vàng xin lỗi phu nhân rồi thuyết phục bà ông sẽ sớm đưa con gái về thăm bà.

Cuối cùng, phu nhân cũng đã nguôi giận ... một chút, trước khi đập máy còn phẩn cho ông một câu xanh rờn.

- Nó mà không về là tôi **** ông!

----- Trở lại cuộc nói chuyện -----

Ba nó kể lại cho nó nghe về cuộc hội thoại “ngắn” với mẹ nó (dĩ nhiên là trừ đoạn cuối).

- Dạ con sẽ sắp xếp – Nó cúp máy, còn ông Hoàng thì thở phào nhẹ nhõm.

Cũng mấy tháng rồi nó chưa thấy gương mặt xinh đẹp của “mẫu hậu”, chưa được ăn những món ăn do chính tay “mẫu hậu” nấu,... tự dưng thấy nhớ “mẫu hậu” quá đi, hơn nữa nếu bây giờ không về nhanh, chắc bị “mẫu hậu” hỏa thiêu mất.

Nghĩ là làm, tối hôm đó, nó bay luôn sang Mỹ mà “quên” chưa thông báo với hấn.

***** kết thúc hồi tưởng *****

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Nó nhắm chặt mắt thư giãn, hơi nước ấm nóng làm nó mơ màng ngủ thiếp đi.

Sau mấy phút thư giãn, nó lắc đầu cho tỉnh táo rồi với tay lấy cái khăn, bước ra khỏi bồn tắm, lấy khăn quấn quanh người.

Nó lò dò tìm quần áo để thay...

Nhưng...

Khi bàn tay bé nhỏ chạm vào móc treo đồ thì lại trống không.

- Thôi rồi – Nó lẩm bẩm, “lại” quên đem quần áo vào phòng tắm nữa rồi.

Nghĩ ngợi, nó bước ra ngoài mà quên mất là mình đang ở trong phòng của hấn.

Bước đến gần cái valise, nó mở cái valise lục tìm quần áo, vừa lúc đó có một bóng người bước từ ngoài ban công vào.

Thất thần

Đứng hình

Nó ngượng đỏ cả mặt nhìn hấn, tay chân tê cứng, đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

1s

2s

3s

...

1 phút

2 phút

Rồi 3 phút

Ba phút lặng người trôi qua, hấn nhận thức được chuyện gì đang xảy ra vội vàng quay mặt hướng về phía ban công, miệng lắp bắp nói không nên lời.

- E ... Em ... Em – Hấn lắp ba lắp bắp khiến nó đã ngượng rồi bây giờ còn ngượng hơn.

- Xin lỗi, tôi quên mang đồ vào trong – Nó ngượng ngừng, bối rối kéo luôn cái valise vào phòng tắm – Thành thật xin lỗi.

Cạch

Sau khi nghe thấy tiếng khóa cửa phát ra từ phòng tắm, hấn mới yên tâm quay đầu lại, ngã người xuống giường.

Trông hấn bây giờ không khác gì ... kẻ trộm đang chạy trốn, mặt mũi thì đỏ ửng lên, hơi thở nam tính, quần áo xộc xệch, ... và mũi chảy máu.

Hấn vội tay lấy cái hộp khăn giấy ở đầu giường, nhẹ nhàng cầm máu, hấn bị như vậy cũng do nó mà, hấn đâu phải thầy tu, ăn mặc phong phanh là chạy loanh quanh như vậy thì có thánh cũng chịu không nổi.

Về phía nó đứng trong phòng tắm, tình trạng cũng không khác gì hấn đang đứng bên ngoài, nó đứng run rẩy trước cái gương, mặt đỏ ửng, hai tay đặt lên trái tim – nơi mà đập loạn nhịp từ nãy đến giờ.

Xoạch

Nó kéo cửa phòng tắm thì thấy hấn đang nằm gác chân trên tường, tay lật báo, miệng huýt sáo, nhìn thấy cảnh tượng này tự dưng bao nhiêu ngượng ngừng trong người nó biến mất thay vào đó là một chút gì đó tức giận.

Phải rồi, người ta còn bình thường thân nhiên như vậy thì mắc mớ gì mình phải ngượng ngừng. Mà chắc cũng là do “trước đây” hấn được “chiêm ngưỡng” nhiều body rồi nên có thấy body của nó cũng chẳng sao.

Càng nghĩ càng thấy tức * tại sao vậy ? * trong lòng nó cảm thấy ảm ức.

- Đi tắm đi – Nó lạnh lùng xen lẫn tức giận.

Hấn lặng lẽ cất tờ báo, cúi đầu bước vào phòng tắm, cố ý cúi thật sát để giấu nó khuôn mặt đỏ ửng từ nãy đến giờ của mình.

Nó nhìn theo hấn, ảm ức trào lên giường, vò tanh banh cái chăn, sau đó trấn tĩnh lại một chút, nó hít hà hương thơm từ chiếc chăn – hương thơm trên người hấn, mặt mũi lại chột đỏ lên, nó nhắm mắt cảm nhận hương thơm quanh quẩn khắp căn phòng.

----- Vài phút sau -----

Soạt

Đột nhiên bị cướp mất cái chăn, nó thấy khó chịu mở hé hé mắt ra thì đập vào mắt nó là khuôn mặt điển trai của hấn, tóc hấn còn ướt nên từng giọt từng giọt cứ tự nhiên đáp vào mặt nó khiến nó bùng tỉnh.

Nó bật dậy, bàng hoàng nhìn hấn, đôi mắt hấn cũng nhìn sâu vào trong mắt nó.

Toong

Toong

Từng giọt nước vẫn tiếp tục rơi, mặt nó đỏ ửng.

Trông thấy thái độ đáng yêu đó của nó thì hấn bật cười rồi nắm lấy tay nó kéo nó đứng dậy.

Nó ưỡ ưỡ, lười biếng theo lực kéo của hấn mà đứng thẳng dậy.

Hấn nhìn nó từ trên xuống dưới như sinh vật lạ.

- Em mặc như vậy không nóng sao?

*****

Àn nhong, là mình đây ^o^, truyện của mình đã tới chap 26 rồi, mình cũng không ngờ mà mình có thể viết được từng này, thật ra mình lười lắm mà lịch học cũng nhiều, nên đâm ra chán, lúc trước mình cứ tưởng là bỏ dở truyện này cơ, nhưng mà đọc được comment của mấy bạn lại thấy vui vui nên viết tiếp.

Cảm ơn các bạn trong suốt thời gian qua đã theo dõi truyện của mình.

Chúc các bạn có một ngày vui vẻ :D ^o^

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chúng Ta Ngủ Chung !

- Em mặc vậy không nóng sao? – Hấn nheo mắt nhìn nó đang vận trên người cái áo sơ mi tay dài màu hồng, chiếc quần jean dài bó sát màu đen, quá thực ... không ổn chút nào.

- Thà nóng, còn hơn là ... – Nó nghĩ đến là đồ mặc, thật ra nó thừa biết chuyện hấn trước đây đã từng “tâm sự” ở trên giường “với biết bao nhiêu cô gái, mỗi đêm một cô, không hề lặp lại lần nào, thật đáng khen cho cái trí nhớ dai dẳng của hấn.

Dù gì thì vẫn cẩn thận một chút.

- Không nói nhiều, tôi ngủ dưới sàn, anh cứ hạ mình trên giường đi ha, ngủ ngon – Nó nói rồi định lòi chân gối đặt xuống đất nhưng hấn đã nhanh tay chụp lấy tay nó.

Nó nhú mày.

- Chuyện ai ngủ ở đâu thì tính sau đi, em đi thay đồ đã, ngủ thì không nên mặc mấy bộ đồ này – Hấn nhẹ nhàng tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của nó.

- Nhưng ...

- Giờ em muốn tự thay hay để anh giúp – Hấn nở nụ cười, đôi mắt ánh lên vẻ gian xảo.

- A ... Không cần, cảm ơn – Nó lắp bắp, đương nhiên là cách này hiệu quả với nó.

----- 15 phút sau ----- (chị này tắm thêm lần nữa @@)

Nó bước ra ngoài, hấn nghe thấy tiếng động thì ngừng đọc báo, dương đôi mắt lên nhìn nó một loạt từ trên xuống dưới, uhm... áo giấu quần sao, có vẻ ổn rồi.

- Em có uống sữa không? – Hấn mỉm cười, cất luôn tờ báo.

Nó nghe thấy sữa thì đôi mắt sáng trưng, từ từ tiến đến chỗ hấn ngồi, nâng cốc sữa gần cốc cafe của hấn lên miệng uống một hơi dài.

Sau khi uống xong, mặc kệ hấn vẫn đang nhìn mình, nó lẩm bầm “ngủ ngon” rồi bước tới chân xuống, nằm xuống cái chăn đã được xếp gọn gàng, đầu đặt lên gối, hít hà mùi hương ... và thiếp đi.

Không rõ lúc đó là mấy giờ, chắc là nửa đêm, nó thấy người mình nhẹ bồng, nó chợt dạ mở choàng mắt.

- Oái – Nó la lên khi thấy hấn đang bế mình trên tay.

Hấn không nói gì, đôi má thoáng ửng hồng khi bị nó phát hiện, hấn cứ tưởng nó đã ngủ sâu rồi nên mới lấy hết can đảm bế nó lên giường, ai ngờ chỉ mới được nửa đường thì kế hoạch bị bại lộ.

- Tôi nằm dưới đất được rồi, không cần phải ...

- Sẽ lạnh lắm – Hấn ngắt lời nó, đứng rồi thử hỏi xem nhìn người mình yêu nằm chổng chơ dưới nền sàn lạnh ngắt thì có anh chàng nào mà chịu được không.

- Thế tôi ngủ trên giường, anh ngủ dưới đó cũng lạnh đấy thôi, chi bằng để tôi ...

- Anh có bảo là anh sẽ nằm dưới sàn nếu em nằm trên giường đâu – Lại tiếp tục ngắt lời nó.

- Chứ anh nằm ở đâu?

- Ở trên giường – Hấn trả lời một cách thân thiện.

- Vậy tôi nằm dưới sàn, anh ...

- Không cần, chúng ta ngủ chung là được rồi – Hắn lại nhảy vào hòng nó – Để tránh việc em là hồng sần nhà của anh.

Nó đờ người không hiểu hắn nói gì, hắn nhanh chóng chớp lấy thời cơ, đôi tay bập bọ của hắn ôm chặt lấy eo nó rồi nằm xuống giường, nó cũng theo lực kéo mà ngã xuống giường, vừa vịn vào khuôn ngực rắn chắc của hắn.

Nó đỏ mặt, lấy tay đẩy hắn ra miệng lắp bắp không lên tiếng nhưng hắn vẫn ôm chặt lấy nó, bất lực, nó ngậm miệng lại, nằm im trong vòng tay ấm áp của hắn, vừa vui vừa lo lắng (nhờ đêm anh ấy lại ...)

Trông hai người bây giờ không khác mấy cặp tình nhân mới yêu nhau là mấy, yêu nhau sâu đậm, ôm chặt lấy nhau cứ như sẽ không bao giờ buông tay,... một khoảng không gian ngập tràn màu sắc của hai chữ “hạnh phúc”.

Nó dần thiếp đi, hơi thở đều đều, mùi hương của hắn vương vấn quanh quẩn trong đầu nó.

Trong chiêm bao, nó nghe thấy tiếng nói của hắn thìào bên tai mình “ Anh yêu em, Bảo Trâm “, nó bắt giác mỉm cười hạnh phúc, giả như đây không phải là mơ.

Hai chap một ngày :* coi như bù nha. Chúc các bạn một ngày vui vẻ :)))

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Sáng hôm sau, nắng sớm nhẹ nhàng len qua hàng cây bên cửa sổ, chiếu thẳng vào gian phòng, cả căn phòng tràn ngập màu của nắng.

Trên chiếc giường, có “đôi tình nhân” ôm nhau ngủ trông rất tình cảm, khuôn mặt của họ đẹp như tạc tượng, khung cảnh làm ngây ngất lòng người.

Nó khẽ nhủ mày, từ từ hé mở đôi mắt, màu mắt xám tro hiện ra, ầng ằng nước. Nó chợt phát hiện ra là tay của hắn đang ôm chặt eo của hắn còn đầu nó thì đang gối trên tay kia của hắn.

...

Sau vài giây tỉnh ngủ, nó mới giật mình và mở to mắt, nhưng không động đậy mạnh tránh việc hắn thức giấc, thì ra từ tối đến giờ hắn ôm nó ngủ... hèn gì nó thấy nóng.

Nó mở đôi mắt to nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hắn, phải công nhận hắn đẹp thật,... vâng chính xác thì nó đã phát hiện ra điều kì lạ mà ai cũng biết.

Bỗng...

Hàng mi của hắn khẽ lung lay, nó hốt hoảng nhắm chặt mắt vờ ngủ, hắn tỉnh dậy và thấy nó vẫn ngủ (đương nhiên rồi, nếu biết chị ý dậy trước mà ngắm anh thì sướng ron còn gì) hắn cười nhẹ, nhìn vào dáng ngủ đáng yêu của nó, tay vẫn siết chặt eo.

- A... – Tay hắn siết chặt làm nó phát giác a lên một tiếng, hắn giật mình vội vàng thả lỏng tay, khuôn mặt tỏ vẻ hối lỗi khi thấy mình phá giấc ngủ của nó.

Nó vờ ngồi dậy, thoát khỏi vòng tay của hắn, tay dụi dụi mắt rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Kể cũng lạ, nhà vệ sinh có sẵn hai cái bàn chải đánh răng, lần trước nó vào làm gì có, hay là...

Thôi không nghĩ nữa...

*****

Bước xuống nhà, thấy hắn đã ngồi đó tựa lúc nào, tay cầm báo lật lật, bên cạnh đó là một cốc cafe, phía đối diện là... một ly sữa.

Nó ngồi đối diện hắn, cầm ly sữa uống một cách tự nhiên, một lát sau, cô giúp việc mang lên hai đĩa điểm tâm sáng.

Cũng khá đơn giản, bánh mì nướng, ốp là và xúc xích và thịt bò hầm.

- Sao rồi, công ty dạo này ổn không? – Nó chán nản nhìn vào đĩa, điểm tâm kiểu này nó ăn đến phát ngán rồi.

- Không ổn chút nào... khi không có em – Hấn thanh thần bỏ miếng trứng vào miệng.

- Dờ - Nó bấu môi nhìn hấn.

Hấn cười nhẹ, tiếp sau đó là một nụ cười nham hiểm.

- Anh nghĩ, thời gian tới em phải “định cư” tại nhà anh rồi – Hấn nói với nó, nó nghe vậy liền dùng nĩa hành hạ miếng thịt bò trên đĩa.

- Tại sao? – Mặt nó méo xệch nhưng nhanh chóng lấy lại trạng thái ban đầu, nhẹ nhàng đưa miếng thịt bò lên miệng.

- Kết quả của việc em bỏ a... à không bỏ bê công ty – Hấn biết mình hồ lòi, vội vàng sửa lại – Với lại, anh sự định sẽ kí hợp đồng với công ty Bảo Bảo... e rằng, có rất nhiều việc cần phải giải quyết.

- Cái này chẳng phải là tăng ca sao... Vậy phải tăng lương – Nó đòi hỏi.

- Dĩ nhiên.

- Vậy thì cứ làm việc của công ty, không cần phải về nhà anh đâu – Nó bắt bẻ.

- Không được, nếu buồn ngủ sẽ ngủ ở đâu.

- Sofa rất êm ngủ rất ngon, và lại chẳng phải có giường đó sao.

- A~ Hình như anh đã dờ đi rồi thì phải – Hấn nhìn nó, thấy nó định nói là “ vậy thì thuê cái khác về đặt đó “ vội vàng tiếp – Dù sao thì cũng không được ngủ ở công ty, rất lạnh, sẽ dễ bị ốm, mà em cũng biết đó, công việc của chúng ta không cho phép chúng ta bị bệnh – Nói thì nói vậy thôi chứ trong phòng có máy điều hòa mà, sợ gì lạnh chứ.

- Rồi rồi sao cũng được – Nó vẫn một lần nữa ngây thơ nghe lời của hấn.

- Cơ mà... sao anh thích đầu tư mấy ngành trái lĩnh vực quá vậy ...? – Nó ngừng một chút rồi nói tiếp – Không sợ bị... phá sản sao.

- Ừ thì dù sao đầu tư cũng tốt mà – Hấn trong lòng thầm mừng vì đã thành công thuyết phục nó.

- Mà nãy anh nói đầu tư vào công ty gì? – Nó vẫn tiếp tục nhàn nhã thưởng thức bữa ăn của mình.

- Bảo Bảo.

- Bảo Bảo sao – Nó khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Đồ trong valise của nó cũng không nhiều lắm, nên hấn quyết định ăn xong sẽ đến nhà nó chứ chưa đi đến công ty vội.

- Không cần – Nó một mực ngăn cản không cho hấn đi đến nhà nó, miệng luôn mồm là : “ tôi tự làm được”

- Tại sao, dù gì anh cũng đến nhà em một lần rồi mà, có sao đâu chứ - Hấn chau mày.

- Tôi ... ngại lắm – Nó cúi đầu ngượng ngùng.

Hấn bật cười.

- Có gì mà ngại chứ? Lát nữa sang.

-Nhưng...

- Em mà nói nữa là anh cần môi em đấy – Nó im bặt, không dám ho he, nhìn thấy nó như vậy hấn cũng không đành lòng bèn nói – Thôi được, nhờ Trang lấy vậy.

- Yo~~~~~ - Nó bật dậy – Cảm ơn hen.

Rồi chạy vọt ra ngoài xe, ngồi ở ghế phụ lại, hần cười nhìn con người này (nó) sao có thể thay đổi một cách nhanh chóng như thế chứ.

***** Công ty TTK *****

Hần chạy vào bãi đậu xe còn nó đi vào công ty trước.

Hần đậu xe xong thì thấy trong công ty có một đám ruồi tập trung lại một chỗ, cứ tưởng có ai vào công ty gây chuyện ai dè...

- Đây là quà của chị Hương – Nó vui vẻ cầm món quà cẩn thận đưa cho một người tên Hương.

- Ô, chị cũng có quà sao, cảm ơn em – Chị Hương bên phòng thiết kế mừng rỡ khi được nhận quà.

- Cái này của anh Triều.

- Yub, cảm ơn cô – Anh Triều nghiêng hai chân, dơ tay lên chào nó.

Cả đám cười vì sự hài hước của anh ta, có thể nói anh ta rất hài hước, thú vị và cực kì nhiều chuyện ai mà bị anh ta kéo vào chuyện là dính luôn, không tách ra khỏi hội “ông bà bán lẻ” được.

...

Nó chào tạm biệt mọi người, hần thì đứng đơ ra đó, từ khi nào mà nó làm quen với mọi người vậy, mọi người dường như rất quý nó, hay là do mấy món quà hồi lộ lúc này nhì.

Hừ, được lắm, đám “giành” quyền được yêu quý của giám đốc ta đây sao.

- Quà anh đâu – Hần chìa tay ra khi sức nhớ đến mình là người gặp nó đầu tiên mà vẫn chưa có quà.

Nó ngượng ngùng lục lục trong túi: “ Thôi chết rồi” Hah cái người mà ở bên nó nhiều nhất là cái người mà nó quên chuẩn bị quà để tặng.

Thôi thì..

Chụt.

Tặng cái này vậy, nó cười híp mặt nhìn hần, mặt hần đang dần đỏ lên, vội vàng quay đi chỗ khác.

- C... cảm... ơn – Hần ngồi xuống bàn làm việc rồi hí hoáy cái bút mà không biết rõ mình đang làm gì.

Nó thần nhiên không (muốn) nghĩ đến chuyện ban nãy nữa * kì cục cường hôn con nhà người ta rồi bây giờ lo đi là sao * rút cái ear phone ra nghe nhạc.

Một lúc sau thì Khang bước vào phòng, chào hần rồi đi thẳng tới phía nó.

- Hey, cảm ơn vì món quà!

Hần vênh tai lên nghe lén, hóa ra anh ta cũng có quà chỉ có mình hần là không có thôi hic. Hần chợt nghĩ đến cảnh tượng lúc nãy, chép miệng : à thì coi như có cũng được.

Rồi mỗi người một việc, hần chăm chú vào đồng hồ sơ tai kia không quên vênh lên cổ găng nghe hai người bên kia nói chuyện với nhau, nó thì đã gỡ một cái ear phone để nghe Khang nói chuyện, tay còn lại ghi ghi chép chép vào trong cuốn sổ xanh nhạt. Còn Khang, có thể nói anh ta là người rảnh rỗi nhất ở đây, miệng anh ta huyền thuyên hỏi cái này tới cái kia, hết chuyện hỏi rồi thì lòi cho được cái chuyện nằm ở trên trời dưới đất ra hỏi, cũng may nó kiên nhẫn, nhẫn nại trả lời lại từng câu hỏi, nếu không thì nó sẽ hùng hổ đứng dậy và vút thẳng vào mặt anh ta mấy cái tát cho chừa cái tội nhiều chuyện.

Muốn lắm nhưng không được vì ... bí mật.

- Tới rồi đây – Tiếng nhỏ Trang bên ngoài vọng vào, hần mừng rỡ chạy ra khỏi phòng đón cô, nhìn thì có vẻ tình thương mến thương vậy thôi nhưng thực ra có lý do khác.

- Trời ơi, tội nghiệp chưa, nặng lắm phải không, đưa đây tôi cầm cho – Hần (giả vờ) vui vẻ giúp Trang.

Trang thấy hần như cứu tinh, vội vàng ném cho hần cái valise.

- Này này, giúp tôi với, có thằng kia đang gò Bảo Trâm của tôi huhu – Đuôi cáo đã bị lộ.

- Hờ hờ, thế anh giữ thế nào mà như vậy... để chị xem – Trang nói rồi xắn tay áo hùng hổ đi vào bên trong, nhưng chưa kịp nhìn nó thì miệng cô đã hét lên.

Cô không nói gì chỉ gât đầu.

Tình yêu thật ngọt ngào và cũng rất đáng sợ, suốt năm năm yêu anh, thật sự cô rất khổ, nhiều lần gặp bế tắc chỉ muốn từ bỏ tất cả nhưng lại không nỡ. Suốt năm năm cô hành hạ bản thân mình phải nhìn đi nhìn lại mấy cảnh giường chiếu của anh, nhưng lại không nói cho anh biết.

Anh đã giúp cô rất nhiều vì vậy cô nợ anh, mà nợ thì đương nhiên phải trả, nên mỗi khi nhìn thấy cô lại lơ đi coi như là không hề có chuyện gì xảy ra.

Lúc đầu thì cũng nghĩ đơn giản là trả nợ, nhưng ở bên anh lâu như thế tình cảm lại tăng dần rồi nó lại biến thành tình yêu.

Cô khóc rất nhiều, dường như không hề ít, nhiều đến nỗi bông mắt của cô cứ to dần ra, nhưng cô vẫn chịu đựng, chịu đựng để một ngày anh có thể chấp nhận cô.

Hai người quay đi, không biết rằng có hai người đang lấp ló đằng sau cánh cửa kia rình mò xem chuyện tình cảm của hai người.

- Ôi dồi ơi, tình cảm thế chứ nì - Nó thấy hai người quàng vai bá cổ trông tình cảm thì rất ngọt ngào.

- Đúng tình cảm thật – Hấn hòa theo, trong đầu đang suy diễn cảnh tượng nếu hấn và nó cũng như vậy thì sẽ thế nào – Hay là hai mình cũng như vậy đi.

Hấn nhìn nó nháy nháy mắt làm mặt nó đỏ ửng lên.

Nó nhìn hấn ngượng ngùng, dậm chân tức giận rồi quay vào phòng.

- Biến thái!

Hấn đứng sau ngăn tủ nhìn nó bước vào phòng, miệng cười gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chiếc Vòng Tay

Điện thoại reo.

Hấn nhìn đồng hồ rồi bắt máy.

- Alo

- Ra đón nhanh đi, nắng quá – Giọng đầu dây bên kia có vẻ khó chịu

Hấn có chút ngạc nhiên, mặc dù miệng rửa thầm là không biết người này đến đây làm gì trong khi tay đang với lấy chiếc áo vest và chạy xuống tầng hầm.

Hấn lôi chiếc BWN ra và phóng thẳng đến sân bay, phóng với một tốc độ kinh hoàng, chỉ sợ tới chậm quá thì thằng cha kia sẽ cháy đen thui và trở nên đại, có khi lại cản cho hấn một phát thì khổ.

Đến sân bay...

Hấn bước ra khỏi xe, bỏ hai tay vào túi quần, ánh mắt cao ngạo nhìn xung quanh sân bay.

Một anh chàng từ đằng xa nổi bật với mái tóc màu vàng hoe, mắt bị che đi bởi lớp kính đen, cậu ta chạy nhanh về phía hấn (thật ra là đi nhưng vì chân dài quá nên bước cũng dài, thành ra giống như đang chạy ^^), một tay giữ túi đeo hông, một tay kéo valise, miệng nở một nụ cười tươi rói.

Hấn nhìn khuôn mặt tươi của Bob, sau đó anh mắt dần di chuyển xuống tay của anh ta, chiếc vòng không rõ nguyên liệu lóe sáng làm cho con người ta chói mắt.

Chiếc vòng Rinku ...

Chiếc vòng có kiểu dáng phải nói là cực kì đơn giản, nhìn chung nó gồm ba sợi, như đã nói chiếc vòng này không rõ nguyên liệu chỉ biết là nó có ba màu: hồng, tím và màu trắng. Màu hồng biểu tượng cho một tình yêu ngọt ngào, lãng mạn; màu trắng biểu tượng cho sự tinh khiết, còn màu tím là màu của sự chung thủy; chiếc vòng này có ý nghĩa hay nói thẳng ra là một lời nguyện mà mọi người thường nhắc đến: ai đeo chiếc vòng này sẽ có được một tình yêu vĩnh cửu.

Chiếc vòng này được một nghệ nhân người Nhật tạo ra, nguyên liệu nghe đồn rất công phu, người ta không biết nên chỉ đoán là ba sợi hồng, tím và trắng

được bện từ những loài hoa cùng màu. Nghe thì có vẻ rất phi lý nhưng thực ra cũng có lý, các già trong làng của nghệ nhân kể lại là ông nghệ nhân đã sáng tạo ra một loại nước thần thánh có thể giữ độ tươi mà màu sắc của hoa trong một thời gian rất lâu. Nếu có loại nước có thật thì những giả thiết trên có thể là đúng rằng ông nghệ nhân đã khéo léo bện những cánh hoa thành sợi sau đó sử dụng loại nước này để giữ màu sắc cho chiếc vòng.

Hiện tại, trên thị trường thế giới chỉ có hai chiếc vòng duy nhất (vì không may sau khi hoàn thành xong chiếc vòng thứ hai ông đã mất vì mắc bệnh lao phổi, nếu có xuất hiện chiếc vòng thứ ba chắc cũng chỉ là hàng nhái). Vòng tay thoát nhìn tuy đơn giản nhưng giá trị của nó lại cao ngất ngưởng: hơn 50 tỷ tiền Việt Nam.

Hắn chép miệng nhìn con người may mắn đứng trước mặt, có hai cái mà thằng quý này lấy mất một cái rồi, nếu hắn mà biết trước thì hắn đã mua để dành đến khi gặp nó rồi.

Kể cũng lạ, giờ hắn vẫn chưa hiểu ra tại sao Bob lại đeo chiếc vòng này, vì sao hắn lại thối mác như vậy? Tại vì chiếc vòng này có tên gọi khác là vòng tình nhân, có nghĩa là chỉ những người yêu nhau mới được đeo chiếc vòng này, nếu mà không yêu chiếc vòng sẽ phản tác dụng, vậy suy ra ...

***** quay về quá khứ một chút *****

Hắn gặp Bob năm 16 tuổi, đột đó hắn bị ba – tức chủ tịch công ty TTK đuổi sang Úc để học hỏi thêm kinh nghiệm để sau này ba hắn có thể yên tâm giao công ty cho hắn, điều đáng chú ý là ba hắn để hắn sang đó một mình không có người đi theo bảo vệ cũng không có người hướng dẫn thì học hỏi cái đêch gì, haizz.

Và hậu quả của việc thờ ơ với tính mạng của con trai mình là vào một ngày ... à không đêm mới đúng, hắn đang đi dạo bên bờ sông thì có một đám du côn từ đâu xông đến đòi “trần lột” hắn ^0^.

Lúc đó hắn chỉ có mới 16 tuổi mang theo sức lực của một tên công tử bột từ thuở nhỏ nên dĩ nhiên sẽ không có cơ hội mà đánh thắng mấy anh du côn đập zai này đâu.

Cũng may có Bob không biết chui -_- từ đâu ra, đứng ngay bên cạnh hắn, quật cho mấy tên kia một trận, những đòn võ đẹp mắt hiện hữu trước mặt hắn, người ta thì mờ mờ hồ hồ đánh đập mấy kẻ du côn còn hắn thì mất sáng ra đứng một bên vỗ tay bơm bơm -_-.

Thế là hắn và Bob quen nhau từ đây.

Sau một thời gian ở bên Úc, cuối cùng ba hắn cũng gọi hắn về, lúc đó hắn mừng đến nỗi mà muốn đập tan mấy thứ trong nhà, hờ hờ cuối cùng cũng được thoát khỏi cái cảnh này rồi, dà hú phờ ruyyyy.

Mấy hôm sau, hắn về nước, nghe tin Bob ra tận sân bay tiễn hắn, sau khi về nước hai người cũng thỉnh thoảng gọi điện tán gẫu với nhau, nhưng sau đó lại quá bận nên cũng ít có thời gian mà tám chuyện.

Hai năm sau.

Hắn gặp lại Bob trong buổi sinh nhật thứ 18 của cậu ta. Lúc bấy giờ, hai người đã chững chạc hơn trước (bước qua tuổi mới rồi mà) khuôn mặt búng ra sữa, cute biến mất thay vào đó là khuôn mặt men lù và cool khiến cho bao cô nàng phải đổ rầm rầm.

Đương nhiên, hắn được ưu tiên ngồi vào hàng ghế danh dự, hắn nâng ly rượu nhấp nhẹ vào môi, đôi mắt hướng về sân khấu.

Đèn tắt phụt.

Chỉ có ánh sáng duy nhất đang chiếu vào Bob, Bob bước ra ngoài...

Mọi người ồ lên ngạc nhiên khi thấy chiếc vòng tay quý giá Bob đang đeo, ắt hẳn sáng mai sẽ có một vài cái tát thiệt hay nói về Bob ở trên báo.

Tiệc sinh nhật kết thúc hắn mới được gặp riêng Bob, hai người ngồi ngoài vườn ngắm sao, thật ra nói hai người cũng không phải cho lắm, thực ra chỉ có Bob là ngắm sao còn hắn thì chỉ chăm chú nhìn vào chiếc vòng.

- Đây chẳng phải là vòng tình nhân sao? – Hắn hỏi, về mặt của Bob thoáng hồng.

- Đúng!

- Đừng nói là cậu ... – Hắn cười gian, bỏ lững câu.

- Đã bảo là không có mà – Bob đỏ mặt, chạy vào trong nhà.

Hắn ngồi ngoài vườn cười ha ha.

- Tớ biết tông rồi nhé!

Hắn nằm xuống bãi cỏ xanh mướt, cười thầm trong bụng, lòng thắc mắc không biết cô gái may mắn nào đã được Bob nhà ta để ý đây.

*****

Xin chào các bạn, không hiểu sao mà mình up bị thiếu một chương :P xin lỗi các bạn nhiều nhé, mấy bạn nào mà theo dõi truyện của mình từ đầu đến giờ thì đọc lại chương 31 để hiểu hơn về Bob nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

- Chào! Vẫn chưa chết sao – Hấn quàng vai thẳng bạn.

- Vâng, tớ chờ cậu chết rồi mới chết cho đúng lễ đạo – Bob cười tinh nghịch.

- Khốn – Hấn bặm môi, trợn mắt, làm mặt đáng sợ nhìn Bob.

- Đùa mà, về thôi! – Bob đánh trống lảng chui tọt vào xe.

~oOo~

- Khai mau về đây kiếm vợ phải không? – Tay hấn thì cảm vô lăng mà miệng thì nói luyên thuyên.

- Nào có, tớ không dám lấy vợ trước cậu đâu, thế mới đúng lễ đạo – Bob lại nhắc về hai chữ “lễ đạo” thiết là muốn hấn điên lên mới chịu đây mà, hấn quay lại trừng mắt lên, Bob biết ý chữa ngượng - Ờ thì, về đây xem nhan sắc của bạn ý.

- Bạn ý? – Hấn thắc mắc.

- Ờ thì là cô bạn gái đáng yêu của cậu đây – Lần này đến lượt hấn im bất, Bob ngồi sau nên đâu có biết rằng mặt hấn đang đỏ như trái cà chua kia, ối dôi ối bị thất thế rồi nhớ.

- Nè nè sao im rồi – Bob ngồi sau không biết gì vẫn luyên thuyên – Hay là, ... hứ vậy mà nói tớ, cậu cũng giữ người yêu như giữ của đấy thôi.

- Tớ có bảo với cậu là tớ sẽ không cho cậu “xem mặt” cô ấy không? – Hấn bực mình nhăn nhó.

- Ờ thì không... vậy mà sao im thế.

- Tớ đang làm gì?

- Yêu quá hăm rồi à?

- Hăm hăm cái ****, nói xem tôi đang làm cái gì.

- Ờ thì lái xe, bố thẳng hăm.

- Thì đây, lái xe thì phải tập trung mà tập trung thì phải yên tĩnh, cậu cứ ầm ầm thế kia là tớ đâm đầu ngay vào ... ờ ngay vào ... – Nói đến đây hấn ngó nghiêng xung quanh – À,... ngay vào cột giao thông đấy, nếu muốn an toàn trở về với ai đó thì ngậm cái mồm của cậu lại đi.

Vâng, hoàn toàn thành công, ai đó hoàn toàn im bất trên quãng đường từ sân bay đến công ty TTK.

~oOo~

- Chào tiểu thư – Bob nháy mắt, nhìn người con gái xinh đẹp đang đứng trước mặt mình.

Nó không ngần ngại nắm lấy tay Bob, cười híp mắt làm ai đó xiêu lòng.

- Xin chào chú!

...

...

...

...

Sau một đồng dẫu ba chấm, cuối cùng Bob cũng tỉnh lại, lấy tay lau lau mồ hôi nhỏ giọt trên trán.

- Cô ấy thật là biết đùa mà, hi hi hi – Bob cười mà cái mặt méo hằn sang một bên, đùa kiểu gì ác thế chứ nì, người ta còn trai trẻ, đẹp trai, phóng khoáng, phong độ ngời ngời thế này mà gọi người ta là “chú” cơ à, hu hu thật là đau lòng quá đi mà.

- Không đùa đâu, chú ạ! – Hân cười chọc thẳng ngay vào chỗ đang bị thương của Bob.

Hic hai người này thật quá là đáng sợ quá đi mà.

~oOo~

Một tuần sau, hôm nay là đến hẹn gặp mặt với công ty Bảo Bảo thế mà xui xẻo thế nào công ty con chi nhánh ở Canada gặp trục trặc, lịch đã hẹn không thể hoãn được, hân đành “đê” nó ở nhà còn mình thì ngâm ngùi bay sang vùng đất giá lạnh để giải quyết công việc.

Trước khi đi, hân còn dặn dò Bob là nó thích ăn gì, không thích ăn gì không được ăn gì, rồi cái này đến cái kia, ... hân còn làm luôn một bản danh sách dài mấy chục trang để phòng trường hợp Bob không nhớ được, lúc máy bay sắp cất cánh, hân còn quay lại dặn dò nó đủ điều như kiểu “con ở nhà nhé, mẹ sẽ về sớm thôi” ^^.

- Về thôi – Bob đưa tay nhắm nhắm mồ hôi trên trán sau khi tổng được cái của nợ kia lên máy bay.

- Uk, đi thẳng tới chỗ hẹn luôn chứ - Nó nói rồi bước vào xe.

- Ok.

Chiếc xe màu đen biến mất trên con đường dài.

***** Nhà Hàng Catch Dream *****

Nó và Bob bước vào trong nhà hàng, mọi người đang náo nhiệt nói chuyện bỗng im hân, mọi ánh mắt hầu như đều dồn về phía cửa.

Nó nhìn xung quanh, ánh mắt tìm kiếm “đối tác” sau đó dừng lại ở một bàn có vị trí rất đẹp cạnh cửa sổ.

Một người phụ nữ tao nhã đang ngồi đó, tay cô đang cầm ly rượu vang một cách điêu luyện, đôi môi đỏ quyến rũ, ánh mắt sắc nét, cô diện một chiếc váy đỏ trông cô thật nổi bật.

Nó mỉm cười nhanh chóng bước về phía người phụ nữ kia.

- Bảo Bảo a~ - Nó ôm chầm lấy người phụ nữ, chị ta cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên lắm, đáp trả lại cái ôm của nó.

Bob đứng từ xa nhìn hai người, anh ta đang nghi ngờ cặp mắt của mình có nhìn nhầm không, sau mấy lần dụi mắt anh quyết định sẽ quay trở lại xe và “thăng tiến” đến bệnh viện, mắt anh có vấn đề thiệt rồi.

- Này, đứng đây làm gì mau vào tới đây đi chứ? – Nó giúp Bob trở về thực tại, Bob giật mình nhìn người phụ nữ mà nó gọi là Bảo Bảo, cô ấy cũng nhìn anh nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Bob thoáng đỏ mặt mấp máy môi:

- B...bảo ... bảo!

Chiếc vòng tay bỗng sáng lên một cách bất thường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tắm Thiệp Hồng

1 tháng sau.

Công ty con bên Canada đã trở nên ổn định, hẳn vừa hoàn thành xong công việc liền vội vàng đặt vé máy bay sớm nhất trở về Việt Nam, hẳn nhớ nó quá rồi!

Suốt một tháng trần trọc không ngủ vì chìm đắm trong công việc, nhưng hình bóng của nó chưa bao giờ có dấu hiệu rời khỏi tâm trí của hắn, hình ảnh lúc nó an nó ngủ ... đều quán quít trong đầu hắn không rời, thật sự hẳn nhớ nó đến phát điên.

Ngồi trên máy bay mà lòng hắn cứ nôn nao, háo hức khi tưởng tượng ra khung cảnh lúc hắn gặp nó, được nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của nó, không biết lúc đó hắn sẽ làm gì.

Lúc đó sẽ như thế nào nhỉ? Hắn sẽ chạy tới bên nó và ôm nó vào lòng, hay là “tranh thủ” lúc nó không để ý sẽ nhanh chóng “chụt” nó một phát vào má, hay chỉ đơn giản là nhẹ nhàng đi đến bên nó và chào hỏi những câu hỏi đơn giản mà những người lâu rồi mới gặp nhau hay nói... Thật sự là nghĩ đến thôi cũng thấy phát rồ...

----- 6 tiếng sau -----

Hắn bước ra ngoài cửa kiểm soát, xung quanh ồn ào nhộn nhịp đậm chất của sân bay, hắn hít một hơi thật sâu để tận hưởng cái không khí mà lâu rồi chưa được tiếp xúc với, thưởng thức cái vị nắng gió của nơi đây.

Tiến đến nơi đậu xe dành cho taxi, hắn nhanh chóng “chộp” lấy một chiếc và thẳng tiến tới công ty TTK.

Công ty TTK có vẻ khá ổn khi hắn rời đi (vì có nó), hắn gạt gù nhìn công ty yêu quý (sắp) trở thành của mình ở bên ngoài rồi từ từ bước vào bên trong.

- Xin chào Tổng giám đốc – Cô phó trợ lý tinh mắt đã nhanh chóng nhận ra hắn từ phía xa, vội vàng chạy tới chào hỏi.

Hắn gạt gù, cô phó trợ lý nhìn vào cái valise bên tay hắn.

- Tổng giám đốc mới xuống máy bay ạ - Hắn tiếp tục gạt gù, cô tiếp tục độc thoại – Tổng giám đốc có mệt không ạ? Valise cứ để đó lát tôi sẽ gọi người mang lên phòng của Tổng giám đốc, còn bây giờ thì Tổng giám đốc nên đi nghỉ ngơi đi, mới xuống máy bay chắc hẳn Tổng giám đốc mệt lắm rồi!

Hắn tiếp tục gạt gù, đặt valise xuống.

- Báo Trâm đâu?

- Thưa, tôi không biết, chị ấy bảo hôm nay có việc quan trọng, không đến công ty được ạ ! – Cô trợ lý nói.

Hắn im lặng một chút, cô trợ lý thấy hắn không nói gì nữa vội tiếp.

- Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi xin phép đi trước, Tổng giám đốc có gì cần nhờ thì hãy gọi tôi, tôi sẽ làm thay cho chị Bảo Trâm.

Nói rồi cô kéo valise đi, ra hiệu cho người bảo vệ gần đó xách valise lên phòng Tổng giám đốc

Hắn bước vào thang máy lên căn-tin, rút chiếc điện thoại của mình ra bấm một dãy số quen thuộc mà đã một tháng rồi hắn không liên lạc, dù cho không liên lạc trong tháng một tháng, hai tháng,... một năm, hai năm... hay thậm chí mười năm thì hắn vẫn không quên được dãy số này (à trừ khi người đó đổi số)

Bài hát “As long as you love me” quen thuộc vang lên , lần đầu tiên gọi vào số máy này, hắn hơi ngạc nhiên khi biết nó thích những bài hát thể loại như này, nhưng dần cũng quen cũng nghiền luôn cái bài này từ khi nào không hay (và hắn cũng không biết là nó nghe cái gì mỗi khi gắn ear phone). Đây là một bài hát đã ra rất lâu rồi, một bài hát rất hay của nhóm “Backstreet Boys”. Nó có giai điệu nhanh nhẹn, vui tươi tạo cảm giác thích thú cho người nghe ngay từ lần đầu tiên, lời bài hát thì miễn bàn không những hay mà đậm chất sến súa.

Hắn không nghe nhạc nhiều nên cũng không rành về âm nhạc cho lắm, nhưng có thể nói đây là bài hát hay nhất mà hắn đã từng nghe, phải nói là bài này có lực hút rất ghê gớm, lỡ bị hút rồi là không thể nào mà thoát ra được.

Bỗng tiếng chờ biến mất thay vào đó là tiếng “tút tut” dài vô hạn.

Hắn giật mình, tiếp tục gọi lần thứ hai, nhưng cũng như lần trước nhạc vang lên được một chút thì nó tắt máy.

Hắn kiên nhẫn quay số lần ba, lần này thì khác với hai lần trước, nó không tắt máy nữa mà tắt luôn nguồn, thế là bên tai hắn văng vẳng lên câu nói quen thuộc “đã từng” làm cho nhiều người ức chế.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”

Hắn lo lắng, trong lòng hoang mang tột độ, không biết đã có chuyện gì xảy ra với nó, tại sao nó không bắt máy... hay là nó không thể bắt máy, có thể ai đó đã tắt nguồn điện thoại của nó đi khi có cuộc gọi đến.

Những suy nghĩ tiêu cực hiện hữu lên trong đầu hắn.

...

Bob

Đúng rồi Bob, chắc hẳn nó đang ở chung với Bob.

Hắn vội vàng bấm số máy của Bob, nhưng tình trạng vẫn tương tự như nó, vẫn không có ai bắt máy.

Thật sự hoảng loạn, hắn bây giờ như muốn rồi điên lên.

Như nghĩ ra gì đó, hắn vội vàng bấm số của quản lý Trần ... nhưng xui xẻo thế nào lại hết pin.

Hắn vội vàng quay trở lại thang máy, chạy nhanh lên văn phòng của mình.

Hắn nhanh chóng “chộp” lấy cái điện thoại bàn, nhưng bàn tay chưa kịp ấn số, thì đôi mắt đã bắt gặp được một xấp thiệp hồng được đặt gọn gàng ở trên bàn.

Đôi mắt đưa nhanh đọc từng dòng chữ trên tấm thiệp, những dòng chữ mà đâm thẳng vào trái tim của hắn.

21:05, thứ sáu ngày 18/3/2016

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cướp Dâu

Đôi mắt hắn đưa nhanh nhìn từng dòng chữ trên tấm thiệp, từng dòng chữ giống như những con dao đâm thẳng vào tim hắn.

Hắn vội vàng cầm tấm thiệp lên, đọc đi đọc lại từng dòng chữ để hi vọng rằng mình đã nhìn nhầm, nhưng không ...

Lễ thành hôn

Hoàng Đức Việt

Lê Hoàng Bảo Trâm

Hôn lễ sẽ được tổ chức tại nhà thờ Can sau đó di chuyển tới khách sạn Royal vào lúc 10h30 ngày XX tháng YY năm ZZZZ (^0^)

Hắn run rẩy, làm ơn có ai đó nói với hắn là hắn đang mơ đi, đây chỉ là giấc mơ, à không phải nói là giấc mộng... hay hôm nay là ngày cá tháng tư nhì, hay là nó đang bày trò chọc tức hắn đây,...

Hắn hoang mang đưa ra biết bao nhiêu lý do để phủ nhận cái ý định đang hình thành rõ ở trong đầu: “Nó đi lấy chồng sao?”

Khoan.

Hình như trong tấm thiệp nói là 10h30, bây giờ là...

Hắn nhìn vào đồng hồ, bây giờ là 9h30, từ công ty chạy xe thật nhanh đến nhà thờ Can chừng 30 phút, hi vọng vẫn còn kịp ...

Hắn chạy nhanh đến hầm gửi xe, nhảy vào chiếc BWN của mình phóng thẳng tới nhà thờ Can

~~~~ Trên đường đi ~~~~~

Người đang ngồi trong xe mà hồn hấn muốn nhảy ra ngoài xe bay đến nhà thờ cho nhanh, thế quái nào mà gờ lại kẹt xe.

Bing Bing Bing

Hắn ngồi trong xe mà muốn bấm nát cái còi xe, hình như là xảy ra tai nạn thì phải, phía trước cả biển người tụ tập lại một chỗ thì chắc là tai nạn rồi, thảo nào không bị kẹt xe.

Hắn ngồi trong xe mà nóng cả ruột cả gan.

Aiss, ông trời đang trêu ngươi, muốn thử thách lòng kiên nhẫn của hắn đây mà, nếu ông trời muốn vậy thì hắn đành phải chiều theo vậy.

Thế là hắn quyết định “vứt” luôn xe ở lại đó, một thân một mình với đôi chân trần (giầy vứt rồi) chạy đi giữa biển người đang tò mò chen chúc nhau ở trên đường.

Trên đường, có một thân hình chạy nhanh vút qua thu hút sự chú ý của người đi đường, ai đi qua cũng phải ngó lại nhìn anh ta.

Anh chàng vận một bộ đồ vest hiệu trông rất lịch lãm, thân người cao to, đôi chân trần trụi, anh ta đang chạy với vận tốc nhanh nhất có thể, chắc là vội vã đi đâu đó ...

Hắn dừng lại một chút, hai tay chống đầu gối cúi gập người thở hồng hộc, “vứt” cái xe ở đó thật là một ý định sai lầm nhưng thà sai lầm một lần còn hơn sai lầm cả đời.

Không nghĩ ngợi nhiều, hắn tiếp tục chạy nhanh đến nhà thờ.

Vẫn câu quen thuộc: “ Hi vọng vẫn còn kịp”

Hắn vừa chạy, vừa suy nghĩ lung tung, nào là “ Nó quen anh ta khi nào?”, “ Chẳng phải lúc nào nó cũng ở bên hắn sao?”, “ Tại sao lại kết hôn ở tuổi 20 như thế?”, “Tại sao nó biết rõ tình cảm của hắn mà còn đi lấy chồng (chưa chắc là biết rõ nha)”, “ Tại sao thằng khốn đó lại được trời ân ái như thế?”

Và thế là một ngàn câu hỏi tại sao hình thành trong đầu hắn.

~~~~~ ta là ranh giới giữa đoạn trên với đoạn dưới ^0^ ~~~~~

Hắn đứng trước nhà thờ, thở phì phò, nhanh tay lấy đồng hồ ra xem giờ.

- 10h30 rồi sao – Chạy bộ như thế này mất nhiều thời gian quá, hông bết hết rồi.

Hắn đứng thẳng dậy, hít một hơi thật sâu, sau đó hùng hân bước tới trước cửa nhà thờ.

Được lắm, không biết nhan sắc của thằng đó như thế nào mà lại làm cho nó phải “bỏ hắn” thế chứ. Bây giờ cảnh tượng trong đầu hắn rất hùng hồn: cái cảnh hắn bước vào nhà thờ trong ánh mắt lo sợ của mọi người và thằng kia, còn nó sẽ đứng nép một góc mìm cười nhìn hắn – nụ cười khi con người ta tìm kiếm được sự giải thoát (cảnh bị ép hôn rồi có người tới cứu đây a), hắn sẽ túm lấy cổ thằng kia và vứt sang một xó nện cho thằng khốn đó một trận sau đó quay lại nắm tay nó và chạy đi... Hô hô hô nghĩ tới mà thấy sướng rơn.

Bót tường tượng lung tung, hắn dơ chân, đập mạnh vào cánh cửa.

Rầm

Nhà thờ tĩnh lặng, mọi người đang chăm chú nhìn đôi uyên ương trên bục thì có tiếng động làm họ giật mình, mọi người không hèn mà cùng nhìn ra phía cửa nhà thờ.

~~~~~ Quay lại một tiếng trước ~~~~~

- Hôm nay chị xinh lắm, Bảo Trâm – Cô nàng phụ dâu lên tiếng.

Trông cô (nàng phụ dâu ý chứ không phải cô dâu nhớ) rất đẹp, trên đầu đội một vòng tròn được tết bằng hoa violet tím, bộ váy trên người nàng cũng màu tím nốt, chiếc váy bó sát ở vòng eo để lộ ra vòng eo thon thả, phần váy ở dưới ngắn tới đầu gối hơi xòe ra để lộ ra đôi chân trắng thon thả, chiếc giày búp bê màu tím có đính những hàng kim cương lấp lánh ở phía hai bên chiếc giày.

- Em mà như thế là đê bẹp chị đấy – Nó cười nhẹ nhìn cô em, hic chọn em mình làm phụ dâu thì đúng là một sai lầm quá lớn, vì khi đó cả lễ đường chỉ làm nền cho mình cô ấy mà thôi.

Cô cầm bó hoa cầm tú cầu lên ngắm nghía, cười nhẹ:

- Chị đừng nói vậy chứ, dù gì hôm nay cũng là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của chị - Nói tới đây cô nghẹn ngào – Hic, thật sự em không muốn chị lấy chồng đâu, em muốn chị chăm sóc cho em cơ.

- Cái con bé này ...

Bảo Trâm cũng sụt sịt khóc, cái con bé này, đã là chị em lâu năm rồi mà nó vẫn không thể hiểu được cái tính khí của cô.

Nó quen cô từ lúc 10 tuổi, lúc đó thì có vẻ hơi trầm tính ít nói, tỏ vẻ lạnh lùng nhưng vẫn có khi tâm sự với nó không ít chuyện, nhưng không hiểu lâu năm không gặp, cái tính nhiều chuyện của cô tăng lên hẳn, thậm chí nó chỉ muốn nhét một cái gì đó vào miệng cô để cho cô ngậm miệng lại thôi.

Thật khó hiểu...

Nhưng kệ, dù gì thì cô cũng là em họ nó, và nó vẫn luôn yêu thương cô em gái đáng yêu bé nhỏ này nhất trên đời, dù cô không có cùng dòng máu với nó.

~oOo~

Bảo Trâm thẹn thùng cầm bó hoa cầm tú cầu khoác tay cha mình bước về phía cha sứ, nơi mà chồng tương lai của nó đang đứng ở đó cười nhìn về phía nó.

Trông nó thật xinh đẹp trong bộ váy cưới tinh khiết màu trắng, ấn tượng nhất là bộ đuôi váy dài (có tác dụng lau sạch sàn nhà) bộ váy không dây bó sát ở vùng eo, dưới đuôi váy có những cái nơ cùng màu xinh xắn,... trông nó không khác gì một thiên thần.

Khi đã đến gần Hoàng Việt, cha nó gỡ tay nó ra và đặt vào tay của Hoàng Việt, ánh mắt nhìn cậu ta kiểu: “ Tất cả đều nhờ cháu”

Hoàng Việt hiểu ý, khẽ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay nó bước lên lễ đường, tiến về nói cha sứ đang đứng.

Cha sứ khẽ hắng giọng nhìn đôi uyên ương, ông lật quyển sách dày cộm ra, đeo kính vào và đọc:

- Hoàng Việt, con có đồng ý lấy Bảo Trâm làm vợ và hứa sẽ chung thủy trong lúc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe, sẽ yêu thương và luôn trân trọng Bảo Trâm đến suốt cuộc đời chứ.

- Con đồng ý – Chú rể nhìn cô dâu cười trìu mến, chiếc vòng tay họ đeo đột nhiên trở nên sáng lấp lánh như để minh chứng cho tình yêu của họ.

- Bảo Trâm, con có đồng ý lấy Hoàng Việt làm chồng và hứa sẽ chung thủy trong lúc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, lúc ốm đau cũng như lúc mạnh khỏe, sẽ yêu thương và luôn trân trọng Hoàng Việt đến suốt cuộc đời chứ.

- Con...

Rầm

Mọi người không hện cùng nhìn về phía cửa của nhà thờ.

Một người cao lớn có gương mặt đẹp trai dầm mồ hôi, mặc bộ đồ vest hiệu, chân đi chân trần ... cũng không khó cho lắm khi đoán ra được đây là con trai lớn của chủ tịch Lâm, tổng giám đốc công ty TTK.

- Anh làm gì thế? – Cô phụ dâu hét toáng lên khi thấy hắn.

Hắn không để ý lắm đến cô ta thậm chí là không nhìn qua dù chỉ một lần, đã nhanh nhẩu miệng khẳng định.

- Hôm nay tôi đến đây ... là để cướp dâu!

10:13

Thứ hai ngày 21/3/2016

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ảo Tưởng

- Anh làm gì thế? – Cô phụ dâu hét toáng khi nhìn thấy hắn.

- Tôi đến đây để ... cướp dâu – Hắn nói, ánh mắt cương nghị nhìn thẳng về phía cô dâu đang đứng trên bục.

Cô dâu và chú rể của chúng ta cũng theo phản xạ quay xuống.

Thấy chú rể quay xuống, hấn nhưóng mày nhìn sau đó thốt lên ngạc nhiên.

- B... o ...b ... Bob, cậu làm gì ở đây vậy? – Hấn hoang mang nhìn sang người bên cạnh.

...

Đó không phải là Bảo Trâm.

Vậy Bảo Trâm đâu ???

- Anh làm cái quái gì vậy, phá hỏng hết buổi lễ, nhanh nhanh đứng gọn vào một chỗ đi – Đang mơ màng thì hấn bị một lực nhẹ kéo đi.

Hấn nhìn chủ nhân của bàn tay nhỏ đang nắm chặt lấy mình.

Ánh mắt hấn sáng lên, rồi không kiềm chế được mà ôm chầm lấy người đang đứng trước mắt.

- Bảo Trâm! – Nó hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhận lấy cái ôm của hấn, bàn tay nhỏ nhấn khẽ xoa xoa lưng hấn.

- Ừ.

~oOo~

Hôn lễ kết thúc.

Mọi người đều cảm thấy thú vị khi một ngày mà được chứng kiến được nhiều chuyện vui và lạ, ngoài việc đám cưới của tổng giám đốc công ty Bảo Bảo và con trai độc nhất của công ty xây dựng hàng đầu của Úc thì còn việc mà vào cái thời khắc quan trọng, mọi người trong lễ đường đang hồi hộp chờ câu nói: “ Con đồng ý” phát ra từ miệng của cô dâu thì cửa nhà thờ đột nhiên mở ra, cậu con trai lớn kiêm tổng giám đốc của công ty TTK xuất hiện rồi trịnh trọng tuyên bố: “ Tôi đến đây để cướp dâu”.

Mọi người một phen ngạc nhiên, trong đầu mỗi người đều tưởng tượng ra hai người con trai giành nhau một cô gái, ai cũng đoán pha này sẽ có một trận chiến ác liệt đây. Ai ngờ đâu anh chàng cao to đẹp trai kia lại đi nhằm lẫn cô dâu là cô em họ haizz thật đáng thất vọng, cứ tưởng là có kịch hay để xem.

Nhưng bù lại, mọi người lại được chứng kiến những khoảnh khắc siêu đáng yêu của tổng giám đốc công ty TTK với em họ của cô dâu, phen này thì mấy bạn paparazi tha hồ mà chém gió,...

Chuyện là, khi cô em kia chạy ra ngăn cản cái kế hoạch “cướp dâu” của anh chàng, chàng mới hoảng hôn người ra mình đã nhầm, sau đó ôm chàng lấy nàng chôn đông người.

Và sau sau đó, hấn luôn lẻo đẻo theo nó, bàn tay to lớn kia nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nó, nắm thật chặt nó có giằng như thế nào cũng không chịu buông, nó đành mặc kệ. Lúc di chuyển từ nhà thờ đến nhà hàng, hấn cũng không tha cho nó, ngồi trên xe hấn tựa hấn đầu vào vai nó, đôi tay lì lợm ve vãn, đùa nghịch những ngón tay đáng thương của nó, khi nó tính mở miệng ra nhắc nhở hấn thì hấn làm vẻ mặt cute vô đôi khiến nó chỉ biết phải câm nín nhìn hấn chứ không làm được gì (ai biểu đáng yêu quá cơ).

- Thả ra coi – Cuối cùng nó cũng chịu không được, cố gỡ tay mình ra khỏi tay hấn.

- Không thả - Hấn ương bướng nhìn nó, nói giọng chắc nịch.

Nó lắc đầu, thở dài, đôi môi nhỏ ghé sát tai hấn.

- Tôi – muốn – đi – vệ - sinh – Nó gần mạnh từng chữ - Tên biến thái nhà anh mau thả tôi ra để tôi còn đi giải quyết.

Mặt hấn đỏ bừng vội vàng buông tay nó ra, nó xoa xoa bàn tay đỏ ửng rồi lườm hấn, miệng lẩm bẩm:

- Tên chết bầm nhà anh!

----- Trong nhà vệ sinh -----

Nó tạt nước vào khuôn mặt đỏ ửng, luôn miệng rửa:

- Đồ chết bầm, đồ biến thái, đồ dâm tặc, đồ ... hử - Nó ngai ngừng nhìn vào gương.

Chợt nó nhớ đến lúc hấn bước vào nhà thờ và bảo là “cướp dâu” lúc đó chẳng phải hấn tưởng cô dâu là nó sao, có phải là hấn thích nó mới làm vậy không? Hay là hấn sợ nó lấy chồng sẽ từ chức, công ty mất đi một nhân lực, hay là ...?

Bao nhiêu câu hỏi hay là hiện ra trong đầu nó.

Ông trời ơi, xin đừng cho con ảo tưởng nữa được không???

- Bảo Trâm! – Giọng một người phụ nữ nhẹ nhàng vang lên phía sau lưng nó.

- Dạ chị - Nó cười nhẹ vì đã biết đó là ai.

- Có chuyện gì à em? – Bảo Bảo lo lắng nhìn đứa em gái.

- Dạ không đâu chị, chỉ là hơi nóng thôi, chắc điều hòa của nhà hàng bị hư đấy chị - Nó nói, Bảo Bảo nheo mắt, điều hòa bị hư sao, cô thấy nó vẫn chạy bình thường mà, hơn nữa một người như cô làm sao có thể để đám cưới của mình diễn ra trong nóng bức được chứ, có gì đó không ổn thì phải?

- Chứ không phải vì anh chàng đáng yêu ở ngoài kia à! – Bảo Bảo cười thầm.

Bị nói trúng tim đen, mặt nó đỏ ửng lên, đỏ hơn cả trái cà chua.

- Làm ... làm gì có chị ?

- Em còn giấu chị đến bao giờ? – Cô cười, nhẹ nhàng quay người đi – Nhanh nhanh đi, kéo đến lúc mất thì có muốn cũng không được.

Nó nhìn theo dáng cô, lòng tự nhủ không biết phải làm thế nào...

Nó bước ra ngoài, mạnh dạn tiến tới chỗ hân, nhưng sự can đảm đó chẳng tồn tại được bao lâu khi nhìn thấy khuôn mặt đang cười của hân, cười với một cô gái và tay hân đang đặt lên eo của cô ta.

Nó cười ngây ngốc, chắc nó điên rồi, người ta không thích nó đâu, người ta đơn giản chỉ quan tâm nó theo cách quan tâm của giám đốc với thư kí mà thôi.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi...

Thứ hai 4/4/2015

8:26

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ghen! Nụ Hôn Đầu

Nó bước tới phía hân, đôi mắt lạnh lùng quét qua khuôn mặt xinh đẹp của cô gái kia.

- Xin chào – Cô gái kia nhẹ giọng cười khi thấy có ai đó đang nhìn mình với ánh mắt như muốn “ăn tươi nuốt sống” cô.

- Chào – Nó lạnh giọng.

Hân quay sang nhìn nó, cười thật tươi.

- Bảo Trâm, đây là Nhi Nhi, bạn chí cốt lúc nhỏ của anh!

Hừ, bạn chí cốt cơ đấy.

- Biết rồi, về trước đây.

Nó quay người bước đi, hân nhanh chóng chạy theo nó, nắm lấy tay nó kéo ngược lại.

- Còn sớm mà, chơi một chút hằng về - Hân cười, đưa tay chỉnh lại tóc mai của nó.

Ở đằng xa có một đôi mắt hiện đầy ý cười chăm chú nhìn vào nó và hân.

- Tội mệt, anh ở lại mà chơi với bạn chí cốt của anh đi... Hừ

Nó giằng tay mình ra khỏi tay hân, đứng đĩnh bộ đi để lại cho hân một mối ngờ vực ...

- Sao rồi ? – Một giọng nói phụ nữ vang lên sau lưng hắn.
- Vui rồi đây – Hắn quay người lại cười gian xảo với người đối diện.

~oOo~

Đội bữa tiệc kết thúc hẳn, hắn mới về nhà, chắc hẳn “cô vợ” bé bỏng đang bực dọc chờ hắn ở nhà đây.

- Về rồi à? Sao không báo một tiếng đề tôi cho người ra đón – Bà Giang nhìn hắn.
- Không cần đâu ạ, cháu về từ lúc sáng!
- Thế sao bây giờ anh mới lết xác về nhà, đừng có nói với tôi là anh lại đi đồn với cô nào đấy – Bà Giang chau mày vẻ không hài lòng.
- Thôi con đâu dám, vợ con giết con mất – Hắn cười đầy ẩn ý rồi bước lên cầu thang.

Bà Giang nhìn theo bóng dáng của thằng cháu, lòng thầm hi vọng ai đó sẽ khiến hắn bỏ hẳn cái tính lẳng nhăng đi (bỏ lâu rồi bà ời).

Cốc cốc cốc

Hắn gõ nhẹ phòng (phòng của hắn nhé vì mấy phòng kia chật người thật rồi, chuyện là bà Giang muốn giúp hắn với nó chung một phòng để mà sớm có cháu bông nên đã thuê thêm mấy chục người giúp việc @@) không có tiếng trả lời, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào trong.

Một bóng dáng nhỏ nằm chềnh chệ - _ - ở trên giường, bộ đồ pijama hình doraemon nổi bật trong bóng tối.

Hắn nhón nhẹ chân đi chuyển thật nhẹ nhàng để tránh việc nó bị thức giấc.

Về phía nó, lúc này đang đọc truyện thì nghe tiếng gõ cửa, đoán chắc hắn đã về nên phóng luôn lên giường và nằm trên đó giả vờ ngủ.

Một lúc sau, thấy nệm lún xuống, nó thầm rủa “tên biến thái này không biết tính làm gì đây” nhưng vẫn nằm im không phản ứng gì.

Cánh tay của tên biến thái kia vòng qua eo nó, nó ngượng ngừng nhưng vẫn nằm im chịu đựng.

- Ngủ rồi à? – Hắn mấp máy môi thì thầm vào tai nó làm cho nó có cảm giác nhột nhột bên tai.
- Vợ anh ngủ ngon thế, không chờ anh về ngủ cùng à – Hắn mỉm cười gian xảo tiếp tục nói.
- Ai là ... là vợ anh chứ? – Nó áp úng mà không hề biết rằng kế hoạch giả ngủ đã bị hắn vạch trần rồi.
- Lê Hoàng Bảo Trâm là vợ anh - Hắn cười thầm, đưa tay lên nghịch tóc nó, tay còn lại xoa xoa bụng của nó.
- Tôi... tôi là vợ anh lúc nào?
- Em còn chối, lúc này thái độ đó của em chẳng phải là ghen sao?
- Ghen gì chứ, ai thèm ghen, vả lại tôi cũng chỉ là một thư ký, tôi không có tư cách ...
- Em đủ tư cách, không phải nói là em đã thừa tư cách từ lâu rồi, ngày đầu gặp em anh đã thầm nhủ lòng mình em là phu nhân của anh, nhất định phải là phu nhân của anh ... vào một ngày không xa – Nó chưa nói xong thì hắn đã nhảy vào miệng nó ngồi.

Nó trở mặt xoay người lại nhìn hắn, gì đây, có thể xem đây là một lời tỏ tình không? Hay cầu hôn?

Có phải hắn đang thổ lộ tình cảm với nó không.

- Bảo Trâm, nghe cho rõ đây, anh yêu em, yêu từ cái nhìn đầu tiên, em đồng ý làm bà xã tương lai của anh nghe – Hắn đổi giọng nghiêm túc.
- Tôi ...mm..

Nó định mở miệng nói gì thì bị hắn chặn lại bằng miệng của chính hắn, lưỡi hắn đùa giỡn, vồn vồn trong miệng nó khiến cho nó khó thở, hô hấp trở nên khó khăn.

Vài phút sau.

Hắn buông nó ra, đôi mắt đầy ý cười nhìn cô gái trước mắt đang cố gắng hít lấy hít để không khí.

- Cảm giác thế nào? – Hắn chống tay nhìn nó.

Nó áp úng, nói không nên lời, khuôn mặt đỏ như trái cà.

- Tôi ... Tôi ...

- Tôi sao! – Hấn nhú mày – Thử xưng “em” xem có chết không nào?

- Tôi ... em ... mm...

- Ngoan!

Hấn cười tí mắt kéo nó nằm xuống giường, ôm chặt nó vào lòng.

Nó nằm trong lòng hấn, cảm nhận hương thơm tỏa ra từ trên người hấn rồi chìm sâu vào giấc đẹp.

Đêm đó, nó ngủ thật ngon và có giấc mộng thật đẹp.

7:44

Thứ ba 4/5/2016

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Không Còn Gì Nữa Luôn Xếp Oì!

Ngày hôm sau

Nó đi pha cà phê cho hấn thì thấy có một chị đứng ở quầy thu ngân tám chuyện, máu “hám chuyện” nổi lên, nó quyết định dẹp bỏ cà phê sang một bên, nhào vô “buồn dưa lê” với mấy chị ý.

- Em chào chị Kiều, chị Hạnh – Nó cười lễ phép.

- Trâm đây à, nào lại đây ngồi nói chuyện chung với tụi chị cho vui – Chị Kiều thu ngân thân thiện quay qua nó.

- Vâng *chị không mời em cũng đến ạ* @@

- Hôm nay tan làm sớm em ạ, nghe nói là công ty tổ chức ăn liên hoan gì đấy – Chị Hạnh.

- Liên hoan ạ!

- Ủ, mấy năm trước không có đâu chỉ có mấy ngày lễ mới tổ chức thôi...

- Đúng đó, không hiểu sao sáng nay Tổng giám đốc đến chỗ tụi chị, miệng thì cười tươi rói rồi bảo với chị là thông báo với mọi người tổ chức ăn liên hoan – Chị Kiều tiếp.

- Chị chả biết nhân ngày gì cả, ngày lễ cũng không phải, sinh nhật của ông bà chủ tịch đã qua, sinh nhật cậu hai và cô út cũng chưa tới, hôm nay cũng không phải rằm @@ chị không hiểu, không hiểu.

- Chắc là nhân dịp đặc biệt gì đấy mà chỉ có Tổng giám đốc biết thôi – Chị Kiều mỉm cười gian xảo.

- Chắc vậy rồi, nhìn mặt tươi thế cơ mà!!!

Nó đứng im nãy giờ không tham gia vào câu chuyện, cứ đứng đực ra đó mà nghe rồi trong lòng bỗng cảm thấy cái gì đó rạo rức, có một chút vui vui.

- Thôi, em chợt nhớ ra em có việc bận rồi, mấy chị nói chuyện tiếp đi, em xin phép đi trước ạ.

Nói rồi nó pha vội hai cốc cà phê, miệng cười ngoác rộng đến mang tai, chạy nhanh lên phòng giám đốc.

- Này, nãy giờ em đã nói gì đâu – Chị Kiều và chị Hạnh nhìn theo bóng dáng của nó, haizz chắc nó không nghe đâu.

-----Phòng giám đốc -----

Nó đẩy nhẹ cửa, nhón nhẹ chân bước vào trong phòng để ai đó không nhìn thấy (hắn đang quay mặt về phía cửa sổ).

Hắn đứng ngoài này cười nhẹ: Cô gái bé nhỏ à! Em tưởng em là mèo sao?

Một vòng tay bé nhỏ nhẹ nhàng che đôi mắt hắn lại.

Hắn cười, gỡ đôi tay kia ra, nhanh chóng xoay người lại ôm lấy cô gái bé nhỏ phía sau.

- Cô bé, em đang gì thế hử?

- Cà phê nhé! – Nó cười tí mắt nhìn hắn.

Hắn cầm cốc cà phê, nó nói tiếp

- Lúc này em có nghe mấy chị kia bảo là Tổng giám đốc kẹt xỉ hôm nay lại tự nhiên trở nên phóng khoáng, tổ chức hẳn một bữa liên hoan hoành tá tràng khiến cho anh chị em trong công ty cảm kích không ngừng, chẳng hay chuyện đó có phải là em nghe nhầm không? – Đôi má nó ửng hồng, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của hắn.

Hắn chưa vội trả lời, để nó ngồi vào lòng mình, hít hà lấy hương thơm vương trên tóc nó.

- Vì hôm qua là một ngày đặc biệt với anh!

- Ngày đặc biệt...

- Đúng, cái ngày mà anh tưởng cô công chúa đáng yêu của anh sẽ rời xa anh nhưng ông trời lại có mắt, cuối cùng thì ông cũng cho anh và cô công chúa đó trở thành đôi uyên ương – Hắn nâng cằm nó lên, bây giờ khuôn mặt nó đã đỏ ửng – Và công chúa đáng yêu đó chính là em, Bảo Trâm.

~oOo~

Quán karaoke.

Tổng giám đốc kẹt xỉ của chúng ta đã bao hắn cả cái quán kara, thế này thì anh chị em chúng mình tha hồ mà quẩy, nhỉ?

Nhân viên trong công ty chia thành nhiều nhóm rồi vào từng phòng khác nhau và dĩ nhiên nó với hắn chung một phòng.

- E hèm, trước khi bắt đầu, chúng ta hãy vận động bằng một mini game khá thú vị mà tôi và bà xã vừa mới tìm thấy trên mạng vài hôm trước – Ông trưởng phòng già háng giọng.

- Hường ứng – Đồng thanh.

- Được rồi, bây giờ tôi sẽ nói cho mọi người nghe về thể lệ cuộc chơi, cuộc chơi như thế này, có một que socola dài như thế này *cầm que socola lên*, uhm ở đây có mười người năm nam năm nữ, thế là vừa đủ - Ông ngừng một chút, vỗ vỗ cái bụng bia như bụng bầu của mình @@ - Như mọi người thấy, que socola này có hai đầu, một nam một nữ mỗi người một đầu, cứ thế hai người cứ cắn cho đến khi nào que socola ngắn hết sức có thể thì ngừng lại, đội nào ngắn nhất thì sẽ thắng và được tặng ... à cái này đội tội nghĩ rồi một lát nói sau. (nói thêm chút, trong phòng có 11 người bao gồm có bác trưởng phòng nhé, vì bác này không chơi nên bác chỉ đếm có 10 người)

Mấy chị em trong phòng vừa nghe xong thì đỏ mặt xấu hổ vì trong số mấy anh kia, chẳng có anh nào là người yêu của mấy chị này cả, nhờ mà có môi chạm môi thì ngại chết.

Lúc đầu mấy chị em đã ngại ngần từ chối nhưng bác trưởng phòng đã cười ha hả bảo rằng chơi chủ yếu là vui, nếu có chuyện gì xảy ra thì cũng chẳng sao, dù gì mọi người ở đây cũng là đồng nghiệp với nhau. Sau một hồi nín kéo cuối cùng mấy chị em cũng đồng ý (nó là im lặng từ đầu đến giờ nha)

- Bốc thăm chia cặp – Bác trưởng phòng xòe tay ra, trong bàn tay to lớn kia là những tờ giấy nhỏ được gấp gọn gàng.

Mọi người lần lượt bốc thăm, ai có số trùng nhau thì hai người đó là một cặp.

Kết quả: nó với hắn chung một cặp -_-.

Với quyền lực giám đốc của hắn, nó và hắn được chơi cuối cùng, nó đứng ngoài cổ vũ cho mấy chị tư dung cho mấy anh ăn đậu hũ miễn phí cũng ... haizz.

- Chị Hạnh!

Nó nhìn chị, ôi mém nữa là chạm luôn rồi.

- Wow – Bác trưởng phòng cầm que socola của chị Hạnh lên, que socola chỉ còn có một chút xíu xíu, quả này chị thắng chắc.

- Xong trận thôi – Hấn kéo nó.

Sau khi tiếng “bắt đầu” vang lên, nó nhẹ nhàng cắn từng miếng nhỏ của que socola, trong khi hấn đang cắn hết sức nhiệt tình chẳng bao lâu mặt hai người chỉ còn 2mm là đụng vào nhau.

Và...

Hấn không ngừng lại, nuốt luôn que socola, lưỡi hấn nghịch ngợm tách răng của nó ra tiến sâu vào trong, khuấy đảo nhiệt tình.

Mọi người ở bên ngoài nhìn hấn một cách kinh ngạc.

- Hai người ... – Chị Hạnh lấp bắp, không nói nên lời.

Hấn ngừng hôn, liếm lấy môi nó rồi cười. Sau khi phát giác được mọi người xung quanh đang nhìn mình, mặt nó mới đỏ lựng lên.

- Anh ... kì quá – Nó nhéo hấn, nói nhỏ chỉ đủ để hấn và nó nghe.

Sau một hồi thức tỉnh, bác trưởng phòng mới la lên.

- Chắc, không còn gì luôn xếp ơi, em thật báỉ phục xếp – Mặc dù lớn tuổi hơn nhưng bác vẫn luôn xưng “em” với hấn.

- Nào dám nào dám – Hấn cười, hai tay chấp vào nhau.

- Hai người là ... – Chị Hạnh cười đầy ảỉ ý.

- Chúng tôi là người yêu của nhau, đang trong thời gian tìm hiểu nhau và có thể cô ấy sẽ là vợ của tôi vào một ngày không xa – Hấn vòng tay qua vai nó kéo sát về phía mình, miệng cười tươi đồng dạng tuyên bố.

Cô ấy là của tôi!

11:34

Thứ hai 11/4/2016

*****

Xin chào mọi người, sau khi đọc sau 37 chương truyện của mình, mọi người có thắc mắc gì không??? Nếu có thì hỏi nhiệt tình vô nha, các bạn cứ comment bên dưới, nếu có thể mình sẽ trả lời hết. THỂ NHỚ :*

Oáp, giờ ta đi ngủ đây...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trùng Phùng

Ting Ting

Tiếng chuông cửa vang lên liên hồi, nó đang uống ngụm nước trong bếp, ngáp ngắn ngáp dài chạy ra mở cửa.

- Chị ? – Nó ngạc nhiên, Bảo Bảo đang đứng trước mặt nó, cô cũng ngạc nhiên không kém nhưng sau đó lại cười thâm trong bụng.

- Bảo Trâm, he he em tính làm “vợ tương lai” của người ta rồi à, ở chung nhà cơ đấy!

- Làm gì có chị, chỉ là vì công việc thôi – Nó đỏ mặt.

- Thôi tôi biết tổng ý cô rồi, cô nương ạ - Bảo Bảo đưa tay ra véo lấy hai má nó.

- Được rồi đó em, sắp làm mẹ rồi mà lỳ quá à! – Bob từ đâu xuất hiện, lấy tay xoa lấy xoa để bụng của Bảo Bảo.

- Chị ... – Nó thốt lên đầy ngạc nhiên, hết nhìn Bob rồi nhìn xuống bụng cô chị.

- Làm gì có, em đừng nghe mấy lời nói xằng của ông này – Bảo Bảo đánh mạnh vào tay của Bob đang để trên bụng mình rồi hất tay anh ra, đôi má khề ửng hồng.

- Thì tương lai em cũng phải cho anh một đứa con chứ - Bob làm mặt phụng phịu, hai tay vòng qua eo Bảo Bảo, dựa cằm vào vai cô. Hơi thở đều đặn của anh phả vào cổ làm cho cô có cảm giác nhột.

- Ông có buông ra không thì bảo, nhột chết được – Bảo Bảo vùng vẫy rồi chạy vào nhà.

- Vờ, chờ anh – Bob chạy theo sau.

Nó bật cười, đóng cổng lại, hai người này yêu nhau lâu rồi mà cứ như con nít.

- Thiên đâu? – Bảo Bảo ngó quanh nhà, từ lúc vào đâu cô chả thấy hấn đâu cả.

- Anh ấy nằm bẹp dí ở trên phòng rồi chị.

- Chắc, sao em “hành” nó vậy.

Bảo Bảo bĩu môi, khi nó hiểu ra hàm ý của câu nói cũng là lúc mặt đỏ ửng lên.

Chị nó chỉ giỏi nghĩ tầm bậy thôi, hôm qua ăn liên hoan bị bác trưởng phòng nhồi “rượu” quá nên mới say bẹp dí hại nó phải chạt vật lăm mới mang được hấn về nhà, đã vậy người hấn toàn mùi rượu khiến nó cả đêm không ngủ nên hôm nay mới dậy sớm vậy đây.

- O sao hai người ở đây – Hấn bước xuống nhà thì thấy có hai vị khách “đáng quý” đang ngồi chễm chệ trên bộ salong đắt tiền của hấn.

Hấn vò đầu, ngáp ngắn ngáp dài.

- Tới đây thăm “em rể tương lai” – Bảo Bảo cười ghẹo hấn.

- Vâng, em chào chị dâu – Hấn sượng ròn, cúi đầu lễ phép chào cô.

- Miễn lễ - Bảo Bảo gác chân, phẩy tay.

Reng Reng Reng

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ thì có tiếng chuông điện thoại reo.

... Là của hấn ...

- Alo

- ...

- Được, ra ngay – Nói xong hấn chạy lên lầu.

Vài phút sau hấn xuất hiện dưới nhà với bộ trang phục chỉnh tề.

- Em đi không?

- Không anh đi đi – Nó lắc đầu mặc dù vẫn chưa biết là hấn sẽ đi đâu.

Nó đi ra tiễn hấn rồi quay lại vào trong nhà.

- Hai người ở lại dùng cơm chứ?

- Đương nhiên rồi – Đồng thanh.

*****Một tiếng hai mươi phút sau *****

Tại một căn biệt thự nào đó, có một người đàn ông đang ngồi chễm chệ trên cái ghế salong, một tay cầm remote chuyển kênh liên tục, tay kia với lấy bị snack bên cạnh bỏ vào mồm. Trong bếp, có hai người phụ nữ đang đang chuẩn bị thức ăn cho người đàn ông của họ.

- Chị nấu giỏi thật đấy – Nó trầm trồ vỗ tay.

- Chuyện nhỏ, mấy cái này chị làm từ lúc bé – Bảo Bảo nở mũi vì được khen.

Cạch

Ba người hai trai một gái xuất hiện ở cổng nhà.

Người con gái có khuôn mặt baby mặc dù đã bị cái kính bản to che gần hết nửa mặt, cô mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, đôi giày cao gót màu đỏ tươi làm nổi bật lên làn da trắng mịn của cô, tóc xoắn nhẹ nhuộm ombre đầy tao nhã, đậm chất tiểu thư.

Chàng trai đứng bên cạnh có vẻ nhỉnh và chững chạc hơn một chút, người cao ráo, đôi kính đen che mắt đôi mắt đẹp, da mặt ong, anh mặc một chiếc áo thun trắng và chiếc quần jean đen được mài rách vài chỗ trông rất chất.

- Đi thôi, hai đứa định đứng đây làm người mẫu à – Hấn thấy hai đứa em mình cứ đứng “tạo dáng” ngoài cổng mà chưa chịu vào nhà thì giờ giọng mỉa mai.

- Vào đây – Hai đứa đồng thanh, nhanh chân bước đi theo sau ông anh cả.

- Giới thiệu với cậu đây là em mình Lâm Hàn Khương và Lâm Đỗ Mai Ngọc.

- Ô hân hạnh – Bob nháy mắt rồi chìa tay ra.

Hai người kia vui vẻ “miễn cưỡng” bắt tay Bob – bàn tay dính đầy vụn của snack.

- Ôi, cháu tôi – Bà Giang ở đâu chạy ra ôm chầm lấy hai đứa cháu lâu ngày không được gặp, haizz tại nó bây giờ đã lớn hết rồi không còn bé nữa, tự nhiên bà lại thêm cái cảm giác mấy đứa chạy lại nũng nịu với bà mua cho quà vật.

Bảo Bảo và nó thấy đằng trước náo nhiệt cũng vội vàng dẹp công việc bếp núc qua một bên, chạy lên phía trước xem có chuyện náo nhiệt gì.

Hấn cũng vui vẻ giới thiệu hai đứa em ít ai biết này cho Bảo Bảo và nó.

- Chị dâu, vợ đây là Khương và Ngọc – em anh – Quay sang hai đứa kia – Hai đứa đây là chị dâu Bảo Bảo và vợ của anh Bảo Trâm, hai đứa chào hỏi đi.

- Em chào chị Bảo Bảo – Hai đứa cúi đầu lễ phép.

- Em chào chị Bảo ... ơ ơ

Hai đứa ngạc nhiên nhìn nó, còn nó thì lo lắng nhìn hai đứa kia.

- Nick, Nel hai đứa là em của Hấn Thiên sao ???

7:31

Thứ bảy 16/4/2016

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

- Tổng ... ưm – Ngọc mở miệng định gì đó nhưng đã bị nó ngăn lại.

Nó quay lại cười với hấn rồi nhìn hai đứa kia cảnh cáo.

- Em quen hai đứa này à! – Hấn nghi hoặc nhìn thái độ kì lạ của nó.

- Dạ dạ, em và hai đứa gặp nhau ở bên Mỹ - Nó lúng túng – À mà anh xuống bếp dọn đồ ăn ra đi, để em dẫn hai đứa lên phòng, chắc tại nó đi đường xa về mệt rồi.

Hấn thấy nó như vậy mới nghi hoặc trong lòng cũng vội bót một nửa, quay lưng bước theo Bảo Bảo vào bếp, Bob thấy vợ đi rồi cũng chạy đi theo.

Nó đứng ngoài này trông thấy bóng dáng ba người đi khuất rồi mới dám thở phào, lấy tay vuốt vuốt ngực.

-Chị ... sao vậy – Khương lúc bấy giờ mới lên tiếng, nãy giờ cậu chỉ đứng ngoài khoanh tay quan sát hành động kỳ lạ của bà chị.

- Suyt, hai đứa lên đây!

Nó khẽ suyt rồi ngoắt hai đứa đi theo mình, hai đứa kia nhìn nhau rồi cũng bước đi theo sau nó.

*****

- Hà ... Chị là trợ lý của anh hai em hả - Khương và Ngọc kinh ngạc nhìn nó.

- Ủm – Nó ngồi xuống ghế, day day hai thái dương – Ba chị kêu làm trợ lý cho anh ấy để phát triển công ty.

- Có khi nào chị là gián điệp không – Ngọc ngây ngô.

- Con bé này, chỉ giỏi nói bậy – Khương trừng mắt nhìn Ngọc – Nhưng anh ấy có biết chị là giám đốc công ty đối tác không?

- Không biết chỉ có chủ tịch là ba tụi em và một vài thành phần quan trọng trong công ty mới biết được chuyện này thôi.

- Em thấy cũng lạ, chị là giám đốc mà lại điều chị đi làm trợ lý của người khác, có phải ba chị quá khinh thường tài năng của chị không – Ngọc phân vân, xoa cằm phán xét.

- Lúc đó chị cũng nghĩ vậy, nhưng chị chợt nhận ra công việc của một quản lý không hề nhẹ nhàng như chị tưởng, làm việc đồ mệt mỏi lắm..

Cạch

Tiếng mở cửa vang lên, nó giật mình nhìn ra phía cửa, bà Giang đang nhìn tụi nó cười một cách hiền hậu.

- Bà – Ngọc chạy tới ôm bà Giang, nó hơi nhủn mảy, hành động của cô chủ với người làm như vậy chả phải quá thân mật sao.

- Nội – Khương gật đầu chào bà nội mình.

Nó sau khi nghe thấy một chữ nội vang lên từ miệng của Khương thì có không chút ít kinh ngạc, không kiềm được mà thốt lên.

- Bà nội sao? – Nó trừng mắt nhìn Khương, có lẽ đang shock tột độ, ai lại để bà nội làm người làm như vậy chứ.

- Đúng vậy, đây là bà nội của tụi em, chị chưa biết sao – Ngọc giới thiệu, đôi mắt lộ rõ ý cười khi nói về bà nội.

- Bà ... Bà ... nội – Nó vẫn lắp bắp, có vẻ là shock rất nặng rồi.

- Nãy giờ bà nghe tụi con nói hết rồi ă? – Ngọc nũng nịu ôm lấy cánh tay bà.

- Ủ, ...

- Bà giữ bí mật giùm tụi cháu với ă, ba con không để anh hai biết chắc cũng là có lý do đấy...

- Con không cần nói, ta đã biết cô gái này trước đây rồi.

- Dạ - Nó ngây ngô, nó đã từng gặp bà sao, sao nó không nhớ gì hết vậy nhi.

- Lúc trước ba tụi con có nói với bà về việc này, còn lấy hình cô gái này ra cho bà xem nữa – Bà Giang cười nhẹ - Xem ra cô gái này rất đặc biệt, anh hai tụi con thay đổi rất nhiều.

Nó nghe bà Giang nói vậy, ngượng ngùng đỏ mặt, được khen mà ... sượng thế chứ nị.

- Thôi chuyện này tạm gác qua đi, mà hai đứa có quen cô gái này từ trước sao? – Ngọc đỡ bà Giang ngồi xuống ghế cho bà đỡ mỏi.

- Tụi con làm thực tập ở công ty bên Mỹ của chị ấy, tụi con được chị ấy giúp đỡ rất nhiều, tay nghề cũng tăng cao lên hẳn – Khương cười tươi khoe thành tích – Con đã có tám mươi sản phẩm được sản xuất và bán với giá rất cao rồi đấy ă, nhưng chẳng hiểu sao bà cô này vẫn để cháu làm thực tập viên, cháu thật đau lòng quá đi bà ơi, hic xin bà lấy lại công bằng cho cháu.

- Cả cháu nữa bà ơi, hu hu hu!

Rồi một màn mưa bắt đầu tuôn rơi, hai đứa khóc lã chã, diễn sâu đến phát hờn, nó chỉ giận không thể đứng dậy mà đá bay hai đứa này đi thôi.

8:12

Thứ tư,21/4/2016

Chương 40

Mọi người tụ tập lại ăn cơm, tranh giành gấp thức ăn cho nhau, tiếng cười giòn tan vang khắp cả căn phòng bếp.

Đây chính là một bữa cơm gia đình sao???

Thật ấm áp ...

- Chị, cho em mượn điện thoại một chút – Khương nhìn nó.

- Chi vậy???

- Em thích cái bản nhạc chờ của chị lắm ạ - Khương cười hi hi.

- Thằng này – Nó nhú mày, nghi hoặc đưa điện thoại cho Khương.

Khương cười tươi, hí hửng đón nhận lấy cái điện thoại từ tay nó, chẳng là cậu rất thích bản nhạc chờ của nó, nghe lần đầu đã có ấn tượng rồi.

Điện thoại nó không có mặt khóa nên cậu có thể dễ dàng mở màn hình...

Nhưng rồi thái độ hí hửng của cậu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là ánh mắt hoảng hốt có chút vui mừng.

- Chị ... đây là – Khương dơ điện thoại ra phía trước.

Nó đang coi tivi, ngồi ở ghế salon đối diện Khương, nó nhưn người ánh mắt lia về phía màn hình điện thoại.

- Bạn chị, có gì không? - Ảnh nền điện thoại là nó và Trang đang đứng cạnh nhau trong vườn nhà Trang vừa mới được chụp gần đây.

Ai đó ngồi bên cạnh nó khẽ chột dạ, ghé sát miệng vào tai nó.

- Sao không để hình anh – Thái độ gì đây, ghen tuông à - _ -

***** Vài ngày sau *****

- Khang đủ rồi – Trang nhếch mép, cười nhạo người con trai đang trần truồng ở trên giường cùng với một cô gái khác – Người con trai mà cô đã chịu đựng suốt 5 năm qua.

- Trang – Khang bật dậy, thái độ này ... là lần đầu tiên anh thấy kể từ khi quen biết cô.

- Anh định lừa em đến bao giờ hả Khang ???

- Anh lừa em chuyện gì – Khang nói, anh có cảm giác nghèn nghẹn ở trong cổ.

- Chuyện anh cứu em

- Cứu ...

----- 5 năm trước bên bờ sông -----

Hai cô gái nhỏ nhắn đứng cạnh bờ sông, một cô gái dáng cao ráo mái tóc ngắn ngang vai, đôi kính nobita làm cho cô rất dễ thương. Cô gái đứng bên cạnh nhan sắc không hề thua kém, cô có vóc dáng tựa tựa như nàng kia, mái tóc dài óng ả, đậm nét truyền thống của con gái Việt Nam.

- Ngọc hẹn mình ra đây có chuyện gì không – Cô gái tóc dài lên tiếng.

- Mình chỉ có chút chuyện muốn nói với Trang thôi !!!

Trang mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt Ngọc, nếu Ngọc không đeo kính ắt hẳn điểm nổi bật nhất của cô ấy sẽ là đôi mắt.

- Có chuyện gì Ngọc cứ nói đi, đừng ngại với mình, bạn bè mấy năm trời rồi – Trang xem Ngọc như bạn thân, cô và Ngọc đã học chung 4 năm, cùng đi

chơi cùng đi học, làm việc gì cũng cùng nhau, cứ tưởng chừng cô đã tìm ra được một người bạn thân sau nó nhưng không ngờ ...

- Minh thích anh Minh, rất thích – Nụ cười trên môi cô vụt tắt khi nghe Ngọc nói xong.

Thích anh Minh sao???

Anh Minh là đàn anh lớp trên, đẹp trai học giỏi, hát hay, văn võ song toàn, ... nói chung là đa tài. Cô quen anh lúc học phụ đạo môn Anh, thấy cô chật vật với đồng bài tập thầy giao nên anh giúp luôn ... vậy là quen.

Được một thời gian thì cô nảy sinh tình cảm với anh, không có tình cảm sao được, anh giúp cô làm bài tập, bày cô học mấy chiêu võ phòng thân, rồi còn dẫn cô về nhà nữa, ... lửa gần rơm lâu ngày cũng bén... Nhưng cô nghĩ anh đối với cô chỉ là một đứa em gái, không hơn ... không kém.

Hôm nay, nghe Ngọc nói ra mấy lời này cô rất buồn nhưng vẫn cố cười vui, nếu cô với anh không thành, thì cô sẽ tác thành cho anh với Ngọc, lúc đó trong lòng cô sẽ cảm thấy thoải mái hơn vì đó là hai trong những người cô yêu thương nhất.

- Vậy sao – Cô chỉ cười nhẹ, ánh mắt nhìn xa xăm phía bên kia bờ sông, hoàng hôn rồi sao, ánh chiều tà thật đẹp.

- Ủ, thế nên tao mới yêu cầu mày tránh xa anh ấy ra – Ngọc bỗng nhiên đứng dậy, mắt đỏ ngầu, miệng phun ra mấy câu tởm tệ, giật tóc cô lúi ngুরুc ra phía sau.

- Á ... chuyện gì ??? – Cô đau đốn nhúu mày nhìn Ngọc, không ngờ con người nhỏ này phức tạp tới vậy, bề ngoài thì trông hiền thực đoan trang nhưng bên trong lại độc ác, thủ đoạn khôn lường – Minh không có ý gì với anh ấy hết!

Cô nói, giọng chắc nịch, nước mắt rơi là chảy.

- Không có ... Huh .. không có mà suốt ngày cặp kè với anh ấy sao – Ngọc sử dụng lực mạnh hơn, nắm tóc cô kéo hẳn về phía sau.

Da đầu cô đau nhức, dường như không cảm nhận được gì nữa thì ...

Ừm..

Người cô nhẹ bẫng, không khí xung quanh ít dần, nước tràn vào khắp miệng và tai cô...

Cô không biết bơi ... làm ơn có ai cứu ...

Cho đến khi cô không còn cảm nhận được gì nữa, cô thôi vùng vẫy, hơi thở nhẹ dần, nhắm chặt mắt lại, hòa mình tự do vào làn nước, chìm dần xuống đáy hồ.

- Đáng đời, cho chết con hồ ly tinh nhà mày – Ngọc tuy hơi chạnh lòng và lo lắng, nhưng tình yêu của cô đối với anh chàng kia quá lớn khiến cô mù mờ, không biết đâu là đúng, đâu là sai, cô quay lưng bỏ đi, bỏ lại một người đã làm cô cười nhiều nhất cuộc đời này.

----- Bệnh viện -----

- Cô tỉnh rồi, cô cảm thấy khỏe hơn chưa – Cô y tá mang đồng phục màu hồng, chỉnh lại ống chuyền rồi hiền hậu nhìn Trang.

Sắc mặt Trang nhợt nhạt, phát giác ra là mình đang ở trong bệnh viện liền lẩm bẩm: Tôi chưa chết sao...

- Ai đã đưa tôi đến đây vậy ?? – Trang quay sang hỏi cô y tá đang định dọn đi.

- Một anh chàng chừng 17, 18 tuổi. Dáng người cao to và rất điển trai, anh ấy đã trả tiền viện phí cho cô rồi,... thật tốt bụng.

...

Anh chàng đó – là Khương, đúng là Khương đã trả viện phí cho cô, nhưng người cứu cô và đem cô vào bệnh viện hoàn toàn không phải Khương.

8:47

Thứ hai 25/4/2016

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

- Trang ... - Khang chạy theo nắm lấy tay Trang, trên người vẫn ...

- Buông tôi ra – Trang uất ức, khóc mắt đỏ hoe – Đừng chạm vào người tôi dơ bẩn!!!

Rồi cô chạy đi.

- Yêu nhau sao chỉ thấy dẫy vò nhau – Nó từ đâu xuất hiện, thân nhiên buông một câu khiến ai đó tim đau nhói.

- Ở ờ đúng đó – Hấn nhảy ra rồi đôi mắt đi chuyển xuống dưới, nhìn vào “cậu nhỏ” của Khang – Của cậu to phết nhỉ ???

AAAAAAAAAAAA

Tiếng thét kinh dị vang lên - _ -

- Tha cho anh! Tha cho anh hu hu đau đau ...

- Đi về - Nó kéo tai hấn đi.

- Được rồi, thả anh ra ... – Nó thả tai hấn ra rồi đi chậm chậm về ngoài cửa – Phù ... à mà em có nhìn của cậu ta không đấy!!!!

- Biến thái ــــــــــــــــــــــــ

Và một loạt tiếng thét kinh dị vang lên ...

~o0o~

- Trâm! Theo anh! Anh muốn cho em xem cái này – Hấn nhìn nó, ánh mắt ảm áp lạ thường.

- Vâng.

Rồi hấn dẫn nó lên tầng áp mái, nơi mà lâu rồi hấn không dám đến.

Cạch.

Cửa tầng áp mái mở ra, bụi bẩn vương khắp nơi vì lâu rồi không có ai dọn dẹp nơi này.

Hấn cúi người nắm chặt lấy tay nó kéo lên, nó nhìn xung quanh thăm nghĩ nơi này chắc đã lâu không ai đến, xung quanh đều phủ đầy bụi bẩn.

- Đây là ... ???

- Đi! Anh cho em xem thứ này – Hấn trầm giọng, khuôn mặt thay đổi hấn, trong giọng nói có gì đó thoáng buồn buồn.

- Vâng.

Hấn dẫn nó đến một góc của tầng được phủ bằng một tấm lụa to màu trắng.

Hấn kéo tấm lụa vút sang một bên, do quá mạnh tay nên bụi cũng theo đó mà vương lung tung trong không khí.

- Khụ Khụ - Nó che miệng ho lấy ho để, không gian trên đây giờ tràn ngập bụi.

Bỗng phía dưới tấm lụa phát sáng lên, những thứ cần thấy xuất hiện trước mặt nó.

- Wow – Nó không kìm nén được thốt lên – Đây là ... của anh .

Hấn cười nhẹ, cứ nghĩ là nó không thích cái này nhưng có lẽ đã không như mong đợi.

- Không, tất cả là của mẹ anh!!!

Nó cười nhìn hấn, mắt hấn đã rung rung, nó biết điều thôi hỏi, đưa tay vuốt ve những bức tranh trước mặt.

- Mẹ của anh vẽ rất đẹp, những bức tranh của bà rất có hồn, khi đứng trước những bức tranh này em cứ nghĩ là đang đứng trong chính nó.

Hấn không đáp, tiến một bước nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nó.

Sau một hồi lâu, hấn mới kéo nó ngồi xuống, kéo đầu nó tựa lên vai mình rồi kể chuyện cho nó nghe.

- Mẹ anh mất năm anh 3 tuổi, lúc đó anh chưa hiểu chuyện chỉ thấy những người bị khẩu trang, toàn thân đều màu trắng mang mẹ anh đi, tiếng còi thì inh ỏi khắp nơi, anh đã khóc rất nhiều vì không tìm thấy mẹ, cho đến khi ba an ủi và bảo mẹ sẽ về sớm thôi anh mới an lòng chịu đi nghỉ. Thế là ngày nào anh cũng đợi, đợi chờ mãi mòn nhưng mẹ vẫn không về. Một năm sau, ba anh dẫn anh đến thăm mộ mẹ, lúc đó anh mới biết là mẹ đi rồi, vĩnh viễn không bao giờ có thể trở về được.

Nó im lặng nghe hần kể, trong lòng cũng đau đứt ruột, không ngờ hần lại thiếu thốn tình cảm của mẹ từ khi còn nhỏ như vậy.

- Bà là tất cả đối với anh, còn bây giờ em là tất cả với anh, thế nên đừng rời bỏ anh đi như bà ấy, có được không??? – Hần nhìn nó, ánh mắt hiện lên vẻ chân thành.

- Được!

- Mẹ anh rất đẹp, mặc dù anh không nhớ rõ khuôn mặt của bà ấy nhưng đầu đó trong trí óc, anh nghĩ bà ấy rất đẹp, rất đẹp... mới có thể không chế được người khó chịu như ba của anh...

- Hmm ba anh đâu có khó chịu, ông ấy rất dễ tính kia mà

- Em biết ba anh – Hần có vẻ ngạc nhiên, vì trước giờ ba hần rất ít lộ diện, hần nghĩ việc chọn trợ lý cho hần cũng do cô thư ký của ông ra mặt.

- Ờ thì ... em gặp ông ấy vào ngày phỏng vấn xin việc...

- Lại nhì, trước giờ ông ấy không tham gia vào mấy việc tầm thường vậy đâu!

- ... Mà thôi, chúng ta đi ăn thôi, em đói rồi hi hi.

- Ừ đi – Thấy nó đói, hần may mắn không chút nghi ngờ dẫn bảo bối của mình đi ăn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

- Hợp đồng bên đó như thế nào rồi ???

- Không ổn, đối tác có vẻ vẫn chưa muốn kí kết hợp đồng với chúng ta.

- Có cần ra mặt không?

- Tổng giám đốc yên tâm, mọi chuyện bên này cứ để tôi lo, cô chỉ cần giải quyết công việc bên đó là được rồi – Người đàn ông bên kia âm giọng trầm lặng – Nhớ đừng làm việc quá sức!

- Tôi biết – Nó thở nhẹ - Cảm ơn Jonh.

Nó gác máy, ngồi thần thờ xoay người trên cái ghế. Chi nhánh bên Mỹ dạo nào làm ăn hơi sa sút, số hợp đồng giảm hẳn, có một vài công ty đã chủ động rút vốn đầu tư mà không hề nói nguyên do tại sao. Thời gian này lại là một quãng thời gian rất đau đầu, có lẽ nó nên sắp xếp công việc ở đây để về bên đó giải quyết công việc, ... nhưng mà...

Nó nhìn sang hần đang chăm chú vào những mẫu thiết kế được đặt lộn xộn ở trên bàn.

Hần – Chính là lý do duy nhất mà nó không muốn rời đi.

Cốc cốc

- Em có thói quen gõ cửa khi vào phòng anh khi nào vậy – (ờ chuyện là ông chủ tịch mới cho gắn thêm một cái cửa kính ngăn cách chỗ làm việc của thư kí và giám đốc ra ấy mờ) Hần không ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú vào đồ thiết kế trước mắt.

Sau khi nghe tiếng giày cao gót của nó ngừng hẳn, hần mới cầm một bản thiết kế rồi dơ lên trước mặt nó.

- Em thấy mẫu này như thế nào?

Nó nhíu mày, đón nhận lấy bản thiết kế.

- Phong cách thiết kế khá ổn, cần chỉnh lại sợi dây kết nối này, nó quá to ...
- Được – Hấn cười, sau đó lại cắm cúi làm việc.
- Em có chuyện muốn nói.
- Chuyện gì? – Hấn ngẩng đầu lên, không quan tâm tới mấy mẫu thiết kế nữa, hoàn toàn tập trung vào những điều nó định nói.
- Ồ... mm... à trưa nay anh muốn ra ngoài ăn hay ăn trong công ty – Nó nhìn vào đôi mắt của hấn, không dám nói ra dự định sẽ đi Mỹ.
- Ăn trong đi, hôm nay có nhiều việc cần giải quyết lắm!
- Vâng – Nó quay người, đi pha cho hấn cốc cà phê.

Trong lòng hơi bứt rứt, thôi thì cứ để cho Jonah giải quyết chuyện bên đó là được rồi.

~o0o~

- Há miệng ra nào – Hấn với nó vừa bước xuống canteen đã bị một không gian màu hương đập thẳng vào mắt.
- Mắm, đồ ăn ở đây ngon anh nhỉ ???
- Đúng vậy, chúng ta nên vào đây ăn thường xuyên hơn.
- E hèm, tôi cứ tưởng chỗ này chỉ dành cho nhân viên. – Hấn háng giọng rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh Khương.
- Ủa ủa, hai người đi lạc vào đây hửm – Nó cũng hòa theo trêu chọc làm cho cặp đôi này đỏ mặt.
- Thì có người thân làm trong công ty cũng vào ăn được he he – Trang lém lỉnh đối phó.
- Ái chà, người thân cơ đấy, chẹp giới trẻ bây giờ thật là! – Hấn khoanh chân rồi bủi môi, tạo ra một kiểu ngồi lịch thiệp.

Thế là mặt hai người kia lại đỏ lựng lên, nó và hấn thôi chọc hai người đó nữa, tập trung vào phần ăn của mình.

~oOo~

Reng reng reng

- Alo – Nó mắt nhắm mắt mở, với tay lấy cái điện thoại ở đầu giường, giọng nói thân quen văng vẳng bên tai – Bảo Bảo, có chuyện gì không chị.
- “Dậy đi, hôm nay chúng ta đi dã ngoại!”
- Dã ngoại sao?
- “Đúng! Dã ngoại ở trong rừng “
- Được, em chuẩn bị ngay đây.
- “Nhớ gọi anh yêu của em nữa “
- Chị này !!!
- Hìhì

Nó cúp máy, nhìn lên trần nhà rồi khăn trường lấy đồ vào nhà vệ sinh.

Cạch

- Thiên – Nó bước vào, hấn vẫn còn đang ngủ.

Nó cúi sát để nhìn rõ khuôn mặt của hấn, khi ngủ sao lại đáng yêu thế kia chứ!

Lông mi dài, chân mày rậm, đôi môi đỏ, da thì trắng,... ôi perfect. Người này đã làm cho nó say đắm đây mà. Mài ngẫm, nó không hề để ý rằng hấn đã mở mắt ra từ lúc nào.

- Cũng biết ngấm anh cơ đấy! – Hấn nhắm mắt vẻ thỏa mãn.

- Làm ... làm gì có – Nó ngượng ngùng sau đó đánh lạc hướng – À, chị Bảo Bảo rùi hôm nay đi dã ngoại.

- Đi dã ngoại?

- Vâng, dã ngoại ở trên rừng!

Nói tới đây, mắt ai đó lóe sáng lên.

*****

Xin chào, ta đã thi xong, thời gian rảnh rất nhiều nhưng không may mắn là ý tưởng đã cạn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đi Chơi (1)

Anh à! Xong chưa vậy – Từ trước tới giờ chỉ nghe người ta nói là con gái là chúa lề mề, chuyên xài giờ cao su nhưng tình hình thời thế hiện đại hình như ngược lại rồi.

- Xuống đây xuống đây.

- Anh nói câu này chục lần rồi, hừ! – Nó bĩu môi, chỉ là đi dã ngoại, có cần phải sửa sang chuẩn bị kĩ lưỡng như vậy không.

Hắn chạy xuống lầu, hôm nay đi chơi nên không diện vest trông cool hần ra, hần mặc một cái áo thun đen form rộng, chiếc quần jean dài màu đen, nhìn đơn giản mà ngẫu cục.

Còn hần mới bước xuống lầu đã bị đơ, nhìn nó chằm chằm, nước dãi chảy như muốn thành sông.

Hôm nay nó diện một chiếc nón vành màu nâu, mái tóc hạt dẻ được uốn nhẹ phần đuôi tạo kiểu vintage cổ điển, chiếc váy màu thiên thanh ôm nhẹ phần eo để lộ ra vòng eo con kiến, đôi giày cao gót màu hồng. Trông nó thật dịu dàng, nữ tính đến con gái còn động lòng hướng chỉ là con trai.

- Đi thôi – Nó kéo cái valise đi trước.

- Đi... đi

Nó và hần lên xe đi đến nhà Bảo Bảo và Bob, không khí trong xe im lặng, cảm thấy không thoải mái nên nó bắt chuyện trước.

- Đi dã ngoại mang theo nhiều đồ mà địa điểm lại ở trong rừng, em nghĩ nên gọi đây là cắm trại còn hơn.

- Chắc tại thằng Bob bảo đấy, chắc hần em biết nó còn chưa thông thạo tiếng Việt đâu.

- À, bản hợp đồng bên Ý, thuận lợi chứ

- Uhm, họ khá thích những mẫu thiết kế bên mình, có thể sẽ hợp tác lâu dài.

- Vậy tốt rồi ... à nhắc mới nhớ, hôm trước bên bộ phận kĩ thuật mới gửi lên cho chúng ta vài mẫu mới, em có mang theo đây anh có muốn xem ngay không? – Nó nhẹ nhàng hỏi, đúng là Bảo Trâm có khác luôn chu đáo và kĩ lưỡng trong công việc.

- Cứ để đó, anh sẽ xem sao, chẳng phải chúng ta đang đi chơi sao, nên dẹp công việc sang một bên đi.

- Vâng.

“...”

Đúng là chuyện liên quan tới công việc thì nó và hần nói mãi không dứt.

Hai người cuối cùng cũng đến nhà Bob và Bảo Bảo, nhưng lại phải chịu đựng ngồi không chờ hai vợ chồng nhà này nhúng một tiếng đồng hồ. Vậy mà cứ gọi điện hỏi người ta đi sớm cho được, hừ.

~oOo~

- Tận khu C, chị nói chỉ đi dã ngoại thôi mà, có cần phải mang nhiều đồ với đi xa vậy không? – Nó nhướn mày.

- Ahihi, nói thật thì chị tính đi cắm trại, ở đó khoảng 2,3 ngày mới về. Vì sợ tui em không đồng ý nên chị mới nói đi dã ngoại hìhìhì – Bảo Bảo nói, cô toát hết mồ hôi hột, làm một vẻ mặt đáng thương sau đó chấp hai tay tỏ ý xin lỗi chân thành – Xin lỗi mà, chị cũng chỉ thấy hai đứa suốt ngày chú tâm vào công việc, chuyện tình thì càng ngày càng nhạt hơn nước lã, nhân dịp này cũng cố thêm tình cảm của hai đứa đi.

Nghe Bảo Bảo nói câu sau, dường như câu nói “gì chứ chơi là khỏi bàn” của nó chưa kịp nói ra đã nuốt trọn vào trong lòng, mặt nó có chút hồng hồng tạo nên điểm nổi bật trên làn da trắng nõn của nó.

- Chị ... chị này ... – Rồi khẽ liếc mắt sang hân, vành tai của hân đã đỏ ửng lên, nó nhìn chỉ muốn bật cười, trông hân lúc này thật đáng yêu.

- Chị nói không đúng sao, biết đâu sau chuyến đi này, lại xuất hiện một bảo bối bé nhỏ nằm trong bụng của em – Bảo Bảo không ngượng miệng, nói liên hồi.

- A... a cái này – Lần này nó đỏ hân cả mặt, vẫn không quên liếc sang nhìn hân, ôi cái tình trạng kia thì không khác gì nó.

- Anh cũng muốn có – Bob nhanh trí gỡ lưới cho hai người, anh ranh mà lấy tay của mình xoa xoa trên bụng Bảo Bảo.

- Tránh ra, có chết cũng đừng hòng tôi đẻ con cho anh – Bảo Bảo làm vẻ mặt giận dỗi quay mặt về phía cửa.

- Vợ yêu à, đừng giận anh mà, huhu em không đẻ con cho anh thì anh cô đơn lắm biết không?

- Kệ *** anh – Xem ra, cục cưng của Bob giận thiệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Đi Cắm Trại (2)

Khu C là khu vực rộng nhất trong thành phố, nơi đây có điều kiện tự nhiên để phát triển nền nông nghiệp, đất ở đây rất tốt, có nhiều chất dinh dưỡng nên cây cỏ xung quanh khá um tùm. Chỗ này hầu như rất ít người ở, vì họ vẫn chưa biết rõ về nơi đây, trong đầu họ chỉ đơn giản nghĩ rằng đây là khu vực hoang sơ, đáng sợ mà con người chúng ta không nên lui tới.

Nó bước xuống xe, hít lấy hít để nguồn không khí trong lành mà trong thành phố không hề có.

- Chúng ta ... – Bảo Bảo bước xuống xe, không gian trước mặt làm cho cô choáng ngợp – sẽ ngủ ở trong đây hả???

- Chứ ngủ ở đâu chị ! – Nó quay qua ngây thơ phàn.

Bảo Bảo tái mặt, bầu vú lấy áo nó, kéo nhẹ nhẹ.

- Hay ... hay là chúng ta đi về đi, sao chị thấy chỗ này nó ... u ám thế nào ý.

- Chưa gì đã sợ rồi hả vợ - Bob nhào tới ôm eo của Bảo Bảo khiến cô giật nảy lên.

- Đúng, vợ sợ, thôi chúng ta về thôi chồng – Nói xong, cô toan kéo chồng mình đi nhưng bị lão kéo ngược lại.

- Ày, còn chưa có “bảo bối”, còn chưa về - Bob gian manh cười nhẹ, xoa xoa bụng của Bảo Bảo khiến cô đỏ mặt.

- Biến thái – Cô nói nhỏ chỉ để Bob nghe rồi lấy tay mình vỗ vỗ nhẹ lên tay Bob – Đáng ghét.

- Được rồi được rồi, chúng ta đi thôi – Bob khẽ cười nhìn vợ rồi kéo valise đi thẳng vào rừng nhưng bị nó ngăn lại.

- Khoan, còn có người chưa tới.

- 1,2,3,4 – Bob thân nhiên lấy ngón tay đếm từng người rồi quay sang nó – Đủ rồi mà.

- Chưa, còn ... a tới rồi kia.

Mọi người nhìn theo hướng nó chỉ, một chiếc xe màu xám chạy tới đỗ cạnh xe bọn họ.

Cạch

Một cô gái bước xuống, cô ấy mặc một áo crop top màu hồng kết hợp với cái quần jean bó được mài rách vài chỗ, đôi giày bata màu hồng, trên người còn nhiều phụ kiện kết hợp trông rất cool.

Phía bên kia, một anh chàng cũng bước xuống, bận một chiếc áo thun cùng màu với cô gái, quần jean hơi bó, đôi giày bata màu nâu, khoác trên mình một cái áo khoác da trông rất lịch lãm.

Đó là Trang và Khương.

- Hai bạn nhỏ à, để chúng ta chờ lâu quá đó, giờ đi thôi.

Mọi người gửi xe trong một ngôi nhà của bạn Bảo Bảo, sau đó tiến thẳng vào sâu trong rừng.

Ngạc nhiên là Bảo Bảo dẫn đường - _ -

- Sao em bảo em sợ mà – Bob nhìn cô chế giễu.

- Anh nghĩ em hiền dịu thực nữ như vậy sao – Cô không quay lại, vẫn chăm chú lấy cây vạch lá tạo đường đi – Khu C này tụi em chinh phục hết rồi, giờ em nắm rõ nó trong lòng bàn tay.

- “Tụi em”

- Là bạn thôi cấp 3.

- À.

Nhờ Bảo Bảo, chỉ mất nửa tiếng cả hội đã tới nơi, khung cảnh chung quanh làm mọi người choáng ngợp.

Không khí ở trong đây còn trong lành gấp vạn lần không khí ở ngoài bìa rừng.

Hắn và bọn con trai sắp xếp đồ đạc ra ngoài để chuẩn bị dựng lều cắm trại. Còn Bảo Bảo thì lôi hai đứa con gái ra bên bờ suối gần đó.

- Khung cảnh ở đây thật đẹp, thật trong lành – Trang nói, miệng cười vui vẻ nhìn khắp nơi.

- Mà yêu thiên nhiên từ bao giờ vậy Trang – Nó mĩa mai nhìn Trang.

- Vì anh Khương yêu thiên nhiên, nên tao cũng phải yêu thiên nhiên – Nhắc đến Khương là mắt Trang lấp la lấp lánh đầy sao.

- Gớm – Nó và Bảo Bảo đồng thanh, da gà da vịt đồng thời nổi lên.

- Hai đứa này nó còn tình cảm sến súa hơn cả vợ chồng nhà chị - Bảo Bảo huych nhẹ tay nói thì thầm với nó.

- ...

- Mà ra đây làm gì vậy chị, ngắm cảnh à, thôi vào phụ mấy ông dựng lều cho nhanh đi chị - Trang nói rồi quay vào trong nhìn Khương, ánh mắt này nờ hình trái tim.

- Đi bắt cá chứ làm cái gì – Nói xong Bảo Bảo xoắn tay áo và ống quần lên cao, lấy cái vợt đã chuẩn bị sẵn từ trong balo ra,

- Bắt cá á !!! – Nó với Trang đồng thanh hét lên, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đi Cắm Trại (3)

- Bất cá á – Nó và Trang đồng thanh nói về kinh ngạc, mấy từ này hoàn toàn xa lạ với tụi nó.

Hai đứa đứng trơ trọi bên bờ suối, đôi mắt chăm chú nhìn Bảo Bảo đang thuần thục cầm cái vợt bắt cá.

- A... được rồi – Bảo Bảo vui mừng dơ cái vợt lên cao, bên trong vợt một con cá tươi sống đang ve vẩy thân mình.

- Hay hay – Trang thấy như vậy bỗng trở nên hào hứng, cô học theo Bảo Bảo xắn ống tay áo và ống quần lên cao và lội xuống nước, bước tới chỗ Bảo Bảo đang đứng.

- Chị cho em thử.

- Đây – Bảo Bảo cười tươi đưa vợt cho Trang.

Trang liếm môi nhận lấy vợt, cau mày nhìn những con cá đang bơi lội dưới chân.

1... 2 ... 3 ...

Tiếng nước văng tung tóe.

Ai da, chuyện là bạn Trang vì quá hăng nên khi thấy một bé cá chạy qua đã nhanh chóng vót lấy nhưng do bất cẩn nên đã không bắt được bé cá mà còn bị té chổng chênh giữa suối.

Cô nàng bực mình đứng dậy nhờ sự trợ giúp của Bảo Bảo, lần này cô quyết tâm bắt cho được mấy con cá này.

Nó đứng trên bờ thấy hai người dưới này vui quá định bước xuống thì hấn đã nhanh chân tiến lại chỗ nó, ngăn cho nó không xuống dưới.

- Trâm, cẩn thận vẫn hơn em, đi vào đừng lều lười với anh ... – Hấn nhẹ kéo lấy tay nó, ánh mắt thể hiện sự lo lắng hoang mang tột độ, ký ức lần trước nó nằm bệnh viện chọt ủa về.

- Nhưng ...

- Không nhưng nhì gì hết, theo anh – Hấn dứt khoát kéo tay nó vào trong, biết đây là suối nhưng vẫn cẩn thận thì tốt hơn.

- Gớm quá, giữ vợ ghê thế - Trang bĩu môi nhìn hấn đang kéo nó đi vào trong.

- Ủầy, chúng tôi có làm gì vợ chú đâu, sao tránh ghê thế - Bảo Bảo hòa theo.

Nó bực tức, miễn cưỡng dựng lều với hấn cùng một tâm trạng không hề thoải mái.

~oOo~

Tách Tách

Mọi người quây quần bên đồng lửa nướng cá – chiến lợi phẩm của Bảo Bảo và Trang.

- Vợ anh giỏi ghê, bắt được bao nhiêu là cá. – Bob ôm Bảo Bảo vào lòng, đầu tựa lên đầu của Bảo Bảo, hít hà lấy hương thơm của tóc cô.

- Còn phải nói sao – Bảo Bảo đắc chí cầm xiên cá kiểm tra thử đã chín chưa.

Sáu người ngồi bên nhau cùng nướng cá, cùng trò chuyện, kể chuyện của mình cho nhau nghe, chơi trò chơi các thức ... có lẽ đây là một kỷ niệm đẹp mà họ nhớ mãi về sau.

- Cá chín rồi, ăn thôi ăn thôi – Trang hí hửng cầm lên một xiên cá, phồng mang tròn mắt thổi phồng phồng sau đó đưa cho Khương – Anh ăn đi.

- Cảm ơn em – Khương cười chồm chồm cầm lấy xiên cá rồi dứt cho Trang ăn - _-.

- Đồ đại trai, mời trai không mời bạn – Nó lườm Trang, sau đó nhìn hấn – Anh nhìn người ta kia, mau mau lấy cá cho em ăn.

- Bảo bối à, em không ăn được cái này đâu – Tư thế của nó và hấn giống như Bob với Bảo Bảo, nó ngồi trong lòng hấn, hấn vòng tay ôm trọn lấy thân hình nhỏ bé của nó, khẽ cúi đầu xuống thì thắm vào tai nó.

Bảo bối à~

Bảo bối à~

Bảo bối à~

Bảo bối à~

Mấy từ này cứ ám ảnh trong đầu nó, thế là nó ngượng ngùng ngồi im trong lòng hấn không dám nói gì nữa.

- Muốn ăn gì không, anh có đem theo sandwich, chắc giờ vẫn còn ăn được.
- Em không ăn – Nó bướng bỉnh.
- Không ăn sẽ đau dạ dày – Hấn nhẹ nhàng vuốt mái tóc màu hạt dẻ của nó.
- Anh ăn gì em ăn nấy – Nó tự tiện buộc miệng, hấn đứng dậy tiến về phía lều lấy thức ăn cho hai người.

Trời dần tối, lửa cũng đang nhỏ dần, mọi người ai nấy đều đã buồn ngủ, ngáp ngắn ngáp dài.

- Thôi lều ai người nấy về - Trang nói, mọi người tản ra về lều của mình.

Đêm đó, có 6 con người thức xuyên đêm vì “lạ chỗ”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thổ Dân !!!

Sáng hôm sau tỉnh dậy, ai cũng nhìn vào mắt người đối diện rồi bụm miệng cười hả hê.

Mặc dù làm việc mấy năm nay, tiếp xúc với máy tính và thường xuyên thức khuya để làm

việc nhưng chưa bao giờ mắt bị thâm quầng một cách đáng sợ như thế này.

- Oapppppp, mọi người chào buổi sáng – Trang vươn vai ngáp một cái dài, cô nàng trông có vẻ rất mệt mỏi.
- Hmm, tối qua có ai ngủ được không – Bảo Bảo mắt thâm quầng, lấy chai nước và một cái ly màu bạc từ trong balo ra.
- Không – Đồng thanh.

Bảo Bảo cũng chẳng bận tâm đến câu trả lời cho lắm, cô cúi đầu chăm chú làm việc của mình.

Nó thấy Bảo Bảo thay vì đổ nước từ trong chai vào ly lại đổ nước ra một cái nồi mini, ngạc nhiên hỏi:

- Chị làm gì vậy ???
- Còn không thấy chị đang đun nước – Vẫn không thèm ngẩng đầu lên.
- Chị định đun vào đồng kia á – Chỉ chỉ vào đồng cùi đã cháy gần hết vào đêm qua.
- Không bằng cái này – Bảo Bảo dơ chiếc “ly bạc” kia lên, sau đó đặt xuống đất, cô ấn nhẹ một công tắc bên hông, nắp ly chọt “chuyển động”, hai đầu tách đôi ra một hệ thống siêu vi xuất hiện.
- Đây là ...
- “Bếp mini hấp thụ năng lượng mặt trời” – Hấn ngạc nhiên thốt lên, mấy tháng trước khi đi sang giải quyết công việc bên chi nhánh ở Canada có nghe vài đối tác bàn luận về cái này, hình như loại bếp này chưa tung ra thị trường thì phải.
- Chính xác, là ba chị thiết kế, xài rất tốt rất tiện – Bảo Bảo nháy mắt.
- Chú Đạt ...
- Ừ
- Lê Hoàng Đạt – Hấn mấp má, nhà khoa học nổi tiếng thế giới chuyên về các thiết bị hấp thụ năng lượng mặt trời sao, chủ công ty phát triển khoa học BT ? Nhà khoa học này rất bí ẩn, hầu như tất cả mọi người trên thế giới chưa ai biết mặt, đến cả nhân viên cao cấp trong công ty của ông cũng chưa từng thấy mặt ông một lần.

- Đúng, ba chị là chủ tịch công ty phát triển khoa học BT, BT là viết tắt của từ Bảo Trâm— Nhắc đến cha mình, cô không thể nào giấu đi niềm tự hào trong khóe mắt.

- Bảo Trâm— Hấn nhìn sang nó.

- Không phải em... — Nó lắc đầu nguầy nguậy rồi hướng đôi mắt về phía Bảo Bảo - ... mà là chị ấy.

Hấn chợt nhớ ra đám cưới của Bảo Bảo và Bob, lúc hấn nhìn thấy tấm thiệp cưới trên bàn tại sao tên cô dâu là Lê Hoàng Bảo Trâm, lúc đó hấn cứ ngỡ là nó, ... U, một đồng mảnh ghép rồi rầm hiện trong đầu khiến hấn choán váng, việc này lúc trước định hỏi nó mà quên bống đi.

Như hiểu được những ý nghĩ trong đầu của hấn, nó lên tiếng:

- Thực ra chị ấy tên thật là Lê Hoàng Bảo Trâm, vì mẹ em khi về làm dâu ở nhà ít có ai nhắc đến chú Đạt nên mẹ cũng không biết có sự tồn tại của chị Trâm, đến khi sang Mỹ đặt xong xuôi tên họ cho em rồi mẹ mới biết là mình có đứa cháu tên trùng với con mình. Lúc em còn nhỏ ở Mỹ, chị ấy thường đến nhà em chơi, hồi nhỏ em rất khó gần, bạn bè bên đó hầu như chẳng ai muốn gần em nhưng chị ấy lại bắt chuyện với em rất nhanh, mặc dù em nói với chị không được nhiều lắm nhưng chị lại kể cho em rất nhiều chuyện về các câu chuyện cổ tích chị đọc được, về đất nước và con người Việt Nam, ... chị ấy còn nói khi nào em sang đây sẽ dắt em đi chơi những nơi có cảnh đẹp ở đây, lúc đó em cảm thấy rất ấm áp — Nó nở nụ cười hạnh phúc trên môi— À, lạc đề rồi, vì trùng tên nên mỗi khi có người gọi hơi bất tiện thế là chị ấy quyết định lấy cái tên Bảo Bảo làm nickname của chị, chị ấy nói rằng tên này lấy từ một cuốn truyện mà chị ý rất thích, nhân vật chính tên là Bảo Bảo là một cậu bé dũng cảm và hiếu thảo, vì muốn chữa bệnh cho mẹ nên cậu đã leo lên núi cao để hái thảo dược cho mẹ ... — Hấn nhìn nó, rất chăm chú, khuôn mặt của nó bây giờ thật đáng yêu.

- Cà phê — Bảo Bảo dơ hai ly cà phê nóng hơi trước mặt hai người, hấn đang ngẩn ngơ nghe thấy giọng của Bảo Bảo thì giật mình hoàn hồn nhận lấy ly cà phê từ Bảo Bảo.

Vút

Tiếng động làm mọi người chú ý, chỗ đồng cũi đã chạy rụi kia có một cây lao cắm thẳng trên mặt đất, ai nấy đều tái mặt nhìn xung quanh xem xét tình hình.

Từ trong bụi cây, hai bóng người bước ra, trên đầu là những lông chim, họ cời trần, che phía dưới bằng một chiếc “váy” làm từ lá cây, trên mặt quệt mấy đường đỏ đen loạn xạ.

Mắt hấn đỏ bừng, ôm chặt lấy nó vào ngực, khẽ mắng.

- Mẹ kiếp, là thổ dân sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

- Thổ dân ??? — Bob nghiêng răng, đây là ở Việt Nam mà cũng có thổ dân sao, thật không thể tin được.

- Đánh? — Khương nhìn hấn đang ôm chặt lấy nó, bàn tay anh vô thức nắm chặt cánh tay của Trang đang khép nép sau lưng mình.

- Đừng mạnh động, chúng có vũ khí — Về mặt hấn rất nghiêm túc, khí lạnh từ người hấn tỏa ra khiến cho bọn thổ dân có vẻ rụt rè.

Nhưng...

Rốt cục thì bọn họ vẫn bị bọn thổ dân bắt và mang về hang ổ.

- Mẹ kiếp — Khương thốt lên tiếng chửi thề, cử động mạnh hai tay, cố gắng tháo sợi dây

thừng đang trói chặt ở phía sau.

- Ngồi im đi, vô ích thôi — Trang khẽ huych tay Khương, thở dài.

Trang nói một câu, Khương ngồi yên hấn, anh chàng có vẻ rất nghe lời vợ J))).

Hiện tại, sáu người bọn họ bị trói chặt vào gốc cây cổ thụ già, còn đám thổ dân thì không biết đã đi đâu mất.

Đã quá trưa mà đám thổ dân vẫn chưa thấy đâu, cũng may bọn họ bị trói dưới gốc cây này không thôi thì cả bọn đã chết nắng rồi.

Cảm giác đau buốt ở tay truyền lại, nó khẽ cắn răng chịu đựng, cựa quậy cái tay mong có thể thoát ra khỏi còng dây thừng kia... nhưng vô ích.

Một lát sau thì đám thổ dân kia trở về, trên tay họ bung rất nhiều rổ lớn được che vải kín mít nên không thể thấy được bên trong có gì.

Bỗng họ đặt sáu cái rổ lớn nhất trước mắt từng người bọn họ, rồi quay lưng đi chỗ khác, tiếp đến có hai người phụ nữ thổ dân nhẹ nhàng tháo dây thừng cho cả bọn.

- !@#%&^&* - Bảo Bảo mở miệng nói ra mấy từ ngữ khó hiểu.

Hai người phụ nữ kia nghe thấy liền cười hiền dịu nhìn Bảo Bảo mà không đáp, họ quay sang kéo những miếng vải trên những cái rổ lớn kia xuống, một số lượng trái cây lớn xuất hiện.

- !@#%&^&* - Một người phụ nữ trông có vẻ trẻ tuổi quay sang nói với Bảo Bảo.

- Em nói gì vậy? – Bob quay sang hỏi.

- Tiếng thổ dân, bạn thân thời cấp 3 đã dạy cho em... cô ấy nói chắc hẳn tội mình đói rồi nên cứ ăn trước đi.

Nó xoa xoa cái tay đã đỏ ửng lên khẽ rung mình.

- Đây có phải là vỗ béo con mồi trước khi xử lý chúng không.

- Uầy, trước sau gì cũng chết, cứ ăn cho no cái bụng đã – Trang hùng hổ vỗ lấy một trái táo rồi ngồi gặm.

- Heo tham ăn – Khương gõ gõ vào đầu của Trang.

- Bạn của em cũng có sở thích kì quặc nhỉ, học cả tiếng Thổ dân cơ đấy – Bob nói nhỏ với Bảo Bảo, cô khi cười kể về người bạn đó cho Bob nghe.

- Nó là một người tốt, rất yêu động vật và thiên nhiên, đợt trước đi cắm trại trong khu C này về, bỗng dưng nó tìm tòi học tiếng Thổ dân rồi tìm hiểu về những Thổ dân ở những vùng đất xa xôi,... – Ánh mắt Bảo Bảo chợt buồn - ... cũng lâu lắm rồi em không liên lạc với nó, không biết nó ra sao, có còn nhớ em không ???

Bob thấy Bảo Bảo buồn liền lấy tay đặt đầu cô lên bờ vai vững chắc của mình.

- Đừng lo, chúng ta sẽ thoát ra khỏi đây và về gặp bạn em... được chứ? – Bob cười, tự an ủi mình rằng sẽ có cơ hội sống sót và thoát ra khỏi đây nhưng sao mà cơ hội đó nó mong manh quá.

- Thôi đi hai ba má, tình cảnh nào rồi mà còn ôm với chả ấp – Trang lườm, cắn miếng ổi, trái cây trong đây chuẩn ngon luôn.

Bob và Bảo Bảo ngượng ngùng tách nhau ra rồi cũng hùa theo Trang ăn những trái cây trong rổ.

- !@#%&^&*!@#%&^&* - Có tiếng người đàn ông hô to, tiếng kèn cũng theo đó mà vang dội khắp núi rừng.

- Tộc trưởng về rồi – Bảo Bảo nói, trên mặt cô cố giữ cho vẻ mặt bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

- Tộc trưởng – Nó nhú mày về không hiểu.

- Là người đứng đầu bộ tộc đó, chị nghĩ là vậy ...

Tiếng hô hào, hò hét cùng với tiếng kèn vang vọng cả một khu rừng lần áp đi giọng nói của Bảo Bảo, mọi người hầu như không nghe thấy gì cả.

Người được cho là tộc trưởng kia có dáng vẻ cao ráo, khuôn mặt trông rất dữ tợn, khuôn mặt được vẽ chi chít các đường lằn màu sắc khác nhau, trên đầu còn đội một chiếc mũ gắn rất nhiều lông.

Hắn ta đứng trước mặt bọn họ, nhìn chăm chăm vào từng người, ánh mắt lướt qua nhanh chóng nhưng khi nhìn thấy Bảo Bảo mắt ông ta có vẻ hơi dao động rồi dừng lại trên người cô một chút.

Một người trong bộ tộc có dáng vẻ nhỏ nhắn ghé sát vào tai tộc trưởng thì thầm.

- !@#%&^&* - Vừa nghe cậu ta nói xong, ông ta liền hướng về Bảo Bảo, hỏi một câu gì đó.

- ()*&^% - Cô trả lời, ánh mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt của tộc trưởng.

- @#%\$!%\$^\$@ - Ông ta tiếp tục nói, ánh mắt thoáng ý cười.

- ... – Ánh mắt Bảo Bảo tỏ vẻ ngạc nhiên - !#%#%#%

Năm người còn lại trở mắt nhìn tộc trưởng và Bảo Bảo nói chuyện, không ai bảo ai nhưng trong lòng họ thật sự khâm phục cô.

- *&^%\$!#%#%# - Tộc trưởng hét to, ngay lập có một đám người đi tới dẫn bọn họ đi vào một căn nhà bằng lá.

Khi bước vào họ thấy một người con gái đang làm gì đó không rõ, cô ấy quay lưng về phía bọn họ nên không thể nhìn thấy rõ mặt, thân hình cô gái mảnh mai, trông có vẻ hơi nhỏ con so với những cô gái khác ở đây.

- @!#%\$ - Tộc trưởng khẽ gọi, cô gái giật mình hơi nhúc nhích.

Bảo Bảo nhìn cô ta, ánh mắt đã rom róm nước.

- Thu

Cô gái kia nghe thấy tên mình, quay hẳn người lại, thấy Bảo Bảo thì vội vàng chạy tới ôm cô, nước mắt giàn dụa.

- Sao ... sao lại ở đây? – Thu buông cô ra, vuốt ve khuôn mặt đứa bạn lâu ngày không gặp.

- Tao đi cắm trại, ... rồi bị bọn này bắt vô đây ... – Bảo Bảo nhướn mày – Còn mày, sao ở đây.

- Tao ở đây được một năm rồi, tao đến đây là muốn tìm hiểu đời sống của họ - Thu nói, giọng nghẹn ngào.

- Con này, chỉ thích chịu khổ thôi, thành phố đô thị sung sướng không sống, lại chui vào cái nơi khi họ còn gầy này mà sống – Bảo Bảo mắng yêu.

Sau khi nói chuyện với Thu, Bảo Bảo mới biết rằng hồi cấp 3 thu đã từng gặp đám người này, Thu cũng bị bắt giống như bọn họ, cô ấy cố gắng dùng một ít vốn từ của mình để nói chuyện với bọn họ, được biết rằng họ đã sống lưu lạc ở khắp nơi, từ rừng này sang rừng khác, nhưng lần nào cũng bị đốt sạch để làm nhà, khu C này là khu rừng mà họ sống lâu nhất.

Sau khi nói chuyện với bọn họ, rốt cục bọn họ cũng thả Thu ra và cô ấy hứa rằng sẽ giúp bọn họ hết sức mình, từ buổi cắm trại đó cô bắt đầu nghiên cứu ngôn ngữ của họ, văn hóa của họ, về cuộc sống của họ.

Những tin đồn khu C có người đi vào mà không thấy đi ra cũng do Thu mà ra, mấy năm gần đây cô ấy đã tung ra những tin đồn xấu nhất về khu C để không ai dám lại gần cho đến 1 năm trước thì cô dọn hẳn vào đây ở, nhưng những nhà bất động sản thì không tin những tin đồn được cho là vớ vẩn đó lắm, họ vẫn kiên quyết thực hiện kế hoạch xây dựng một công viên lớn vào 3 năm tới.

- Họ không có ý hại người, họ chỉ muốn có một chỗ ở ổn định cho riêng mình – Thu buồn bã nhìn vào đồng lửa trước mặt – À, lâu rồi không gặp, đã có ai ưng ý chưa?

- À ... – Má Bảo Bảo khẽ ửng hồng, tay cô kéo Bob lại gần, tự hào giới thiệu – Đây là chồng tó.

- Ấy gu, xin chào cô, tôi là phu quân của Bảo Bảo.

- Xin chào, anh thật đẹp trai a~~~~ - Thu ghé sát tai của Bảo Bảo – Trâm Trâm yêu quý, vẫn để người khác gọi là Bảo Bảo sao.

Cô lơ câu nói đó giới thiệu từng người cho Thu biết.

- Đây là Bảo Trâm con của chú mình, kế bên là người yêu của nó tên là Hàn Thiên, bé gái năng động kia là bạn thân của Bảo Trâm tên Trang, người yêu của nó ngồi bên cạnh tên Khương – Bảo Bảo nói một lèo, chỉ từng người cho Thu biết – Mọi người, đây là Thu bạn thời cấp ba của chị.

- Chị Thu, chị rất xinh đẹp a~~~~ - Khương ra vẻ quý ông cầm bàn tay mịn màng của Thu đưa lên chạm môi mình khiến cho ai đó tức điên.

- LÂM HÀN KHƯƠNG

- Có mặt – Mắt Khương thoáng ý cười, anh lập tức dơ tay lên nghiêm kiêu quân đội.

Trang hé nụ cười nửa miệng ghé sát tai Khương : Anh chuẩn bị về với diêm vương đi!!!

Khương nghe thoáng giật mình nhưng vẫn nhoẻn miệng cười tươi như không có gì.

- Chết chú rồi, về có mà vợ đề ngày đề đêm – Hấn cười nham hiểm, nó néo hông hấn, thắm thì.

- Biến thái...

Cả bọn cười rộ lên, lửa cháy sáng một vùng.

Cuộc gặp gỡ hôm nay thật đặc biệt, chắc hẳn chưa có ai nghĩ đến việc gặp lại bạn cũ trong hoàn cảnh như thế này, vừa hồi hộp lại vừa bất ngờ, khiến cho người ta phải khóc thét lên khi trùng phùng.

Ở lại chốn rừng sâu này thêm một tuần, cả đám bọn họ mới chịu rời đi. Ngày chia tay, Bảo Bảo và Thu chia tay trong nước mắt, hai người ôm nhau rồi khóc sụt sùi, Bob kéo mãi hai người mới chịu tách ra.

Ngồi lên xe, Bảo Bảo nhìn ra phía sau, mãi cho đến khi bóng dáng Thu khuất đi cô mới quay người trở lại.

Một tuần sau nữa, một vài người dân sống quanh khu C được cấp một khoản trợ phí lớn và yêu cầu rời đi không lý do, một vài tin đồn rò rỉ được người dân truyền miệng rằng có mấy công ty hợp tác với nhau rồi mua đứt khu C và cấm không ai được phép đặt chân vào đó...

Cho đến bây giờ mọi người vẫn thắc mắc rằng: Đó là những công ty nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

** Hai tuần kể từ ngày rời khỏi khu C **

Cốc cốc

Hấn đang đọc hồ sơ nhưng vẫn theo thói quen thỉnh thoảng liếc nhìn nó, lúc đầu thì thấy nó gập gù gập gù cúi đầu xuống đồng tài liệu, lúc sau thì thấy nó nằm xoài ra bàn, hẳn tưởng bảo bối của hẳn ngủ gập nên mới đem cái chăn sang cho nó.

Hấn gõ cửa kính, không thấy động tĩnh gì nên nghĩ rằng nó đã ngủ say, chỉ biết cười khẽ rồi đẩy cửa bước vào phòng.

Hấn nhẹ nhàng tới gần nó, đắp chăn cho nó, vén một phần tóc mai cho gọn gàng, hôn chụt lên má nó một cái rồi lại nhón chân nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

-- 17h cùng ngày --

Nó cũng có khi ngủ ngày nhưng không ngủ nhiều, bình thường nó ngủ chỉ khoảng 15' – 30' nhưng hôm nay đã ngủ được 5 tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy tỉnh dậy khiến cho hẳn cảm thấy lạ.

Hấn kéo cửa kính rồi bước đến chỗ nó, lay nhẹ nó dậy nhưng nó vẫn nằm yên bất động.

Hấn lo lắng lật người nó lên thì thấy khuôn mặt nó tái nhợt, mắt nhắm nghiền, môi khô đến nỗi nứt nẻ ra.

Hấn như không thể tin vào mắt mình, không thể nào 5 tiếng trước, một Bảo Trâm hồng hào xinh xắn còn ngồi ăn cơm chung với hẳn, tại sao chỉ mới 5 tiếng trôi qua lại có thể như thế này.

- Bảo Trâm, Bảo Trâm, tỉnh đi em ... em ... em sao vậy hả ??? – Hấn dùng sức lay mạnh người nó, nhưng nó vẫn bất động, cả người mềm nhũn dựa vào lòng hẳn.

Hấn lấy tay béo nhẹ má nó, đôi mắt nó từ từ mở ra rồi nhìn thẳng vào mắt hẳn.

- Em ... Em tỉnh rồi ... tạ ơn trời – Hấn siết chặt lấy nó.

Nó đứng im để mặc cho hẳn ôm, đôi mắt thần thờ nhìn xa xăm.

- Đi thôi, hôm nay anh sẽ bảo mấy đứa nấu món em thích ăn để tắm bổ, nhìn em nhợt nhạt quá – Hấn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó kéo đi, đôi mắt

nó chờ dẫn nhìn xuống bàn tay to lớn của hắn rồi bước đi.

***

Đồ ăn được bung ra xếp ngay ngắn trên bàn, mùi thức ăn thơm phức lan tỏa khắp căn phòng rộng.

- Ăn đi em – Hắn thấy nó ngồi im không động đũa, ánh mắt vẫn nhìn xa xăm.

- ... – Nó nhìn hắn nhưng không trả lời, vẫn không cầm đũa lên.

Hắn thấy như vậy liền lo lắng kéo ghế đi về phía nó, đặt bàn tay lên trán của nó.

- Hmm, không nóng – Rồi nâng cằm nó lên – Mặt tái nhợt rồi.

Kéo ghế ngồi xuống, hắn gấp đầy đồ ăn vào chén nó rồi lấy một cái thìa xúc com dơ lên trước miệng nó.

- A~~~~, ngoan ăn đi nào – Nó vẫn nhìn hắn nhưng không mở miệng.

- Trâm, rốt cuộc em bị gì vậy, ăn cũng không chịu ăn là sao hả ??? – Hắn hét lên, mặc dù không lớn lắm nhưng cũng làm ánh mắt nó dao động, đầu tiên là bất ngờ sau đó là sợ sệt.

- Alo – Điện thoại hắn reo lên, hắn nhìn nó rồi lấy điện thoại từ trong túi quần ra nghe.

- “Anh ... Anh hai” – Giọng Khương đầy lo lắng.

- Hmm có chuyện gì??? – Hắn nhíu mày.

- Trang ... là Trang, cô ấy ... – Ở bên này, Khương nhìn về phía Trang đang ngồi trên giường, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt nhìn xa xăm, nhìn cô ấy giống như một cái xác không hồn, gọi thì không trả lời, chỉ nhìn anh bằng đôi mắt không hồn đó.

**** 15 phút sau ****

Trời đã chập tối, khi nghe Khương kể về tình trạng của Trang hắn liền tức tốc bế nó vào xe rồi chạy về phía nhà của Trang.

Vừa đến nơi thì thấy Bảo Bảo và Bob đứng trước cổng bóp còi inh ỏi.

Một bà cô chạy ra mở cửa cho cả bọn vào.

Hắn dìu nó xuống xe, Bảo Bảo thấy nó chờ dẫn liền chạy lại vỗ vỗ vào má nó, nhưng nó không kêu đau chỉ nhìn Bảo Bảo, đôi mắt vẻ thần thờ.

- Cái ... cái gì đây, chuyện gì ... đang ... đang xảy ra với em ... gái tôi ... hức ... cậu ... cậu nói đi ... nói nhanh cho tôi biết đi ... hức hức – Bảo Bảo cầm hắn thụi vào bụng hắn, mặc dù đau nhưng hắn vẫn đứng im cắn răng chịu đựng, nếu hắn đã biết nó bị gì thì còn ở đây cho cô đánh sao.

- Em bình tĩnh, lên xem Trang thế nào đã – Bob kéo Bảo Bảo ôm vào trong lòng ngực, trấn tĩnh lại cô.

Hắn dìu nó lên lầu thì thấy Khương đang ngồi ở trước cửa phòng, hai tay run rẩy cuộn chặt lấy nhau.

- Sao rồi ?? – Hắn bước tới, nghe giọng hắn Khương ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, lắc đầu về bất lực.

- Bác sĩ đã khám kĩ 5 lần rồi, nhưng vẫn chẩn đoán không có bệnh gì ... tình trạng hay nhiệt độ cơ thể đều ở trạng thái bình thường, không có biến cố gì xảy ra trong cơ thể ...

Khương vừa dứt lời, bác sĩ từ trong phòng bước ra, cậu ta thấy bác sĩ thì vừa mừng vừa lo định đứng dậy nhưng chân mềm nhũn nên quỵ lại dưới đất.

- Sao rồi bác sĩ – Hắn hỏi.

- Kết quả vẫn như những lần trước, tôi thật sự xin lỗi, có lẽ tôi phải nghỉ hưu thật rồi – Nói rồi ông ấy lắc đầu bước đi xuống dưới lầu, khuôn mặt già nua chứa đầy vẻ thất vọng, thất vọng về chính bản thân mình.

- Khương đứng dậy, dìu chị vào phòng nhanh lên – Hắn quát khi thấy Khương nấc lên.

Khương giật mình nhìn nó, này giờ không để ý, ra là nó cũng có tình trạng giống hết của Trang, anh liền vội vàng đứng dậy dìu nó vào phòng.

Hắn lấy tay bóp trán rồi lôi điện thoại ra.

- Sáng sớm ngày mai lập tức trở về đây cho tôi.

- ...

- Không cần biết cậu làm gì, làm như thế nào, miễn là sáng sớm ngày mai lập tức có mặt tại sân bay cho tôi.

- ...

- Chị dâu cậu mà có mệnh hệ gì là tôi sẽ làm cho gia đình dòng họ nhà cậu không có người nói dối.

- ...

Ở Mỹ, một người thanh niên mái tóc màu xanh lục vừa cúp máy, mồ hôi của cậu ta chảy ướt đầm cả lưng áo - chiếc áo blouse màu trắng ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

6h sáng hôm sau.

Phạch Phạch Phạch

Một chiếc máy bay trực thăng hạ xuống sân thượng nhà Trang, hần tiến lại gần gõ gõ cái cửa, chàng trai bên trong mở cửa bước xuống trực thăng, mái tóc màu xanh lục nổi bật.

- Chào sếp – Anh ta cười gượng khi nhìn thấy gương mặt hình sự của hần.

- Trẻ quá đó – Hần nhăn mặt.

- Sếp à, vậy là nhanh lắm rồi – Vẫn nụ cười tươi trên môi nhưng sau lưng là một đồng mồ hôi chưa kịp chảy - _-.

- Thôi, không tám chuyện, xuống xem chị dâu cậu sao rồi.

Hần lướt mắt về phía cậu kia rồi quay vào trong, anh ta biết điều đem theo đồ nghề rồi cùng một người phụ nữ đẩy cái xe đẩy 4 tầng lon ton chạy theo hần.

Tới trước cửa phòng Trang, hần đứng im tại chỗ, bàn tay nắm chặt lấy nắm đấm của cửa phòng, hình như hần không có ý định mở ra.

- Anh à, đừng lo, vào tay em rồi chắc chắn sẽ không sao – Cậu tóc xanh dường như hiểu được cảm giác của hần, khuôn mặt anh ta từ tươi cười đổi sang nghiêm túc lạ thường, bàn tay to lớn nhưng trắng nõn của con gái khê đặt lên vai của hần để an ủi.

Có lẽ nhờ câu nói đó, hần giảm được một phần áp lực, bàn tay run run khê xoay nắm đấm cửa phòng.

Cửa mở, trên giường có hai cô gái đang ngồi trên giường, ánh mắt thần thờ nhìn xa xăm, dưới bông mắt thâm quầng, còn chưa hơn một ngày mà hai người giống như giảm đi mấy kí, cả người gầy guộc thấy hết cả xương.

- Hmm, biểu hiện bệnh nhân – Chàng trai tóc xanh lục nhìn vào hai cô gái nhỏ ngồi trên giường, đôi chân mày xinh đẹp hơi nhíu lại, đây là tâm bệnh sao.

- Hôm qua vẫn bình thường cho đến lúc trưa hôm qua thì thấy gục trên bàn, anh tưởng cô ấy ngủ nên không gọi cô ấy dậy, chiều lúc làm xong hết công việc khoảng 5h, anh đến gọi cô ấy dậy để đi về thì thấy mặt cô ấy tái nhợt, gọi mãi cũng không chịu tỉnh, đến lúc anh chuẩn bị bế cô ấy xuống xe để đi bệnh viện thì cô ấy mới tỉnh, anh thấy cô ấy như người mất hồn nhưng cũng không để ý vì tưởng cô ấy mệt nhưng đến lúc ăn cơm thì không chịu ăn, ánh mắt cứ nhìn xa xăm ... rồi Khương gọi nên anh mới biết Trang cũng có tình trạng giống như cô ấy rồi mới gọi cho chú đây, ... – Hần nói, ánh mắt nhìn nó đầy dịu dàng, yêu thương.

- Khoan, “cô ấy” là ai, “Trang” là ai ??? – Chàng trai tóc xanh lục nhìn hần đầy thắc mắc.

- À ... – Hần cười chữa ngượng rồi đến bên đó, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh, đôi tay to lớn chạm vào mái tóc mượt mà suôn dài của nó – Đây là “cô ấy” - chị dâu tương lai của chú.

Cậu kia khê rùng mình, da gà da vịt sồn cả lên, đây là lần đầu tiên anh ta thấy khuôn mặt “thánh thiện” này của hần, ôi đôi mắt lạnh lùng sắc như dao, khuôn mặt điển trai đã từng giết chết bao nhiêu trái tim cô gái bây giờ đã có chủ rồi sao.

- Còn Trang thì sao ?? – Anh chàng quay sang nhìn Khương.

- Khoảng 6h tối, lúc đó em vào phòng gọi cô ấy xuống ăn cơm thì thấy cô ấy ngồi đó, đôi mắt sâu thẳm không có hồn – Khương khẽ rung mình, Trang âm áp cùng anh vui đùa hằng ngày nay đâu rồi.

Chàng trai tóc xanh lục nghe xong liền lấy chiếc bao tay cao su đeo vào, nhắm mắt lại rồi hít một sâu, đôi mắt xanh đột ngột mở ra, giọng trầm xuống nghiêm nghị.

- Phiền mọi người ra ngoài, tôi cần không gian riêng tư để chẩn đoán tình trạng của bệnh nhân.

Nói xong, anh ta đẩy hết mọi người ra ngoài rồi đóng sầm cửa.

***** 2 giờ đồng hồ trôi qua ***

Mọi người sốt ruột ngồi chờ ở ghế sofa ở tầng 1, ai ai cũng vừa lo vừa sợ nhìn về phía cầu thang.

- Có phải đã ăn trúng gì không ??? – Bob hỏi.

- Nếu ăn trúng gì thì phải đi ăn chung mới bị giống nhau chứ đúng không, đằng này hai người đó dạo này khá bận, thời gian nấu cháo điện thoại còn không có lấy đâu ra thời gian mà đối mặt với nhau thanh thản ngồi ăn cơm với nhau – Hấn nhíu mày suy luận, hai tuần qua hầu như nó đều ở bên hấn, hấn ở đâu nó ở đó, hấn đi đâu nó đi đó (à đương nhiên là những việc riêng tư như đi toilet này, đi tắm này, đi ... umm, ... vân vân này ... là không ở dính bên nhau đâu nhé ^^)

- Nếu vậy thì ... có phải ở khu C không ??? – Bảo Bảo nói, ánh mắt đầy nghi hoặc.

- Sao chúng ta không có biểu hiện gì giống hai người đó, lập luận này không chính xác lắm ...

- Không được, phải làm một chuyến tới khu C thôi – Bảo Bảo đập bàn rồi đi, Bob không an tâm nên tạm biệt Khương và hấn chạy đi theo Bảo Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Bob chờ Bảo Bảo quay về khu C tìm Thu, chật vật lặn lội trong rừng khoảng một tiếng đồng hồ mới tới được nơi Thu đang ở.

- !@#%^^ - Bảo Bảo lại dùng ngôn từ khó hiểu để nói chuyện với một người phụ nữ đang nhặt củi.

- Hồng rồi, Thu vừa mới đi – Ánh mắt Bảo Bảo bắt lực quay sang nhìn Bob.

- Ngồi chờ vậy.

- Nhưng ...

- Đừng lo, chẳng phải có Thiên và Khương ở đó rồi sao, mọi chuyện rồi sẽ ổn – Bob ôm lấy Bảo Bảo vào lòng để an ủi cô.

Bảo Bảo với Bob được người phụ nữ lúc này dẫn đường đến một cái lều để nghỉ ngơi trong lúc chờ đợi Thu (thổ dân ở đây đều biết Bảo Bảo là bạn thân của Thu).

- Kia em nhìn xem – Bob huych vai Bảo Bảo khi hai người đi qua một túp lều nhỏ.

Bảo Bảo ghé mắt vào xem thì thấy một người phụ nữ đang ngồi trên giường gỗ, đối mặt với Bảo Bảo.

Như phát hiện thấy điều gì kì lạ, Bảo Bảo bước vào lều, lấy tay hươ hươ trước mặt người phụ nữ, người phụ nữ đổi hướng dương đôi mắt vô hồn kia nhìn cô.

Người dẫn đường lúc này không thấy hai người đâu vội vàng quay trở lại đi tìm, cô ấy sợ hai người bị lạc (lạc nỗi gì -_-), thấy hai người ở trong này liền thờ phào rồi bước vào trong lều.

- Có chuyện gì vậy – Cô ấy nhìn người ngồi trên giường gỗ rồi quay sang nhìn Bảo Bảo (tg không ghi !@#% nữa, ghi thẳng lời thoại luôn nhé)

- Cô ấy bị sao vậy? – Bảo Bảo lo lắng nhìn người phụ nữ ngồi trên giường gỗ.

- À, mấy ngày trước, khi cô ấy ngủ dậy liền bị như vậy, ăn uống gì cũng không chịu, chồng cô ta lo lắng đến phát điên, giờ anh ta đang cùng cô Thu đi tìm người để khám bệnh.

- A... A... Anh ... có nghĩ ... giống điều em ... đ... đang nghĩ không – Bảo lấp bắp quay sang Bob, đôi mắt xinh đẹp trong phút chốc ngập nước.

*** Cùng lúc đó ở chỗ hấn ***

Cánh cửa mở, chàng trai tóc xanh lục bước ra ngoài.

Ở dưới tầng, hấn và Khương nghe thấy tiếng cửa mở vội vàng chạy lên trên hỏi thăm tình hình.

- S ... Sao rồi ???

Chàng trai không trả lời, anh ta gạt cả hai sang hai bên rồi tiến thẳng về phía sofa ở dưới lầu.

- Nói cho anh nghe, cả hai sao rồi hả ??? – Hấn kim nén để mình không nhào về phía anh ta mà cúi xé, dần vật cho đến khi nào anh ta chịu nói ra mới thôi.

- Bị nhiễm virus, những người có sức đề kháng yếu thường dễ bị loại virus này xâm nhập – Cậu trai trẻ kia nằm trên sofa, mắt nhắm nghiền – Loại virus chúng em mới phát hiện ra trong một khu ổ chuột ở New York, chỉ mới một tháng trước thôi. Và điều em thắc mắc nhất là, tại sao nó lại xuất hiện ở đây.

Nói đến đây, anh ta bật dậy, đôi mày chau lại, đôi mắt ngọc màu xanh hiện rõ vẻ bất lực.

- Thế có cách giải không ???

- Có ... nhưng chưa tìm ra.

- Không phải là lúc để đùa giỡn – Hấn dơ nắm đấm định cho anh ta một trận nhưng Khương kịp thời ngăn lại.

- Em phải sắp xếp về Mỹ một chuyến, khoảng nửa tháng sau em sẽ quay lại, đảm bảo với anh là chị dâu nhất định sẽ không sao, em dám lấy sự nghiệp của mình ra đảm bảo – Hấn nhìn vào đôi mắt xanh kia, một chút hi vọng dấy lên trong lòng. Khi cậu ta dám lấy sự nghiệp ra để đảm bảo thì chắc chắn sẽ ổn, mọi chuyện sẽ ổn – Em đã tiêm cho chị dâu và em dâu liều thuốc ngăn chặn virus thâm nhập vào đại não, loại thuốc này không chế được năm ngày, vì thế cứ đều đặn năm ngày thì hãy thay thuốc cho hai người họ, một lát nữa phụ tá của em sẽ đem thuốc đến, mỗi liều thuốc đã được chia đúng theo liều lượng, tuyệt đối phải lấy hết thuốc trong ống, không được bỏ sót lại giọt nào...

Hấn và Khương lắng nghe người nọ dặn dò, chăm chú đến mức một chữ cũng không thể lọt ra ngoài tai.

*** Tại khu C ***

- Thu, cuối cùng mày cũng đã về rồi – Bảo Bảo chạy ra ôm chầm lấy Thu, Thu hơi bất ngờ

nhưng vẫn đáp trả cái ôm của con bạn, đôi tay vuốt ve mái tóc rối bời của Bảo Bảo, đôi mắt hướng về phía Bob nhưng cô chỉ nhận được cái lắc đầu của Bob.

Sau khi Bảo Bảo bình tĩnh lại, cô kể cho Thu nghe mọi chuyện xảy ra với nó và Trang.

- Trong một năm gần đây, số người già và trẻ em bị như vậy ở chỗ tao khá nhiều, hầu như là nữ, thỉnh thoảng cũng có nhiều cô gái trẻ bị như vậy và mấy cô đó đều rất yếu ớt...

- Họ bị như vậy có lâu không, có trở lại bình thường được không ??? – Bảo Bảo lo lắng hỏi dồn dập.

- Sau 1 tháng, ... họ chết ...

Bảo Bảo nghe xong liền ngất tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Khiến Em Nói: Em Yêu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.